V.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1961–62—*cont.*

DEMAND XXII—INDUSTRIES AND CINCHONA.

DEMAND XLI—CAPITAL OUTLAY ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

"That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII—Industries and Cinchona."

Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

"That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,59,44,800 under Demand XLI—Capital Outlay on Industrial Development."

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த தொழில்துறை சம்பந்தமாக என்ன செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இரண்டு புத்தகங்கள் போட்டு அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் ஒன்றில் "பாலிஸி" சம்பந்தமான விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னொன்றில் ஜில்லாவாரியாக என்னென்ன வேலைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நான் பொதுவாக இந்த விவாதத்திற்கு கடைசியிலே பதில் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். சட்டத்திலே ஒன்று சொல்வார்கள். resuc Ipso Loquitor என்று. அதாவது விளக்கமாக இருப்பதை விளக்கத் தேவையில்லை என்று சொல்வார்கள். ஆக, அச்சிட்ட புத்தகங்கள் கொடுத்திருக்கிற காரணத்தினால் முன்னுரையாக ஒன்றும் சொல்லாமல், பதில் சொல்லும் முறையில் எனது காலத்தை வைத்துக் கொள்கிறேன் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : Motion moved—

"That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII—Industries and Cinchona."

"That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,59,44,800 under Demand XLI—Capital Outlay on Industrial Development."

எதிர்க்கட்சிகளின் சார்பில் 22-வது மான்யக் கோரிக்கைக்கு திரு. பி. எஸ். சின்னதுரை அவர்கள் தன்னுடைய 36-வது வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரேபிக்கப்போவதாக அறிகிறேன். அவர் அதை இப்போது பிரேரேபிக்கலாம். 41-வது மான்யக் கோரிக்கைக்கு திரு. எஸ். எம். அண்ணாமலை அவர்கள் தன்னுடைய 62-வது வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரேபிக்கப் போவதாக அறிகின்றேன். அவர் அதைப் பிரேரேபிக்கலாம்.

SRI P. S. CHINNADURAI : Sir, I move—

"That the allotment of Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII—Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100."

SRI S. M. ANNAMALAI : Sir, I move—

"That the allotment of Rs. 5,59,44,800 under Demand XLI—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100."

10th March 1961]

MR. SPEAKER : Cut Motions moved—

" That the allotment of Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII —Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100."

" That the allotment of Rs. 5,59,44,800 under Demand XLI —Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100."

The movers of the cut motions may speak for fifteen minutes each. How long will the Hon. Minister take to reply?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Thirty minutes, Sir.

MR. SPEAKER : All right. Hon. Member Sri Chinnadurai may now speak.

SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய ராஜ்யத்தின் தொழில்துறை வளர்ச்சியைக் குறித்த அறிக்கையை சர்க்கார் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து புத்தக ரூபத்திலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒன்று சிறிய தொழில்களைப் பற்றியது. மற்றொன்று தொழில் சம்பந்தமான கொள்கையைக் குறித்தும், பெரிய தொழில்கள் சம்பந்தமான விவரங்கள் அடங்கியதும் ஆன புத்தகம். இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் முடிவடைந்து விட்டன. இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலே நாம் அடைந்திருக்கின்ற தொழில் வளர்ச்சியைக் குறித்து இந்தப் புத்தகங்களிலிருந்து ஓரளவுக்குத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் தொழில் கொள்கையைக் குறித்து பன்முறை இந்த மன்றத்திலே என்னுடைய கருத்துக்களை விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன். ராஜ்ய அரசாங்கம் அனுசரித்துக் கொண்டிருக்கிற கொள்கை ஒரு சோஷலிஸ அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற தொழில் கொள்கையாக இல்லை. முதலாளித்துவ சக்திகளுக்கு ஆக்கம் அளிக்கும் கொள்கையாகத்தான் ராஜ்ய சர்க்காரின் தொழில் கொள்கை இருந்து வந்திருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திலும் இருக்கப் போகிறது என்பதைத்தான் நாம் காண முடிகிறது. கடந்த 10 ஆண்டுகளில் இரண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றிய பிற்பாடும் கூட நம் ராஜ்யத்திலே பல வகையான தொழில்கள் தோன்றி வளம் பெறுவதற்குரிய ஆதார பூர்வமான தொழில்கள் போதிய அளவில் வளர்ச்சி அடையவில்லை என்பதைத் தான் நாம் காண்கிறோம். குறிப்பாக பல்வேறு தொழில்களும் பரவுவதற்கு ஆதாரமாக விளங்குவது இரும்பு, நிலக்கரி, மின்சாரம். இந்த மூன்று வகையான ஆதார சக்திகளை நாம் எந்த அளவில் நம் ராஜ்யத்தில் நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறோம் என்பதைத்தான் முதன்முதலாக எடுத்து ஆராய வேண்டும். மின்சாரம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நாம் வெகுவாக முன்னேறி இருக்கிறோம் என்று நம்மிடத்திலே எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. உண்மையிலேயே 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த நமக்கும், இன்று இருக்கிற நமக்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மின்சார உற்பத்தியானது கணிசமாக அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது

என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் நம் ராஜ்யத்தில் எந்த அளவுக்கு தேவை இருக்கிறதோ, இன்றைய தேவையை எடுத்துக்கொண்டாலும்கூட, அந்தத் தேவையை பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவாவது மின்சார சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறோமா என்று பார்த்தால் இல்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதியிலே கூட மின்சார சக்தியானது தொழில்களின் தேவைக்குப் போதுமானதாக இருக்காது என்று தான் நினைக்கிறோம்.

9·30 a.m.

நான் நினைக்கிறேன்., தொழில் துறையிலே நாம் முன்னேற்றம் அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், தொழில் துறையிலே இன்னும் அதிகமான விஸ்தரிப்புக்கு நம்முடைய கருத்தை நாம் செலுத்தாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், போதுமான மின்சாரச் சக்தியை நாம் பெறமாட்டோம் என்ற பயமோ என்னவோ என்று நான் கருதுகிறேன். எந்த அளவுக்கு மின்சாரம் கிடைக்கிறதோ, அதனை அனுசரித்தே தொழில் கொள்கையையும், தொழில் விஸ்தரிப்பையும், அமுல் நடத்தக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற அளவிலேதான் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

மின்சார உற்பத்தியிலே நாம் அடைந்திருக்கிற முன்னேற்றம் பஞ்சாப் ராஜ்யத்திலே ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அடைந்திருக்கக்கூடிய முன்னேற்றத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கடந்த 10 ஆண்டுகளிலே நம்முடைய ராஜ்யத்திலே அடைந்திருக்கக்கூடிய முன்னேற்றத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் குறைவாகத்தான் இருக்குமென்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பக்ரா நங்கல் பகுதியிலே அவர்கள் உற்பத்திச் செய்கின்ற மின்சாரத்தில், அங்கு ஓரிரண்டு ஆண்டுகளில் உற்பத்திச் செய்யக்கூடிய மின்சாரத்தை நம்முடைய மாகாணத்தில் 25 அல்லது 30 ஆண்டுகள் பாடுபட்டால் கூட உற்பத்தி செய்ய முடியுமா என்ற பயம் ஏற்படுகிறது.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: பக்ரா நங்கல் இங்கே இல்லை.

SRI P. S. CHINNADURAI: வேறு வகையிலே மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கான மார்க்கம் இருக்கிறது.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: என்ன மார்க்கம் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுங்கள். அதை இப்போதே இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

SRI P. S. CHINNADURAI: என்ன மார்க்கம் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் பேசும்போது தயவுசெய்து குறுக்கிட வேண்டாம். நிபுணர்களைக் கேட்டால் தெரிந்துகொள்ளலாம். மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய மார்க்கங்கள் பல இருக்கின்றன. நாம் சரிவர முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதைத்தான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்னும் அதிகமான அளவிலே மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து, நல்ல நல்ல தொழில் திட்டங்களையெல்லாம் நாம் எப்படி வெற்றிகரமாக முடிக்க முடியும் என்பதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கவில்லை என்பதைத்தான் இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

10th March 1961] [Sri P. S. Chinnadurai]

அடுத்தபடியாக, இரும்பு உற்பத்தியிலே கடந்த 10 ஆண்டு காலத்திலே நாம் எத்தகைய ஆராய்ச்சியும் சரிவர எடுத்து நிறைவேற்றி வைக்கவில்லை. நம்முடைய இரும்பு உற்பத்தி பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னும் அதன் முதல் கட்டத்திலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். முடிவு கட்டத்தை இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதி காலத்திற்குள்ளாவது அடைந்துவிடுவோம் என்பதைக் குறித்து இந்தப் புத்தகத்திலே நாம் எதையும் உறுதியாக கான முடியவில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள்ளே நம்முடைய மாகாணத்திலே இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை நிறுவப்படும் என்பதற்கு உத்திரவாதம் இங்கே நம்முடைய அரசாங்கத்தினால் தரப்படவில்லை என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

தேனிரும்பு ஆலை ஆரம்பிப்பதற்காக, 2, 3 தனிப்பட்ட சம்பெனிகளுக்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை எந்த நிலைமையிலே இருந்து வருகின்றன என்பதைக் குறித்தும் இந்தப் புத்தகத்திலே விவரமாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஒரு கம்பெனி மட்டும் தேனிரும்பு உற்பத்தி செய்தது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் வெற்றிகரமாக செய்து முடித்தது என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. ஏனைய இரண்டு கம்பெனிகள் எந்த அளவுக்கு இத் திட்டத்தை நடத்தியது, எப்படி நிறைவேற்ற இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தும் இந்தப் புத்தகத்திலே தெளிவுரை எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. இவைகளை ஏன் தனிப்பட்ட கம்பெனிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டும், ஏன் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பதற்கும் காரணம் தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட மிக முக்கியமான தொழிற்சாலைகளையெல்லாம் அரசாங்கமே நேரடியாக எடுத்துக் கொள்வதன் மூலமாகத்தான் நாம் நல்ல முன்னேற்றம் காண்பதற்கு முடியும். இருந்தபோதிலும், அதிலே சுய நம்பிக்கை இல்லாமல் வேறு தனிபட்ட கம்பெனிகளுக்கு அதை விட்டிருப்பது போதுமான முன்னேற்றம் ஆகிவிடுமா என்று சிந்திக்கவேண்டிய நிலைமையில்தான் இந்தத் திட்டத்தை நாம் வைத்திருக்கிறோம். இது மிகவும் ஆபத்தானது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரும்புத் தொழில், தேனிரும்புத் தொழிற்சாலை போன்ற தொழில்களை பெரிய அளவில் செய்தால்தான் முடியுமென்று நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஜப்பான், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் எப்படி இந்த இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைகள் சிறிய அளவிலேகூட நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் குறித்து நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்வது அவசியமென்று கருதுகிறேன். இந்த நாடுகளினுடைய இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையிலும், அவர்கள் சிறிய அளவிலே ஆரம்பித்து நல்ல முன்னேற்றம் கண்டிருக்கும்போது, நம் ராஜ்யத்திலே மட்டும் ஏன் அதைப்போன்று ஆரம்பிக்காமல் இன்னும் யோசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஜப்பான்

நாட்டிலே இரும்புத் தாதுக்களே இல்லை. அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய தாதுக்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொள்கிறார்கள். அதுவும் இந்தியா நாட்டிலே இருந்துதான் இரும்பு தாதுக்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்துகூட அவர்களுக்கு இரும்புத் தாதுக்கள் அனுப் பப்படுகின்றனவோ என்னவோ, தெரியாது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: பிற ராஜ்யங்களி லிருந்துதான் போகிறது. ஆனால் நம் ராஜ்யத்தின் வழியாகப் போகிறது.

SRI P. S. CHINNADURAI: நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து போகவில்லை என்று கூறினார்கள். ஆனால் நம் ராஜ்யத்தின் வழியாக அனுப்பப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அது எப்படியிருந் தாலும், பல ஆயிரம் மைல்கள் தூரத்திலுள்ள இந்தியாவிலிருந்து தங்களுடைய நாட்டிற்கு இரும்புத் தாதுக்களை இறக்குமதி செய்து, அந்த இரும்பை நன்கு உருக்கி, நல்ல இயந்திரங்களைத் தயாரித்து, அந்த இயந்திரங்களை மீண்டும் நம்முடைய நாட்டிற்கு அனுப்ப முடிகிறது என்றால், நம்முடைய குறைபாடுதான் என்ன என்பதைக் குறித்து நம்முடைய சர்க்கார் ஆராயவேண்டும். இவைகளைக் குறித்து நான் சொல்கிறபோது, யாரோ எதிர்க் கட்சிக்காரர் குறை கூறுவதற்காக சொல்கிறார் என்று எண்ண வேண்டாம். நாட்டின் பொது நலனைக் குறித்து, இதை நான் கூறுகிறேனே அல்லாமல், வேறு காரணம் அல்ல.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் ஜப்பானுக்குப் போயிருந்தபோதுதான் எனக்கு இந்த விவரங்கள் தெரியும். அவர் கள் வெளியே இருந்து இரும்புத் தாதுக்களை இறக்குமதி செய்து, நல்ல நல்ல இயந்திரங்கள் செய்யப்படுவதாகக் கூறியதைக் கேட்ட போது நான் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தேன். நான் அங்கே ஒரு பெரிய தொழிற்சாலைக்குச் சென்றிருந்தேன். அப் போதுதான் அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களை எங்கிருந்து பெறுகிறார்கள் என்பதைக் குறித்து விவரமாக அறிய முடிந்தது. அவர்கள் அவ் வாறு தயார் செய்து 4,000, 5,000 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள நம்முடைய நாட்டிற்கு கொண்டுவந்து விற்பனை செய்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே இருந்துதான் அவர்களுக்கு இரும்புத் தாதுக்கள் அனுப்பப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறதே, அப்போது ஏன் அத்தாதுக்களை நம் ராஜ்ய சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டு, இங்கு அம்மாதிரியான ஒரு இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கக்கூடாது? அப்படி ஆரம்பிப்பதற்கு வெளிநாட்டு நிபுணர்கள் தேவைப்பட்டாலும், அவர்களை தருவித்துக் கொள்ள முடியாதா? கடந்த 10 ஆண்டு காலத்திலே அதாவது 1951 முதல் 1961 வரையிலே நம்முடைய நாட்டிலே போதுமான இயந்திரங் களைத் தயார் செய்து கொள்வதற்காக என்னென்ன முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், நம்முடைய மாகாணத்திலே ஒன்றுமே செய்யவில்லை. அப்போது எப்படி

10th March 1961] [Sri P. S. Chinnadurai]

நாம் தொழில்களை வளப்படுத்த முடியும்? ஜப்பான் நாட்டிலே பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே மட்டும் ஏன் செய்ய முடியாது? முடியும். ஆனால் இங்கு முயற்சி செய்யவில்லை. கவனம் எல்லாம் அப்படிப் பட்ட பெரிய தொழிற்சாலைகளை வளப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, வேறு துறைகளிலே கவனம் செலுத்தப் பட்டு, கூடை முடைதல், பாய் பின்னுதல், அப்பளம் தயாரித்தல், செருப்பு தயாரிப்பது போன்ற அப்படிப்பட்ட தொழில்களிலே நம்முடைய கவனம் ஈடுபட்டது என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. இதை குறையாக நான் சொல்லவில்லை. அப்படிப்பட்ட தொழில் களும் தேவைதான். அவைகளை கவனித்துக் கொள்வதற்கு தனியார் இடத்திலே விட்டு விடுங்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசையை சர்க்கார் செய்யட்டும். ஆனால் அதே சமயத்தில் மின்சாரத் துறை, இரும்பு உற்பத்தி, நிலக்கரி உற்பத்தி போன்ற நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய திட்டங்களிலே அரசாங்கம் முக்கியமாக கவனம் செலுத்துவதை மறந்துவிடக் கூடாது. மின்சாரத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் நம்முடைய அரசாங்கம் கடந்த 10 ஆண்டுகளாக சரிவர கவனம் செலுத்த வில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அந்த அளவிலேதான் இன்று நம் நாட்டிலே மின்சார வளர்ச்சியானது இருந்து வருகிறது. மின்சார வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய உபகரணங்களைக்கூட நம்மால் இங்கு தயாரிக்க முடியவில்லை. மீட்டர் தயாரிப்பது மிகவும் அவசியமானது, முக்கியமானது என்று அரசாங்க நிபுணர்களால் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. சுமார் ஒரு லட்சம் மீட்டர்கள் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு தேவை என்று சொன்னார்கள். பல் வேறு வகையான மீட்டர்களை நம் ராஜ்யத்திலே தயாரிப்பதற்கு கடந்த 10 ஆண்டு காலத்தில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக் கிறார்களா என்றால் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்காக மற்ற மாநிலங்களை எதிர் நோக்கி காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பெரிய தொழில்கள், மின்சார சாதனங்கள் தயா ரிப்பது மாத்திரமல்ல, பல்வேறு வகையான ஆதாரபூர்வமான தொழில்களை நாம் வளர்ப்பதற்கு போதிய அக்கரை காட்டவில்லை என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

அடுத்து முக்கியமாக குறிப்பிடவேண்டிய விஷயம், சர்க்கா ருடைய கொள்கையைப் பற்றியது ஆகும். எந்தத் தொழிலை சர்க்கார் தரப்பிலே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ, அதனைக்கூட தனியார் தரப்பிலே விடுகிற அளவிற்குத்தான் சர்க்கார் கொள்கை கடந்த 10 ஆண்டு காலத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உதாரணமாக செயற்கை பட்டுத் தொழிற்சாலை, அலுமினியம் தொழிற்சாலை, தேனிரும்பு தயாரிக் கின்ற தொழிற்சாலை, இவைகளையெல்லாம் தனிப்பட்ட நபர்களிடம் விட்டிருப்பதைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பாக எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். சுமார் 5 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் மூலதனம் போட்டுச் செய்யவேண்டிய தொழில்களையெல்லாம் அரசாங்கத் தரப்பிலே செய்வதுதான் நல்லது என்று நான் கருதுகிறேன்.

[Sri P. S. Chinnadurai] [10th March 1961

அரசாங்கத் தரப்பிலே செய்வதற்கு அதற்குரிய ஆதரவு நிச்சய மாக மக்களிடத்திலே கிடைக்கும் என்றுகூட நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். புதிய பஞ்சாலைகள், புதிய ரசாயன உரத் தொழிற்சாலைகள், ரப்பர் மூலம் ட்யூப்கள், டயர்கள் தயாரிக்கின்ற தொழிற்சாலைகள் இவைகளெல்லாம் அரசாங்கத் தரப்பிலே, அரசாங்க ஆதரவு பெற்ற கார்பரேஷன்களாலே ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அந்தத் தொழில்களிலே கிடைக்கக்கூடிய லாபமெல்லாம் அரசாங்கம் மக்களுக்கு பயன்படுத்தக்கூடிய முறையிலே அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்து, இந்தக் கம்பெனிகளை தோற்று வித்து, அதன் மூலம் நடத்துவதுதான் நல்லது. அதுதான் சோஷலிஸ சர்க்கார் கொள்கைக்கு ஒத்ததாக இருக்க முடியும். ஆகவே, நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கம் இதுவரையில் அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றிவைக்கவில்லை என்பதையும் நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கைத்தறிக்கு தேவையான விழுதுகளை நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கம் சொந்தமாக நமது நாட்டிலே உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய திட்டத்தை பூராவுமாக நிறைவேற்றிவைக்க முடிய வில்லை. விழுதுகளுக்கு இன்று வெளி நாடுகளை எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டிய நிலைமையைத்தான் நாம் இங்கே காண்கிறோம். ஆகவே, போதுமான அளவிலே தொழில் துறையில் முன்னேற் றத்தை நம்முடைய மாநிலத்தில் ஏற்படுத்துவதற்கு இது வரையில் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் உருப்படியான அளவிலே பலன் அளிக்கவில்லை. எதுவும் முன்னேறவே இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இருந்ததைக் காட்டிலும் இன்றைக்கு நாம் பின்னுக்குப் போயிருக் கிறோம் என்று நான் சொல்லுவதற்குத் தயாராக இல்லை. ஓரளவிற்கு 10 ஆண்டு காலத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், எந்த அளவிற்கு புதிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தி யிருக்கவேண்டுமோ, அந்த அளவிற்கு இந்த ராஜ்யத்தில் புதிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படவில்லை. மேலும் எந்த அளவிற்கு தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதினால், மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துகிற அளவிலே சமதர்ம பொருளா தாரத் திட்டத்தில் அவை மக்களுக்கு உதவுபடியாக இருந்திருக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவிற்கு உதவுபடியாக இருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் முதலாளித்துவத்திற்கு ஆதரவான ஒரு கொள்கையை சர்க்கார் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ கடைப் பிடிப்பதுதான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எப்படியாவது தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டும் என்ற கொள்கை சரிதானா என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படித்தான் தொழில்கள் முன்னேறவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஒரு சர்க்காருடைய கொள்கை அளவிலே வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, எப்படி வேண்டுமானாலும் முன்னேறலாம், எப்படி வேண்டுமானாலும் தொழில்களை ஏற்படுத்த லாம் என்று நினைப்பது சரியானது அல்ல. அதன் மூலம் நாம் விரும்புகின்ற சமதர்ம பொருளாதார லட்சியத்தை நாம் அடைய

10th March 1961] [Sri P. S. Chinnadurai]

முடியாது. ஆகையால் நம்முடைய நாட்டு மக்கள் இன்றைய சர்க்கார் தொழில் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வருகிற மூன்றுவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலாவது அடிப்படையான ஆதார சக்திகளை பெருக்குவதற்காக புதிய தொழில்களை ஆரம்பிக்கவும், சமுதாயத்திற்கு அவைகளை உடமையாகச் செய்து, அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமான ஊற்றுகள் சமுதாயத்தில் வளம் ஏற்படுத்துவதற்கு வழி செய்வதற்கும், திட்டமிட்டு நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் இனியாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறி, என்னுடைய வார்த்தைகளை இத்தோடு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. VEDARATHNAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாநிலத்தில் இன்று இயங்கி வருகிற இலாகாக்களுக்குள் எல்லாவற்றிலும் நம்முடைய கைத்தொழில் இலாகா போற்ற வேண்டிய இலாகா. எனினும் அதைப்பற்றித்தான் வெகுவாக நம்முடைய எதிர்க்கட்சிகளிலே குறை கூறப்படுகிறது என்பதை நான் இங்கே வருத்தத்தோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதனாலே தான் வடக்கு, தெற்கு என்ற ஒரு பல்லவியே நம்முடைய மாநிலத்திலே இப்பொழுது தோன்றியிருக்கிறது என்று நான் சொன்னால், அது தவறாகாது. உதாரணமாக, அன்றையதினம் நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்; இது வரையில் வங்காளம் முதல் ஸ்தானத்தை வகித்தது, அதைக்கூட நம்முடைய தமிழகம் இப்பொழுது முந்திவிட்டது என்ற விஷயத்தை குறிப்பிட்டு பல தொழில்களின் எண்ணிக்கையை மாத்திரம் குறிப்பிட்டார்கள். ரூபாய் 50 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மூலதனத்தில் நடைபெறுகின்ற 18 கம்பெனிகள் இந்தக் கடைசி ஆண்டில் மாத்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், அதன் விவரத்தை அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. அதாவது, நமது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட ஆரம்ப காலத்தில் 4,200 பாக்டரியாக இருந்தது, மூன்றுவது திட்ட ஆரம்பத்திற்குள், இந்த 5 ஆண்டுகளில் 5,880-ஆக உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லிச் சொன்னால், தொழில் அபிவிருத்தி இங்கே இல்லை என்று கூறுவது முறையா என்பதை அவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சமீபத்தில் மத்திய சர்க்காரின் கம்பெனிச் சட்ட காரியதரிசி அவர்கள் வந்து குறிப்பிடுகிற வரையிலே நமக்கு நம்முடைய பெருமை விளங்காமல் இருந்தது. மற்ற எல்லா தென் மண்டல ராஜ்யங்களையும் சேர்த்து 1,150 கம்பெனிகள்தான் ரிஜிஸ்டர் ஆகியிருக்கின்றன. அதில் நம்முடைய தமிழகத்தில் மாத்திரம் 788 கம்பெனிகள் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டதிலிருந்து, அவர்கள் கூறித்தான் இந்த விஷயத்தை, நாம் நம்முடைய பெருமையைப் பற்றி உணர்ந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. மற்ற 3 ராஜ்யங்களும் சேர்ந்து இந்தக் கம்பெனிகள் ஏற்படுத்தும்

[Sri A. Vedarathnam] [10th March 1961

விஷயத்திலே நம்முடைய ராஜ்யத்தைவிட பாதிக்குக்கூட குறைவாகத்தான் இருக்கிறது என்ற விஷயத்தை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

இப்பொழுது கடந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 41 புதிய பெரிய பாக்டரிகள் நம்முடைய மாநிலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஷீட்கள் செய்கின்ற பாக்டரி ரூ. 50 லட்சம் மூலதனத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. நெய்வேலி களி மண்ணைக்கொண்டு அலுமினியம் செய்வதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் ஒரு பாக்டரி, சர்க்கரம் செய்கின்ற பாக்டரி ஒரு கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில், 10 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் காகிதம் செய்ய பாக்டரி, வார்ப்படத் தொழில்களை விஸ்தரிப்பதற்காக ஒரு பாக்டரி ஒரு கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில், 10 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் அலுமினியம் பாக்டரி, அருணா சர்க்கரை பாக்டரி 10 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில், 'டயமண்டு சைன்ஸ்', அதாவது சங்கிலிகள் செய்கின்ற பாக்டரி 70 லட்சம் ரூபாய் மூலதனத்தில், டிராக்டர்கள் செய்வதற்கு ஒரு பாக்டரி சென்னைக்கு அருகாமையில் ரூ. 2 கோடி மூலதனத்தில், கேபிள்கள் செய்ய ஒரு பாக்டரி ரூபாய் 2 கோடி மூலதனத்தில் அத்தனையும் தனியார் துறையிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிற தொழில்கள். சர்க்கார் துறையிலே 'டெலிபிரிண்டர்ஸ்' செய்வதற்காக ரூ. 3 கோடி மூலதனத்தில் ஒரு பாக்டரி, கச்சா பிலிம் உற்பத்தி செய்வதற்கு ரூ. 3 கோடி மூலதனத்தில் ஒரு பாக்டரி, 'ஸர்ஜிகல் இன்ஸ்ட்ருமெண்டு' செய்வதற்காக 8 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் ஒரு பாக்டரி, இது அல்லாமல் 'ஹெவ்வி எலெக்டிரிகல் இன்ஸ்ட்ருமெண்டுஸ்' செய்வதற்காக ரூ. 50 கோடி மூலதனத்தில் ஒரு பாக்டரி ஏற்படுத்துவதற்கு அவர்கள் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவை அனைத்தையும் இன்றைக்கு நம்முடைய நிதி அமைச்சர் கூறுவதற்கு முன்னதாக நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களேகூட இதை உணர்ந்துகொள்ளாமல், நம்முடைய நாடு பின்தங்கியிருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டை கூறினார்கள். நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறிய பிறகுதான் அவர்களே உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அன்று நான் பட்ஜெட் விவாத காலத்தில் பேசுகிறபோது, தொழில் வளம் அத்தனைக்கும் காரணம் தாங்கள்தான் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக கட்சியினர் கூறினார்கள். நான் அதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. இந்த உலகம் நடப்பதற்கே அவர்கள்தான் காரணம் என்று கூறுவார்களேயானால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றுதான் சொன்னேன். அதோடு அவர்கள் விட்டிருக்க வேண்டும். அதை மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி, நாங்கள் எடுத்துக்காட்டாமல் போனால் இவ்வளவு தூரம் தொழில்கள் வளர்ந்திருக்குமா என்று கேட்டார்கள். என்னென்ன தொழில்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன என்று அவர்களுடைய தலைவர் உள்பட ஒருவரும் தெரிந்து கொள்ளாமல், நாங்கள்தான் காரணம் என்று கூறினால் அது கோழி கூவிதான் பொழுது விடிகிறது என்று நினைப்பதுபோல் இருக்கிறது, எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை

10th March 1961] [Sri A. Vedarathnam]

என்று சொன்னேன். உதாரணங்கள் கூறுவதற்கு எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளாக சிங்கம், புலி, காடி போன்ற மிருகங்கள் எல்லாம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் எத்தனையோ புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். அதிலே சான்று கூறி இருக்கிற இடங்களிலெல்லாம் அந்த மிருகங்களின் பாஷையைத் தெரிந்துக்கொண்டுதான் உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன். இதற்கு அவர்கள் வருத்தப்படவேண்டிய காரணம் இல்லை. அவர்களை மரியாதைக் குறைவாக பொதுக்கூட்டத்திலோ அல்லது இந்த அவையிலேயோ நான் ஒரு வார்த்தைகூட பேசினது கிடையாது. அகில இந்தியாவிலேயே முதன்மையான ஸ்தானத்தை நம்முடைய மாநிலம் அடைந்திருந்தும், அதை உணராமல் குற்றச்சாட்டு கூறுகிறார்கள், அது நியாயமல்ல. அகில இந்தியாவில் இருக்கிற எல்லா மாநிலங்களைக் காட்டிலும், நம்முடைய மாநிலம் இன்றைக்கு முன்னணிக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நமது தொழில் அமைச்சர் கூட, தொழில் வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொண்டால் போதும், யாரால் இருந்தாலும் பாதகமில்லை என்று சொன்னார்கள். அந்த அளவோடு நிறுத்திக்கொண்டிருந்தால், இந்த உதாரணத்தைச் சொல்லுவதற்கு அவசியம் ஏற்பட்டிராது. கோழி பாஷை, மிருகங்களின் பாஷையை எல்லாம் தெரிந்து கொண்டு இங்கே சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று சொல்லுவார்களேயானால், அது நியாயமற்ற குற்றச்சாட்டு.

சென்ற ஆண்டிலேகூட குடிசைக் கைத்தொழில்களைப்பற்றி எல்லாம் எதிர்க்கட்சியினர் கேலியாகப் பேசினார்கள். இப்பொழுது கூட கனம் அங்கத்தினர் சின்னதுரை அவர்கள், அப்பளமிடுதல், கூடை பின்னுதல், பாய் முடைதல், இந்தத் தொழில்களைப் பற்றி எல்லாம் கேலியாகப் பேசினார்கள். அதேசமயத்தில் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டார்கள். அகில இந்தியாவிலேயே பஞ்சாப்தான் முன்னணியில் இருக்கிற மாகாணம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களை நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். பஞ்சாப் மாகாணத்திலே, நம்முடைய மாகாணத்தில் இருப்பதுபோல், நான் இப்பொழுது படித்த ஜாபிதாவில் உள்ள ஏதாவது ஒரு கனரகத் தொழிலாவது இருக்கிறதா? இந்தக் குடிசைக் கைத்தொழில்கள் காரணமாகத்தான் பஞ்சாப் இந்த அளவுக்கு முன்னணிக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அதே மாதிரி இந்த குடிசைக் கைத்தொழில்களைக் கேலி செய்யும் ஒவ்வொரு எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினருக்கும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். பஞ்சாப் மாகாணத்திலே வீடு தோறும் ராட்டை சுற்றுகிறார்கள். அகில இந்தியாவிலேயே கதர் இயக்கத்திற்குப் பெயர் போன மாகாணம் எது என்று சொன்னால், அது பஞ்சாப் மாகாணம்தான் என்று அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அப்பளம் இடுதல், கூடை முடைதல், பாய் பின்னுதல் போன்ற தொழில்களை விட்டுவிட்டால், இந்தமாதிரி கல்வித்

திறன், தொழில் திறன் இல்லாதவர்களுடைய வாழ்க்கையை வளர்ப்பதற்கு, வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை நீக்குவதற்கு, இவர்கள் வேறு என்ன யோசனையைக் கூறுகிறார்கள் என்று கேட்கிறேன். அப்பளம் இடுதல், ராட்டை சுற்றுதல் போன்ற கைத்தொழில்கள் மூலமாகத்தான் விதவை போன்றவர்கள் வீட்டிலே உட்கார்ந்துகொண்டு, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை கௌரவமாக நடத்த முடியும். இவற்றைக் கேலி செய்தால், வேறு என்ன யோசனைகளை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று அவர்களைக் கேட்கிறேன்.

Sri P. S. CHINNADURAI: நான் ஒன்றும் சிறு கைத்தொழில்களை கேலியாகச் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் இதிலே புகுந்து நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை, இதை எல்லாம் தனியாருக்கே விட்டு விடலாமென்றுதான் சொன்னேன்.

Sri A. VEDARATHNAM: இப்பொழுது இந்தத் தொழில்கள் எல்லாம் க்ஷீணமாய் இருக்கின்றன. கொல்லர்கள் பிள்ளைகள் அந்த வேலையைச் செய்வதில்லை. தச்சர் பிள்ளைகள் 7-வது அல்லது 8-வது வகுப்பு வரை படித்துவிட்டு, உபாத்தியாயர், கிராம சேவகர்கள் போன்ற நல்ல வேலைக்குச் செல்லுகின்றனர் அவர்கள் எல்லாம் இந்த வேலையைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள்.

Sri K. ANBAZHAGAN: உபாத்தியாயர் வேலை நல்ல வேலை இல்லை.

Sri A. VEDARATHNAM: உபாத்தியாயர் வேலை நல்ல வேலை தான். இல்லையென்றால் கனம் அங்கத்தினரே உபாத்தியாயராக இருப்பாரா? (சிரிப்பு.)

Sri K. ANBAZHAGAN: உபாத்தியாயர் வேலையைவிட தொழில் செய்வதுதான் நல்லது.

Sri A. VEDARATHNAM: இந்த கனரகத் தொழில்கள் எவ்வளவு அத்தியாவசியமோ, அதைக் காட்டிலும் மிக அத்தியாவசியம், இந்தக் குடிசைக் கைத்தொழில்கள். ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ், காட்டேஜ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் இவைகள் மிகவும் அவசியம் என்று நான் சொல்லுவதை யாரும் தவறு என்று சொல்ல முடியாது.

இதுபோன்று, நம்முடைய நாட்டிலே இந்தமாதிரி தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் நல்ல பல முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தொழில் துறையிலே கடந்த 150 ஆண்டுகளாகப் பின்தங்கிய ஒரு நாட்டை, அந்தத் துறையிலே ஊக்கம் அளித்து, கூட்டுறவு முறையில் பல தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு நல்ல சாதனங்களை நமது சர்க்கார் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இருபது சதவிகிதம் மூலதனத்தை தனியார் கூட்டுறவு சங்கத்தின் மூலமாகப் போட முன்வருவார்களேயானால், அரசாங்கம் 80 சதவிகிதம் அவர்களுக்கு உதவி, அதன்மூலமாக தொழில் வளத்தை விருத்தி செய்வதற்கு, ஏராளமாக எவ்வளவு நிதி கேட்டாலும், அதைக் கொடுப்பதற்குத்

10th March 1961] [Sri A. Vedarathnam]

தயாராயிருக்கிறது. இதைத் தாராளமாக அவர்கள் பயன் படுத்திக்கொண்டு இந்த மாதிரி தொழில் வளத்தைப் பெருக்க முன்வரவேண்டும். இருபது சதவிகிதம் என்று இருப்பதைக் கூட இன்னும் கொஞ்சம் குறைக்கலாமென்று நான் அரசாங் கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் தனியார் துறையிலே கைத்தொழில்கள் வளரவேண்டும். சோஷலிஸ்டு கொள்கை என்பது என்ன? தனியார் துறையே கூடாது என்று நினைக்கிறவர் களுக்கும், காங்கிரஸ் சர்க்காருடைய கொள்கைக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இருப்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். காந்தி அடிகளின் கொள்கை என்ன? தனவந்தர் கள் என்று சொன்னால், அந்த தனத்தை வளர்ப்பதற்கு அவர் களிடத்திலே ஒரு ஆற்றல் இருக்கிறது, அந்த ஆற்றலை அழித்து விடக்கூடாது என்பதுதான். எவ்வளவு தனம் இருந்தாலும்கூட, அவர்கள் எளிய வாழ்க்கை நடத்தி, இல்லாதவர்களுக்கு அத்தியா வசியமான தேவைகளை உதவும்படியாகச் செய்கிறார்கள் என்பது காந்தி அடிகளின் அடிப்படையான தத்துவம். அதற்கு ஒரு உதாரணம் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், இன்றைக்கு உலகத்திலே நோபல் பிரைஸ் வாங்கின அறிவாளிகளை எடுத்துக்கொண்டால், எல்லா இனத்தைக் காட்டிலும், அதிகமான நோபல் பிரைஸ்கள் வாங்கினவர்கள் ஜுஸ்-கள்தான் என்று தெரியவரும். ஜுஸ் என்று சொன்னால், அதற்கு விளக்கம் கூறத்தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். உலகத்திலேயே அவர்கள்தான் பணக்காரர்கள். பணம் சேர்க்கிறவர்களுக்கு இந்த ஆற்றல் இருக்கிறது என்பதை இந்த நோபல் பிரைஸ்கள் நிரூபித்துக் காட்டுகின்றன. தனியார் துறையை அழித்துவிடவேண்டுமென்று பல கட்சிகள் இருந்தாலும் இன்று நம்முடைய கொள்கை அது அல்ல. தனியார் துறையிலே தொழில்களை வளர்க்க வேண்டியதுதான் முறை என்று நாம் கருது கிற காரணத்தினாலே, இந்த மாதிரி உதவிகளைக் கொடுத்து வருகிறோம். தனியார் நடத்தும் தொழில்கள் இன்னும் சிக்கன மாக, நல்ல முறையில் கண்காணிப்போடு, சர்க்கார் நடத்துவதைக் காட்டிலும் சிக்கனமான முறையில் நடத்தலாமென்ற காரணத்தி னாலே இதைக் கொன்றுவிடக் கூடாது. தனியார் துறையிலுள்ள திறனை அழித்துவிடக் கூடாது. அவர்களுக்கு இந்தத் தொழில் கள் ஆரம்பிப்பதற்கு 50 சதவிகிதத்திற்கு அதிகமாக இன்றைக்கு அரசாங்கம் உதவி அளிக்கத் தயாராயிருக்கிறது. கூட்டுறவுத் துறைமூலமாகச் செய்தால் 80 சதவிகிதத்திற்கு உதவி அளிக்கப் படுகிறது. இன்னும் அதிகமாக உதவி வேண்டுமென்று சொன்ன லும்கூட, அரசாங்கம் அதைப் புறக்கணிக்கத் தயாராயில்லை என் பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், தொழில் துறையில் திற மையை வளர்க்க, ஜில்லாவிற்கு ஒரு தொழில் பள்ளிக்கூடம், அது கூடப் போதாது என்று ஜில்லாவுக்கு இரண்டு பள்ளிக்கூடம் வீதம், 24 பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்த முன்வந்திருக்கிறார்கள். இந்த 24 பள்ளிகளும்கூடப் போதாது; ஏராளமான ஹைஸ்கூல் கள் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் அரசாங்கக் குமாஸ்தாக்களை

10 a.m.

உண்டாக்கி அந்த வேலைக்குப் பயனுள்ளவர்களாகவே செய்வதாக இருக்கின்றன. இது மெக்காலே வளர்த்த திட்டம், குமாஸ்தாக்களை உண்டாக்கும் பள்ளிகளாகவே இருக்கின்றன. எனவே அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், இப்பொழுது இருக்கும் ஹைஸ்கூல்களில், ஒரு பாதியையாவது, இல்லாவிட்டால், மூன்றில் ஒரு பாகத்தையாவது, கைத் தொழில் பகுதியாக மாற்ற வேண்டும்; அந்த விதத்தில் தொழில் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்; தொழில் கல்வியைக் கவர்ச்சியுள்ளதாகச் செய்ய வேண்டும். எங்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் உள்ள இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூலை இப்பொழுது அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தொழில் பள்ளியாக மாற்ற முன்வந்திருப்பதற்காக அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இருபத்திநான்கு தொழில் பள்ளிகளை நம் மாநிலத்தில் ஏற்படுத்த முன் வந்ததற்காகவும் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். பல ஹைஸ்கூல்கள் இப்பொழுது இருப்பது தேவைக்கு அதிகமாக இருக்கிறது, பயனற்றவைகளாக இருக்கின்றன. அங்கு படித்த மாணவர்களெல்லாம், இங்கே ஒவ்வொரு எம்.எல்.ஏ.-களுக்கு முன்னால் வந்திருந்து, வேலை தேடித்தரவேண்டுமென்று முற்றுகை இடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அவல நிலையிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்ற, முற்றிலும் இல்லாவிட்டாலும், இயன்ற அளவாவது, ஆண்டுக்கு இத்தனை பள்ளிகளை மாற்றுவது என்ற ஒரு திட்டப் படியாவது, அவைகளைத் தொழில் பள்ளிகளாக மாற்றவேண்டும். அப்படிபல ஹைஸ்கூல்களை கைத் தொழில் பள்ளிகளாக மாற்ற முன்வந்தால், மாநிலத்திற்கு தொழில் வளர்ச்சி மட்டுமல்ல, பொருளாதார வளர்ச்சியையும் தேடித்தர முடியும்; இந்த வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் குறையும். இன்றைக்கு விலைவாசி அதிகரித்திருக்கிறது. அதைக் குறைக்க இந்தத் தொழில் உற்பத்தி பெரிதும் துணை செய்யும் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள் தொழில் நிபுணர்கள். இன்னும் புதிதாக பல தொழில்கள் மாகாணத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றன. அவற்றையும் அரசாங்கம் சிந்தனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கொள்ளேகாலம் நம்மைவிட்டு இப்பொழுது மைசூர் மாநிலத்திற்குப் போய்விட்டது; அதன் காரணமாக பட்டுத் தொழில் நம்மிடமிருந்து, நம் மாநிலத்திலிருந்து போய்விட்டது. பட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பட்டு உற்பத்தி செய்ய, மல்பரிச் செடி முக்கியமானதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது அது குடியாத்தம் பிரதேசத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பயிர் செய்யப்படுகிறது. இன்னும் ஆமணக்கு செடிகளைப் பட்டுப்பூச்சிகள் தின்று வளர்கின்றன என்று நிபுணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த ஆமணக்கை எந்தப் பகுதியிலும் வளர்க்க முடிகிறது என்ற காரணத்தினால், அதை நிறைய உற்பத்தி செய்து, பட்டுப்பூச்சிகள் வளர்க்க அந்தத் தொழிலை விருத்தி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நம் மாநிலத்திற்கு பெரும் தொகை மிச்சமாகும்; கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும் குறைந்த விலையில் பட்டு

10th March 1961] [Sri A. Vedarathnam]

வினியோகிக்க வேண்டிய சாத்தியக் கூறுகள் ஏற்படும் என்பதை யும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இங்கே ஏராளமான ஜிப்ஸம் . . . (மணியடிக்கப்பட்டது.)

இன்னும் கொஞ்ச நேரம். எனக்கு அன் லிமிடட் டைம் என்று நினைத்தேன்.

Mr. SPEAKER: அது எப்படி? நான் அப்படிச் சொல்ல வில்லையே. கனம் சின்னதுரைக்கு 15 நிமிஷம் கொடுக்கப் பட்டது; அதிலிருந்து தாங்கள் தெரிந்து கொண்டு இருக்க வேண்டும் தங்களுக்கு எவ்வளவு டைம் என்று. அது போகட்டும். சீக்கிரம் முடித்து விடுங்கள். நான் மணியடிக்க வில்லை.

Sri A. VEDARATHNAM: நம்மிடம் ஏராளமான ஜிப்ஸம் கிடைக்கிறது. அதை ஆராய்ச்சி செய்து எந்தத் தொழில்களுக்குப் பயன் படுத்தலாம் என்ற விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்ய நம் மாநிலத்தில் அதிகப் பணம் செலவிடவேண்டும். மற்றவர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்த விஷயங்களைமட்டும் வைத்துக் கொண்டு காப்பி அடிப்பதைக் காட்டிலும், நம் தொழில்களுக்கு எப்படி அனுகூல மாக இருக்கும் என்று கண்டறியவேண்டும்.

இப்பொழுது மொலாஸஸ் சக்கரை ஆலைகளிலிருந்து ஏராள மாகக் கிடைக்கிறது. அதைக் கொண்டு பவர் ஆயில் உற்பத்தி செய்ய ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் மிக்க வரவேற்கத் தக்க தாக இருக்கும். தஞ்சை ஜில்லா போன்ற ஜில்லாக்களில், எந்தத் தொழில்களுக்கும் வசதியில்லாத இடங்களில், எஞ்ஜினியரிங் இண்டஸ்ட்ரி, டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரி, இவைதான் அங்கே ஆரம்பிக்க முடியும். இப்பொழுது டெக்ஸ்டைல் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க முன்வந்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். அது மாத்திரம் போதாது. டெக்ஸ்டைல் இருந்து, மில் லூம்கள் இல்லாவிட்டால் பயனில்லை. குறைந்த பட்சம் 300 லூம்கள் கொண்ட ஒரு நெச வாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அங்கே ஒரே ஒரு ரோலிங் மில் நாகைப் பட்டணத்தில் இருக்கிறது. அந்தத் தொழிற்சாலை ஜில்லாவின் தேவை அவ்வளவையும் பூர்த்தி செய்ய உதவியாக இல்லை. அதற்கு வேண்டிய உதவிகள் கொடுத்து விருத்தி செய்ய முன்வரவேண்டும்.

லட்சக் கணக்கான டன் உப்பு வியர்த்தமாகப் போகிறது, வேதாரணியம் பிராந்தியத்தில். அங்கே ஒரு சோடா ஆஷ் பாக்டரிவைத்து, ரசாயனத் தொழிற்சாலை ஒன்று அங்கே ஏற்படுத்த முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் நடத்த மூலப் பொருளான நிலக்கரி போதிய அளவு உரிய காலத்தில் வராததால், செமண்ட் போன்ற தொழில்கள் நின்று விட்டு இருக்கிறது. மகசூல் காலத் தில் வாகன்களுக்குத் தேவை, டிமாண்ட் இருக்கிறது. ஏராள மான வாகன்கள் பின்னால் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. அந்தக் காலங் களில் நிலக்கரியைக் கொண்டுவந்து டம்ப் செய்து தேக்கி வைத்துக் கொண்டு, பயன் படுத்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும்

என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய கோடௌன்களையும் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதைப் பற்றியும் சர்க்கார் யோசனை செய்ய வேண்டும். தலைவர் அவர்கள் மணியடித்திருக்கிறார்கள். அதிகம் பேசுவதற்கில்லை.

இது போன்று பல கைத்தொழில்களை நம் தொழில் இலாகா ஏற்படுத்தி விருத்தி செய்வதில் கவனம் செலுத்தினால்தான், நமக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கும். கைத்தொழில்தான் கல்வி அறிவு உள்ள மக்கள் குறைந்துள்ள நம் பகுதிக்கு அத்யாவசியத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய உதவும். இம்மாதிரி பல தொழில்களில் கவனம் செலுத்தியிருப்பதற்காக அந்த இலாகாவைப் பாராட்டுகிறேன்.

இதற்கெல்லாம் முக்கியமாக இந்த ஐக்கியஸ்தாபனத்தின் தொழில் ஸெமினாரை சென்னையில் நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருப்பதை, அது நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு, முன்னேற்றத்திற்கு உகந்த சாதனமாக இருக்கும் என்ற காரணத்தால் அதைப் பாராட்டுகிறேன். தொழில் இலாகாவை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன், அவர்கள் பணிகளை மனமாரப் புகழ்கிறேன், வரவேற்கிறேன். இம்மாதிரிச் செய்து அகில இந்தியாவிலும் மிக்கப் பின்னணியில் இருந்த நம் மாநிலத்தை முன்னணிக்குக் கொண்டு வந்ததற்காகப் பாராட்டுகிறேன். ஆகவே இவர்களைக் குறை கூறுவது கொஞ்சமும் நியாயமில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதை எதிர்கட்சி சகோதரர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, இந்த மானியத்தை ஆதரித்து முடிக்கிறேன்.

SRI S. M. ANNAMALAI: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மன்றத்தின் முன்னுலிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, சர்க்காரின் கைத்தொழில் கொள்கை மிகமிகத் தவறு என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முதன் முதலில், காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சமதர்மக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம், என்று சொன்னார்கள். நாளாவட்டத்தில் அவர்கள், சமதர்மக் கொள்கையிலிருந்து மாறி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில், மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலும் தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கிய பணத்தைப் பார்த்தால், முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியதைவிட இரண்டாவது திட்டத்தில் அதிகமாகவும்; இரண்டாவது திட்டத்தில் ஒதுக்கியதை விட மூன்றாவது திட்டத்தில் அதிகமாகவும் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். அதைப் பார்க்கும்போது, உண்மையிலேயே அவர்கள் ஏற்றிருக்கக்கூடிய கொள்கை வெற்றி அடையுமா என்பது சந்தேகமாகத்தான் இருக்கிறது.

அவர்களுடைய சமதர்மக் கொள்கையினால், மக்கள் பலன் அடைந்திருக்கிறார்களா என்று பார்க்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்கள் போடக்கூடிய திட்டங்களி

10th March 1961] [Sri S. M. Annamalai]

ளுல் தேசிய வருவாய் வளர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது; அந்த வளர்ச்சியினுல் பாமர மக்களுக்கு எவ்விதப் பலனும் ஏற்படவில்லை. அந்தப் பணம், யாரிடத்தில் போய் சேர்ந்திருக்கிறது என்று கூட, கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை; அந்த நிலையில்தான் சர்க்கார் இருக்கிறது. அந்தப் பலனை அனுபவிக்க முடியாமல்தான் பாமர மக்கள் மேலும் மேலும் கஷ்டத்திற்குள்ளாகக்கூடிய நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிருர்கள்.

தனியார் துறையில் அதிகப்படியான தொழில்களை ஆரம்பிப்ப தன்மூலம் நாட்டில் அதிகப்படியான முதலாளிகளைத் தோற்றுவிப்பதாக இருக்கிறது. நமது மாநில சர்க்கார் பொதுத்துறையை அதிகமாக்காமல் தனியார் துறையைத்தான் அதிகமாக்கிக்கொண்டிருக்கிருர்கள். அந்த முறையில் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய கொள்கை வெற்றி அடையுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தால் நன்ருகத் தெரியவரும்.

(Sri K. Sattanatha Karayalar in the Chair.)

திரு. லோகநாதன் தன்னுடைய அறிக்கையை இப்பொழுது தான் தாக்கல் செய்திருக்கிருர்; அந்த அறிக்கையில், ரூ. 2,100 கோடி இருந்தால்தான், பிற மாநிலங்களில் தனி நபர் வருவாய் எந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு நாம் முன்னேற முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிருர். ஆனல், மூன்ருவது திட்டம் சம்பந்தமாகவுள்ள புத்தகத்தில், சுமார் 45 கோடி ரூபாய்க்கு 14 தொழில்கள் பொதுத் துறையில் ஆரம்பிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில திட்டங்கள் பொதுத் துறையில் போடப்பட்டிருப்பதாகவும் சில திட்டங்கள் போடப்போவதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அப்படித் திட்டம் போட்டு பெரிய கைத்தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கப்போகிறேம் என்று சொல்லியிருக்கிருர்கள். அந்த அளவில், மூன்ருவது திட்ட காலத்தில், பெரிய அளவில் இந்த மாநிலத்தில் பெரிய கைத்தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று எதிர்பார்த்தோம்.

ஆனல், வரவு-செலவுத்திட்டம் சம்பந்தமாகக் கொடுக்கப்பட்ட புத்தகத்தில், மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு ரூ. 335 இலட்சம் ரூபாய் செலவிடப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில், 1961-62-ம் ஆண்டில் ஒன்பது இலட்சம் ரூபாய் செலவிடப் போவதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவில்தான் பெரிய கைத்தொழில்களுக்குச் செலவிடப் போவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல், திரு. லோகநாதன் குழுவின் அறிக்கையில், 2,100 கோடி ரூபாய் இருந்தால்தான், தனிநபர் வருவாய் இந்த மாநிலத்தில் உயரும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் அமைச்சர் ரூ. 45 கோடி அளவில் சில திட்டங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன; சில திட்டங்கள் இன்னும் போடவில்லை; இன்னும் அதிகப்படியான திட்டங்கள் போடுவதற்கு இடம் இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிருர்.

அந்த அளவில், மூன்றுவது திட்ட காலத்தில் ரூ. 335 இலட்சம்தான் பெரிய கைத்தொழில் சம்பந்தமாக செலவிடப்போகிறேம் என்று சொல்லுவது எப்படி இருக்கிறது என்றுல், உண்மையிலேயே யானையைக் காண்பித்த பிறகு பூனையைக் காண்பித்தது போல் இருக்கிறது.

சமீபத்தில் தேசீய அபிவிருத்திக் குழுக் கூட்டமும், திட்டக் குழுக் கூட்டமும் நடந்தது. அங்கு சென்ற இந்த மாநில அமைச்சர்கள் என்ன பேசினர்—என்ன ஆலோசனைகளைத் தந்தனர்? நம்முடைய மாநிலம் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறதே—அதற்காக அதிகப்பணம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்களா என்பது தெரியவில்லை.

இந்த மன்றத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறுர்கள்; அவர்கள், 'வடநாடு வாழ்கிறது--தென்னுடு தேய்கிறது' என்று சொல்லி வருகிறுர்களே; அப்படி, அங்கு சென்ற அமைச்சர்களும் சொன்னுல் ஒருக்கால் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர்கள் சொல்வது போன்று இவர்களும் சொல்லுகிறுர்கள் என்று கருதி, தங்களைக் கேலி செய்வார்கள் என்று அங்கே சொல்லாமல் விட்டுவிடுவார்களா என்பதும் தெரியவில்லை. கனம் அமைச்சர்கள் இங்கே வேண்டுமானுல் பேசாமல் இருக்கலாம்; திட்டக் குழுக்கூட்டத்திற்கு சென்று அப்படிப் பேசினுல் வேடிக்கை செய்வார்கள் என்று பேசாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை.

எந்த அளவு நமது மாநிலம் பின்தங்கி இருக்கிறது? எந்த அளவுக்கு நமக்குப் பணம் வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறுர்கள்? ஏன் அதிகப்படியாகக் கேட்டு பணத்தைப் பெற முடியவில்லை? அப்படி உண்மையிலேயே நமது மாநிலத்தின் பிற்போக்குநிலையை எடுத்துக்காட்டி பணத்தைப் பெற முடியவில்லை என்று சொன்னுல் அது உண்மையிலேயே மிகமிக வருந்தத்தக்கதாகும். —

நம் மாநிலம் மிகப் பின்தங்கியதாக இருக்கிறது என்று மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி ஏன் அதிகப்படியான பணத்தை வாங்கி வரவில்லை? வெள்ளைக்காரன் இருந்தது முதற்கொண்டே இந்த நாடு, மிகப் பின் தங்கியதாகவே இருந்துவருகிறது. திட்டம் போட்டு, பிற மாநிலங்கள் முன்னேறிய அளவிற்காவது நம்முடைய மாநிலம் முன்னேறியிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டாமா? மற்ற மாநிலத்தின் தனிநபர் வருவாயையும், நமது மாநிலத்தின் தனி நபர் வருவாயையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டாமா? தனி நபர் வருமானம் இங்கு எவ்வளவோ அளவு குறைந்திருக்கிறது. அதை எடுத்துச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். மற்ற மாநிலங்களில் வரக்கூடிய வருமானத்தைக் காட்டிலும், நமது மாகாணத்தில் வரும் வருமானம் மிகவும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது என்பதை உண்மையிலேயே அமைச்சர் அவர்களே ஒத்துக் கொள்ளுவார். அதையும் லோகநாதன் குழு அறிக்கை நன்ருக விளக்குகிறது. இவர்கள் எவ்வளவு பணம் கேட்டார்கள் அவர்

10th March 1961] [Sri S. M. Annamalai]

கள் எவ்வளவு கொடுத்தார்கள்? என்ன காரணத்திற்காகக் குறைத்தார்கள்? என்பதையெல்லாம் இந்தச் சட்டமன்றத்தில் விளக்க வேண்டும்.

ஆண்டுக்கு ஆண்டு கைத்தொழில் துறைக்கு ஒதுக்கிய பணம் போதிய அளவு செலவிடப்படவில்லை; அதாவது, 1960-61-ம் ஆண்டின் பட்ஜெட் திட்டம் ரூ. 331 இலட்சம்; திருத்தப்பட்ட திட்டம் ரூ. 152 இலட்சம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது என் போதிய அளவுக்கு . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: கனம் அங்கத்தினர் 'பட்ஜெட்'டைப் பற்றிப்பேசும்போது, அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற விளக்கத்தையும் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டும். அதை விளக்குவதற்குத்தான் 'மெமோராண்டம்', கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. காதி போர்டு தனியாகப் போன காரணத்தால், கதருக்கு செலவு செய்யவேண்டியது போர்டுக்குப் போய்விட்டது; சர்க்கார் துறையில் இல்லை.

SRI S. M. ANNAMALAI: அதையும் படித்துப் பார்த்தேன். இருந்தபோதிலும், சர்க்கார் வேண்டிய அளவு செலவு செய்யவில்லை என்றுதான் கூற வேண்டியதாக இருக்கிறது.

அதைப்போலவே அரசினர் உதவிபெறும் தொழில்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் எந்த அளவுக்குச் செலவு செய்யப்பட வேண்டுமோ அந்த அளவு செலவு செய்யப்படவில்லை. எல்லா வகையிலும் பல இலட்சம் ரூபாய் மீதப்பட்டிருக்கிறது. 1956-57, 1957-58, 1958-59, 1959-60, 1960-61-ம் ஆண்டுகளுக்கு கணக்குகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தந்த ஆண்டுகளுக்கு செலவு செய்யப்படவேண்டும் என்று பணம் ஒதுக்கியதில், பல இலட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவிடப்படாமலேயே மீதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; ஏன் அப்படி செலவு செய்யப்படவில்லை?

அதைப்போலவே 'ஜியலாஜிகல் சர்வே'; நமது மாநிலத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்குதான் 'சர்வே' செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட குழு என் மாநிலம் முழுமையும் 'சர்வே' செய்யக்கூடாது. நமது மாநிலத்தில் அப்படி ஒரு குழு நியமித்து 'சர்வே' செய்யச் சொன்னால், அதை மத்திய சர்க்காரில் ஒத்துக் கொள்ளுவார்களா? அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களில் தொழிற் சாலைகளை ஆரம்பிக்கலாம் என்று சொன்னால், மத்திய சர்க்கார் உண்மையிலேயே அதை ஒத்துக்கொள்ளுவார்களா? அப்படி இது வரையிலும் ஏதாவது ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் உண்மையில், 'இல்லை' என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியும். 1956-ம் ஆண்டில், இங்குவந்த ரஷ்ய நிபுணர்கள், காவேரி ஆற்றின் படுகையில் எண்ணெய் இருக்கிறது; இங்கே 'ஆயில் ரிபைனரி' ஏற்படுத்தலாம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்போதுதான் நாலாயிரம் சதுரமைல் அளவுக்கு நாம் 'சர்வே' செய்து பார்த்திருக்கிறோம். இன்னும் பாக்கி எப்போது முடியும் என்று சொல்ல முடியாது. இப்படித்தான் மத்திய சர்க்கார்

நம்மைப் புறக்கணிக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியினர், 'காவேரிப்படுகையில் எண்ணெய் இருக்கிறது', என்று சொன்ன போது, 'ஓ, இவர்கள் தண்ணீரைப் பார்த்துவிட்டு எண்ணெய் என்கிறார்கள்', என்று கேலி செய்தார்கள்! ஆனால் இப்போது நிபுணர்கள், அங்கே எண்ணெய் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: யாரும், 'எண்ணெய் இருக்கிறது' என்று சொல்லவில்லை; 'எண்ணெய் இருக்கலாம்' என்றுதான் சொன்னார்கள்.

SRI S. M. ANNAMALAI: நாங்கள், 'இருக்கிறது' என்று சொன்னோம்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நிபுணர்கள், 'இருக்கலாம்', என்று சொன்னார்கள்; ஆனால் திராவிடக் கட்சியைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள், 'இருக்கிறது', என்கிறார்கள்.

SRI S. M. ANNAMALAI: நிச்சயமாக இதன் உண்மை போகப் போகத் தெரியும். அன்றையதினம் எங்களைப் பார்த்து, 'தண்ணீரைக்கொண்டு எண்ணெய் என்கிறார்களே', என்று கேலி செய்தார்கள். அப்படி இனியும் பரிகாசம் செய்யாது, மேற்கொண்டும் பரிசீலனையை துரிதமாக நடைபெறச் செய்து, அங்கே 'ஆயில் ரிபைனரி', ஏற்படுத்தவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமப்புற மக்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு ஏராளமாக வருகிறார்கள்; அதனால் தொழில் வளர்ச்சி அதிகம் ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. கிராமப்புறங்களிலிருந்து நகர்ப்புறங்களுக்கு வந்து பிச்சை வாங்கினால் தொழில் வளர்ந்துவிட்டதா? வளர்ந்துவிடுமா? மதுரை நகரைப் பொறுத்த வரையில், இந்த வகையில் 17 சத விகிதம் மக்கள் தொகை அதிகப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி, கிராமப்புறங்களிலிருந்து நகர்ப்புறங்களுக்கு வந்துவிட்டால், கிராம விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. விவசாயத்திற்கு ஆட்கள் தேவை. ஆகவே, கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் அங்கேயே தங்கி விவசாயத்தொழிலில் ஈடுபடவும், விவசாய வேலை இல்லாத காலத்தில் இதர உபதொழில்களில் ஈடுபடவும், கிராமப்புறங்களிலேயே பல உபதொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

போலீசு இலாகா அறிக்கையில், வாழ்க்கைச் செலவு அதிகமாகிக்கொண்டு வருவதால்தான் குற்றங்கள் அதிகமாகின்றன என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினேன். நாட்டில் நாளுக்குநாள் வறுமை பெருகாமல் இருப்பதற்கு ஆங்காங்கு சிறு சிறு கைத்தொழில்களை ஏற்படுத்தவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிறு கைத்தொழில்களுக்கு 4 மாவட்டங்களில் மட்டும் 'சர்வே' செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா மாவட்டங்களிலும் 'சர்வே' செய்யவேண்டும்.

விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய தனிநபர் வருமானம் குறைந்திருக்கிறது. 1951-ல் 104-ஆக இருந்தது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிந்து, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவுற்று மூன்றுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆரம்பமாகக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம், ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவு செய்திருக்கிறோம். விவசாயப் பொருள்களின் விலையும் ஏகமாக உயர்ந்திருக்கிறது; இருந்தும் இன்றையதினம் விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய தனி நபர் வருமானம் 99 ரூபாயாகக் குறைந்து விட்டது. உண்மையில் இதுதான் சமதர்ம சர்காரின் ஆட்சியா? சமதர்மம் பேசுகின்ற இந்தக் காலத்தில் யார் கையில் பணம் குவிந்துகொண்டிருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும்.

SRI R. SRINIVASA IYER: On a point of order, Sir. சபா நாயகர் மூலமாக அவர் பேசுகின்றாரா? அல்லது மந்திரிக்கு நேரிடையாகச் சொல்கிறாரா? . . . .

Temporary Chairman (Sri K. Sattanatha Karayalar): The hon. Member may continue.

SRI S. M. ANNAMALAI: விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை உயரவேண்டுமானால் கிராமப்புறங்களில் அநேகவிதமான துணைத் தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.

உண்மையில் நம் மாநிலத்தில், 'கோச் பாக்டரி'யைத் தவிர, வேறு பெரிய தொழிற்சாலைகள் எதுவும் கிடையாது. 'சேலம், சேலம்', என்று சொல்கிறோம்; அது செல்லுமோ என்னவோ? பொதுவாக கனரகத் தொழில்கள் ஏற்படவேண்டுமென்றால் இங்கே மூலப்பொருள்கள் கிடையாது என்று சொல்லலாம். கனரக மின்சாரத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கின்றன. இராணிப்பேட்டை, அரக்கோணம், திருச்சி ஆகிய இடங்களை இதற்காக பரிசீலனை செய்து பார்த்தது எனக்குத் தெரியும். மின்சாரத் துறையில் அதிகம் வளர்ச்சி அடைந்து வருகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிற நம் மாநிலத்தில் ஏன் உடனடியாக கனரக மின்சாரத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தக் கூடாது என்று பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

திருவண்ணாமலையில் சர்க்கரை ஆலை ஏற்படப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இப்போது திட்டவட்டமாக திருவண்ணாமலைக்கு கிடையாது என்று உத்திரவிட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். மிகவும் பின்தங்கியிருக்கக்கூடியது வடாற்காடு மாவட்டம். காட்பாடி, ஆம்பூர் இந்த இரண்டைத் தவிர வேறு ஊரில் தொழில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இடம் கிடையாது. திருவண்ணாமலையில் சர்க்கரை ஆலையோடு வந்தவாசியில் நூற்பு ஆலையும் தேவை என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதையும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[10th March 1961

* SRI T. T. DANIEL : Mr. Chairman, Sir, while supporting this demand, I would like to place some facts before the Government. So far as our State is concerned we have really progressed considerably well so far as agriculture and industry are concerned. The progress that we have shown in these two spheres of our activities are really very stupendous and really very great. We must also concede that in spite of our progress in these two fields, there is really very keen unemployment and under-employment in our State. It will not be possible for us, however much we may progress in agriculture side alone, to solve our problems and also to increase the per capita income of the common man. This problem, I think can be solved only by a rapid industrial development in our State. Our Government have also taken note of it and they are trying their level best for the past ten years to improve the industrial development in all sides. As a first step they have taken up the Techno Economic Survey as a result of which they have started some major industries in the State. Attention is also paid by the Government to the improvement of small-scale industries and also village industries. Mention has to be made about the major industry for which our Government have allotted nearly Rs. 22 crores, viz., the Neiveli Lignite Project. It is proposed that about 3½ million tons of lignite would be mined every year from this Project and about 1·4 million tons of good coal is the target of production per year. The Company that is now working in Coimbatore has set up the Pig Iron Plant and is manufacturing 15,000 tons of pig iron every year. It is also gratifying to note that the Government have granted two more licences to private persons to start two more Pig Iron Plants.

10-30 a.m

We also see that it is proposed to start a Steel Rolling Mill. By that industry, it is proposed to produce 20,000 tons of rolled materials. It is also suggested that our Government have decided to start a Rayon Factory and also a Surgical Instruments Factory in Madras and in that Factory about 2,000 persons will be employed and 2 million surgical instruments will be produced.

In the matter of development of small-scale industries, the Government have also paid proper attention and they have allowed considerable sums under the Second Plan. A sum of Rs. 8 crores is allotted for the small-scale industries; Rs. 3·2 crores is apportioned for Industrial Estates and about Rs. 60 lakhs for the development of handicrafts. For Co-operative Societies, nearly a sum of Rs. 11·8 lakhs has been allotted. We are also glad to hear that Fertilizer industries will also be started and one ammonium sulphate industry will also be started very shortly. This is a glorious picture that we have when we study the report that has been placed before us by the Government.

I would like to say that Coimbatore and Madras can at present form two dynamic centres which will open new avenues of industrial development in our State and will also form the basis of starting some more Chemical Industries. In this connection, it must be noted that the power that we now produce will not be sufficient

10th March 1961] [Sri T. T. Daniel]

to meet our requirements even during the Third Five-Year Plan period. It is also stated then even if the Neiveli Project is completed, we will not be able to get enough power-supply which may be necessary for our industries even for ten years. This possibility of increasing the electric power-supply in our State should be explored. I would suggest that we might form a Southern Zonal Council consisting of all the Southern States of Madras, Andhra and Kerala for the purpose of devising ways and means for increasing electric power-supply so that we may be able to progress industrially in a much more rapid manner than what we have hitherto been able to do. I would also suggest that we must explore the possibility of generating atomic energy in our State. For this purpose a thorough geological survey is necessary to find out the existence of the raw materials which will generate atomic energy. We are living in an atomic world and our industrial development will be rapid if we are able to discover some source by which we will be in a position to generate atomic energy in our State. It is said that thorium is available in some parts of our State. Thorium is one of the most important raw materials which is necessary for generating atomic energy. If a proper and intensive geological survey is conducted, we will be able to know what all minerals we have in our State. There is good scope for expansion of the Mineral Industry in our State. We can increase the possibilities of starting mica industries in several parts in our State. I believe that there is very good scope for starting a Mica Industry in the Kanyakumari district. While Kanyakumari district was in the Travancore-Cochin State, the erstwhile Travancore-Cochin State conducted a geological survey and I understand the report of that survey reveals that Kanyakumari district contains plenty of very valuable minerals. I would suggest that our Government should again conduct a geological survey of the entire district for the purpose of finding out the mineral resources available in that district.

So far as the rubber industry is concerned, I would suggest that we should focus some more attention on the expansion of the rubber plantations. We are deficit so far as rubber is concerned and even for our internal use we need more and more rubber. It is commendable that our Government have allotted nearly 3,000 acres for rubber plantation which they intend to cultivate during the course of the Third Plan. I would suggest that it would be proper to make this programme a little bigger so that at least 15,000 acres of land may be brought under rubber cultivation during the course of the Third Plan. Rubber experts who have conducted a survey of the possibilities of rubber cultivation in our State have already announced that the Kanyakumari district soil is best suited for rubber cultivation. If extensive rubber cultivation is undertaken in that district, I think we can have a very good rubber factory in that district.

The Travancore Minerals Company produce monazite. I would request the Government to explore the possibilities of starting a Titanium Factory at Manavalakurichi in the Cape district, and also to start a Paper Factory, a Spinning Mill and other

factories there. So far as that district is concerned, I may point out that both economically and industrially, it is very backward because for a century or so, it had been uncared for by several Rulers. The Government must come forward to undertake schemes for the rapid economic and industrial development of that district. It has to be industrially developed and that too quickly. I would request our Government to keep all these points in their view. In order that there may be greater industrial awakening in that district, there must be a railway link between Tirunelveli and Cape Comorin.

Although this extension of railway line is given only second priority, I would suggest that our Government should press before the Planning Commission for the inclusion of this extension of the railway line from Tirunelveli to Cape on the ground that it is quite necessary for the industrial development of that district. I hope that this will be included in the Third Five-Year Plan.

Without communications, it will not be possible to have any development on the industrial side in the modern world. So, if the Government are earnest, they must also develop the Colachel harbour. Much of the materials that are being exported from that district are now brought to Tirunelveli or Cochin in lorries. So much so the cost of expenditure in transport affects producers much whenever they offer these articles in the open market.

There is good scope also for the development of the palmyrah fibre industry in our State. Instead of exporting palmyrah fibre as such to foreign countries, we should try to make use of these articles by producing the necessary goods that we need for our own use. At present there seems to be some sort of dullness in the palmyrah fibre industry because of the competition that our producers have in the open foreign markets especially from Mexican and South African producers. The synthetic palmyrah fibre produced by them is produced at a cheaper rate than our palmyrah fibre and so much so it has begun to affect our exports also.

I would also suggest that the policy of the Government must be to have at least one spinning mill in each district and also they must increase the number of sugarcane factories.

Recently a Division has been opened to explore the possibility of generating electric power from the waters of the Pechipara Dam and we understand that it has been suggested that annually one lakh kilowatts of power could be produced from those waters. There fore, I would request the Government to start a hydro-electric station at Pechipara which will increase our electric supply.

So far as village industries are concerned, I would suggest that some more attention should be paid to the manufacture of Ambar charkas. At present we are not getting enough number of Ambar charkas. As it is, it is only the cottage industry which can help the trainees to get an average income of at least one rupee per day. So, I request the Hon. Minister to start centres in several parts of the State for the manufacture of Ambar charkas.

10th March 1961]

SRI V. SUBBIAH : *கனம் தாற்காலீக தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின் பேரிலுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, இந்த மான்யத்தின்மீது பேசுகையில் இந்த வெட்டுப்பிரேரணையை ஏன் ஆதரிக்கிறேன் என்றால் தொழில் துறை இன்று இரண்டு பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுவிட்டன. இந்நாட்டில் தொழில் முறைகள், அரசாங்கக் கொள்கைப்படி குவியல் முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காந்தி அடிகள் அன்று சொன்னார்கள், இந்த நாட்டில் இயந்திரச் சக்தியால் ஏற்படக்கூடிய அல்லது இயங்கக்கூடிய உற்பத்திகள் எல்லாம் பரவல் முறையில் இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். ஆனால் இன்றைய பொருளாதார அமைப்பை எடுத்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் கிராம, நகர பொருளாதார அமைப்பு பெரிய இயந்திரங்களால் ஏற்படக் கூடிய அமைப்புகளின் வித்தியாசம்தான். இன்றைக்கு, கிராமப் பொருளாதார அமைப்பையும், நகரப் பொருளாதார அமைப்பையும் எடுத்துப் பார்த்தால், மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இருக்கிறது. கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் குவியலாக நகரப் புறங்களுக்கு போய்க்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், இன்றைய அமைப்பு முறைதான். இதுபற்றிய விஷயத்தில் இன்று பொருளாதார நிபுணர்கள்கூட, யோசிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், நகரங்களுக்கு வேண்டுமானால் குடியேறட்டும் அதுதான் நல்லமுறை என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நன்கு ஊன்றிக் கவனித்துப் பார்ப்போமேயானால், இதனால் விவசாய உற்பத்தி எதிர்காலத்தில் மிகவும் குறைந்து போய் விடுமென்று சொல்ல முடியும். அந்த அளவில் இன்று கிராமங்கள் அழிக்கப்பட்டுவருகின்றன. தொழில் துறையில், அது பரவல் முறையில் இயங்காததினால்தான் கிராமங்கள் அழிந்துபோய்க்கொண்டிருக்கிறது. இன்றைய அமைப்புதான் விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு காரணம். நகரங்களில்தான் பலகோடி ரூபாய்கள் செலவிட்டு தொழில்கள், இயந்திரத் தொழில்கள் அமைக்கப்படுகிறதே தவிர, நகர எல்லையை விட்டு நகர்ந்து எங்கேயாவது ஒரு தொழில் பேட்டை, இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் இருக்கிறதா என்று அமைச்சர் அவர்களால் சொல்ல முடியுமா? இன்றையதினம் கிராமங்களை எடுத்துப் பார்ப்போமேயானால் மழையில் நனைந்து தேக உழைப்பு கொண்டு வேலை செய்பவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய கூலி 12 அணா. ஆனால் குளிர்ந்த காற்றில் தேக உழைப்பு அவ்வளவாக இல்லாத எட்டு மணி நேரம் வேலை செய்யும் நகரப்புறத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 4 ரூபாய் கிடைக்கிறதென்றால் மக்கள் எதை விரும்புவார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அந்தளவு இன்றைய பொருளாதார அமைப்பு மாற்றியமைக்கப்பட்டு விட்டது. ஆகவே அதன் பயனாக இந்த நாட்டின் ஜீவாதாரமாக இருக்கக்கூடிய 80 சதவிகிதம் கிராம மக்கள் கிராமங்களை விட்டு நகரங்களுக்கு குடியேறும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். அதற்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஏதாவது வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியாக*

நம் ராஜ்யத்தில் இன்று இருக்கக்கூடிய பெரிய தொழில் கைத்தறித் தொழில். பவர் லூம்ஸ் வரப்போகிறது. ஆகவே, கைத்தறித் தொழிலின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்கும் என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இன்றே கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதியற்ற நிலையில் தேங்கிக் கிடக்கிறது. ஆகவே, பவர் லூம்ஸ் வந்துவிட்டால், இதில் உற்பத்தியாகக்கூடிய ஜவுளி எவ்வளவு தேங்கும்? அவைகளை விலைக்கு வாங்கி வைக்க சர்க்காருக்கு சக்தியிருக்கிறதா? அதற்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள பணம் எவ்வளவு? இதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்தளவில்தான் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக எங்கள் பகுதியில் இரண்டு சிமெண்ட் மில்ஸ் ஓடுகிறது. தாழயுத்து, மதராஸ் சிமெண்ட்ஸ். பின், டால்மியா சிமெண்ட்ஸ் இருக்கிறது, மதுக்கரையிலும் ஒன்று இருக்கிறது. இவைகளில் இன்று மூன்று ஷிப்ட்கள் ஓடுகின்றன. ஆக, நான்கு மில்ஸ் இருந்தும்கூட, ஆயிரக்கணக்கான டன்கள் உற்பத்தி செய்யும் காலத்திலும்கூட நிலைமை எப்படியிருக்கிறது? நம் ராஜ்யத்தில் சிமெண்ட் இல்லாத காலத்தில் வெளியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யக்கூடிய காலத்தில் ஒரு மூட்டை 10 அணுவிற்கு கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்று இங்கு நான்கு மில்ஸ் ஓடியும்கூட, எவ்வளவோ உற்பத்தியாகியும்கூட, ஒரு மூட்டை 10 ரூபாய்க்குக்கூட கிடைப்பதில்லை என்ற நிலைதான் இருக்கிறது. அதோடு தரத்திலும் வெளிநாட்டு சிமெண்டின் தரத்தைவிட குறைந்த தரத்தில்தான் இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பி.பி. ஸ்டான்டேர்டைவிட நமது சிமெண்ட் நல்ல, உயர்ந்த ரகம்.

SRI V. SUBBIAH : அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல திறமையுள்ளவர்கள், நல்ல அனுபவமும் உள்ளவர்கள். ஆகவே அவர்கள் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இருப்பினும் உற்பத்தி பெருகியும்கூட . . . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : தரம் நன்றாக இல்லை என்று சொன்ன ஒன்றை மட்டும்தான் எதிர்த்துச் சொன்னேன்.

SRI V. SUBBIAH : அதை நாம் எல்லாத் துறைகளிலும் பார்க்கிறோம். விவசாயத் துறையிலே இன்றைக்கு யந்திரத்தை வைத்து, யந்திர முறையில் மாற்றி அமைக்கலாம் என்று சொன்னால் அதை வரவேற்கலாம். ஆனால் அது அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்க முடியாது. இந்த நாட்டிலே இன்றைய தினம் நடுத்தர விவசாயிகள்தான் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறார்கள். இருக்கக்கூடிய பணக்காரர்களெல்லாம் நகரங்களுக்குச் சென்று வேறு தொழில்களில் இறங்கிவிட்டார்கள். விவசாயக் கூலிகளும் நகரங்களுக்கு வந்துவிட்டார்கள். மிச்சம் இருக்கக்கூடியவர்கள் 10 எக்கர், 5 எக்கர் வைத்திருக்கக்கூடிய நடுத்தர விவசாயிகள் தான். அவர்கள்தான் இன்றையதினம் கிராமங்களில் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் எப்படி யந்திரத்தை உபயோகிக்க முடியும்? இந்தப் பிரச்னைகளெல்லாம் இருக்கின்றன. ஸ்மால் ஸ்கேல்

10th March 1961] [Sri V. Subbiah]

இண்டஸ்ட்ரீஸிலே எத்தனையோ தொகழில்கள், மாட்ச் பாக்டரி போன்றவைகள் கிராமாந்திரங்களை நம்பி கிராம ஜனங்களுக்கு தொழில் வசதி கொடுக்கக்கூடிய தொழில்கள் விவசாயிகளை அழிக்கக்கூடிய அளவில் அமைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. கூட்டுறவு முறையில் தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே அந்தத் தொழில்களின் நிர்வாகத்தைப் பற்றி எடுத்துக்கொண்டால் அதிலே பல குறைகள் இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். குறிப்பாக தமிழ்நாடு சிறப்கலை இண்டஸ்ட்ரீஸ் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதனுடைய நிலைமையைப் பற்றிக் கேள்விப்படும்போது அது இயங்கவே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதில் யாரையோ ஒருவரை—தொழில் தெரியாதவரை—நியமித்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதனால்தான் அது நல்ல முறையில் இயங்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். தொழில் துறைக்கு நிதி கார்ப்பொரேஷனிலிருந்து கொடுப்பதிலும் அரசாங்கம் கொடுப்பதிலும் நல்ல முறையில் குறைந்த வட்டியில், செயல்படும் முறையில், போதிய அளவு கொடுக்கப்படவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. தனியார் துறையில் இருந்தாலும், அல்லது ஏனைய துறையில் இருந்தாலும் தொழில்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். பலர் கையில் இருந்த அவ்வளவு பணத்தையும் தொழிலில் முடக்கிவிட்டு வெளி நாட்டிலிருந்து மூலப்பொருள் வரவில்லை, அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற நிலை இருக்கிறது. இம்போர்ட் செய்துதான் அவர்களுக்கு சாமான்கள் வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய அவ்வளவு சலுகைகளையும் தாராளமாக சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல் ஒரு தொழிலை எந்த இடத்தில் ஸ்தாபித்தால் நல்ல முறையில் செயல்படும் என்று யோசித்துச் செய்யவேண்டும். விருதுநகரில் அமைக்கப்பட்ட தொழில் பேட்டையில் இதுவரையில் யாரும் அதை எடுக்காமல் இருந்தார்கள்—ஆனால் இப்போது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதிரி இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

எங்கள் ஜில்லாவிலே—திருநெல்வேலியிலே—பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், வெள்ளையர்கள் இருந்த காலத்திலேயே பாபநாசம் என்ற இடத்தில் ஒரு பேப்பர் மில் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று ஒரு திட்டம் இருந்தது. அதெல்லாம் இப்போது கைவிடப்பட்டுவிட்டது. நமது நாட்டிலே பெங்கால் கெமிகல் வொர்க்ஸ், அடையார் கெமிகல் வொர்க்ஸ் போன்ற ஸ்தாபனங்கள் செய்யக்கூடிய உயர்ந்த ரக மருந்துகளை, 5 ரூபாய்க்கு வாங்கக்கூடிய மருந்தை 5 காசுக்கு வாங்க முடியும். பொதிகை மலையில் கிடைக்கும் மூலிகையைக்கொண்டு மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் ஸ்தாபனம் ஒன்று குத்தாலத்திலோ அல்லது வேறு இடத்திலோ இருக்கவேண்டும். யந்திரத்தினாலும் சரி, அல்லது ஏனைய மனித சக்தியினாலானாலும் சரி இந்தத் தொழிலை எங்கள் ஜில்லாவில் அமைக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தையும், அமைச்சரையும் கேட்டுக்கொண்டு, மானியத்தின்மீது கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMI: கனம் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் தொழில் சம்பந்தமாகக் கொடுத்திருக்கின்ற

[Sri A. Govindasami] [10th March 1961

விளக்க உரையைத் துருவிப் படிக்கிற நேரத்தில் என்னுடைய மாவட்டத்திலே இருக்கக்கூடிய நெய்வேலியைப் பற்றித்தான் முதல் முதலாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நெய்வேலித் திட்டம் சர்க்கார் திட்டம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் திட்டம் என்று ஏன் அவர்கள் ரகசியமாகச் சொல்லவேண்டும், மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டம் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இது நம்முடைய ராஜ்ய திட்டமாக மாற வேண்டுமென்று கடந்த பல வருஷங்களாகவே இங்கே நான் குறிப்பிட்டு வந்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆண்டும் தொழில் மானியக் கோரிக்கை வரும்போது எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். அதற்காக 86 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்போகிறார்கள். அந்த 86 கோடி ரூபாயை மத்திய அரசாங்கம் செலவு செய்து 75 சதவிகிதம் பங்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் 25 சதவிகிதம்தான் சென்னை அரசாங்கத்திற்கும் உரிமை இருப்பதை மாற்றி முழுக்க முழுக்க பலன் அனுபவிக்கும் பொறுப்பு நம் ராஜ்ய சர்க்காருக்கு வரவேண்டும். இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைக்க மானியமாகவோ அல்லது நீண்ட காலத்தில் திருப்பிக் கொடுக்கக்கூடிய கடனாகவோ பெற்று இந்தத் திட்டத்தை ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்குப் பெறுவாரானால் நான் அமைச்சரைப் பாராட்ட முடியும். அந்த நிலைமை இல்லாது மத்திய அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்ட காரணத்தினால் தொழில் அமைச்சரோ, முதலமைச்சரோ அல்லது மற்ற அமைச்சர்களோ நெய்வேலி விஷயத்தில் சொல்லுகிறப் பிரகாரம் நடக்கக்கூடிய முறையில் எதுவும் இல்லாதிருக்கிறது நெய்வேலி சம்பந்தப்பட்டமட்டில் இவர்களுக்கு அதிகாரம் எதும் இல்லை. அங்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் நம்முடைய மந்திரிகளை விடப் பெரிய அதிகாரிகளாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு உரிமை இல்லாத காரணத்தினால் மின்சார நிலையம், உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலை, களிமண் பொருள்கள் உற்பத்தித் தொழிற்சாலை எல்லாம் நெய்வேலித் திட்டம் நிறைவேறும்போது வர இருக்கிறது. இது விஷயத்திலே, மின்சாரத் திட்டமும் மற்ற திட்டங்களும் நல்ல முறையில் வெற்றி பெறும் போது அண்டை ராஜ்யங்களுக்கும் உதவிகரமாக இருக்கும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய உரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நான் நமது தொழில் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்ளப்போவதெல்லாம், ஏற்கெனவேயே நமக்கு உரப் பற்றுக்குறை இருக்கிறது; நம்முடைய உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலை ஏற்படுகிற நேரத்தில் நம்முடைய ராஜ்யத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்த பிறகுதான் அண்டை ராஜ்யங்களுக்கு அனுப்பவேண்டும். அதற்கான ஒரு உத்திரவாதத்தை அமைச்சர் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

அடுத்து நெய்வேலி டவுன்ஷிப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. டவுன்ஷிப் அமைக்கின்ற நேரத்தில் அங்குள்ள—ஏற்கெனவேயே இருந்துவருகிற—ரைஸ் மில் போன்றவைகள் இந்த டவுன்ஷிப்பிலே இடம் பெறவேண்டும். இப்போது இவைகள் அப்புறப்படுத்தப்படும் நிலைமை இருக்கிறது. பல கடைகள் அப்புறப்படுத்தப்படும் நிலைமை வரும்போது, அவர்களுக்கு டவுன்ஷிப்பிலே வைத்துக் கொள்ள உரிமை வாங்கித் தரவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

10th March 1961] [Sri A. Govindasami]

சேலத்துக்கு இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை வரும் என்று மக்கள் நம்பக்கூடிய அளவுக்கு அமைச்சர்களினுலே பல முறை உறுதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது, ஏற்கெனவேயே லாபரட்டரி டெஸ்ட் எல்லாம் முடிந்து கிழக்கு ஜெர்மனியிலும் ஜாம்ஷெட்பூரிலும் பரீட்சை செய்து நெய்வேலி நிலக்கரியையும் சேலத்து இரும்புக் கனியையும் வைத்து இரும்புத் தொழிற்சாலை அமைத்து விடலாம் என்று நிபுணர்களெல்லாம் கூறியிருந்தும்கூட மீண்டும் காலம் கடத்துகின்ற நிலையில் நெய்வேலியிலிருந்து 2,000 டன் நிலக்கரி எடுத்துப் பரீட்சை செய்யப்போகிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது இந்தத் திட்டம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது இடம் பெறுமா என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது. நிச்சயமாக இந்தத் திட்டம் வரும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் உத்திரவாதம் அளிக்கிறேன் என்று கூறியிருந்தால் அவரைப் பாராட்டி இருக்கலாம். அப்படி ஒரு உத்திரவாதம் இல்லாத நிலை இருப்பதைக் கண்டு வருந்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

மேலும் காவிரி வட்டத்தில் எண்ணெய் கிடைக்கக்கூடும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; இருக்கிறது என்று முன்னேற்றக் கழகத்தினர் சொல்லுகிறார்கள் என்ற வேறுபாட்டைத் தெரிவித்தார்கள். அமைச்சர் அவர்களுடைய உரையிலேயும் மற்ற உரைகளிலும் குறிப்பிட்டிருந்தபோதிலும், இரண்டு ஆண்டுகளாக நிதி அமைச்சர் உரையிலேயும் காவிரி வட்டத்திலுள்ள எண்ணெய் நிச்சயமாக எடுக்கப்படும் என்று சொல்லியும், அதிலும் காலம் கடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஸிஸ்மிக் பார்ட்டி இப்போது வேலை செய்வதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய மெஷினரி வராத காரணத்தினுல் காலதாமதம் ஆகிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க முடியும். ஏன் வர வேண்டிய முயற்சியில் நமது அரசாங்கம் ஈடுபடவில்லை என்று கேட்கிறேன். இன்னும் கிடைக்கக்கூடும் என்று சந்தேகமாகத்தான் சொல்லுகிறார்களே தவிர, நம்முடைய நிபுணர்களும் ரஷ்ய நிபுணர்களும் எல்லோரும் கூறிவிட்டபோதிலும் அமைச்சரே சந்தேகமாகச் சொல்லும் காரணத்தினுல் திட்டம் நிறைவேறுமா என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. மேலும் கரும்பு ஆலைகள் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது என்பதை நான் இந்த மன்றத்திலே பலமுறை வற்புறுத்திக் கூறிவந்திருக்கிறேன். நம்முடைய அரசாங்கமும் 1 லட்சம் டன் உற்பத்தியை 2 லட்சம் டன்னுக மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலே உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனல் வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்குத் தேய்கிறது என்று சொன்னல் மட்டும் அவர்களுக்குக் கோபம் வருகிறது. இப்போது நான் சொல்லப் போவதைக் கேட்டு அமைச்சர் அவர்களுக்கு நிச்சயமாகக் கோபம் வராது என்று கருதுகிறேன். நான் சொல்லப்போகிற விஷயம் அப்படிப்பட்டது. உத்திரப் பிரதேசத்தில் 69 சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. பீகாரில் 22 சர்க்கரை ஆலைகள் இருக்கின்றன. ஆனல் நம்முடைய காமராஜ் சர்க்காரிலோ 5 சர்க்கரை ஆலைகள்தான் இப்போது உள்ளன. மேலும் 4

11 a.m.

சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு லைசன்ஸ் வழங்கியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலே மேலும் 5 சர்க்கரை ஆலைகள் கூட்டுறவு முறையிலே வருவதற்கு இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திற்குள் மொத்தம் 14 சர்க்கரை ஆலைகளே நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஏற்பட இருக்கிறது. இதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்? உத்திரப் பிரதேசம் போன்ற மாகாணங்களிலே உள்ள கரும்பு மிகவும் மட்டமானது, ருசி இல்லாதது, சத்து இல்லாதது என்று கனம் உணவு அமைச்சர் அவர்களே கரூரிலே ஒரு மகா நாட்டிலே குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மகாநாட்டிலே நானும் கலந்து கொண்டேன். ஆனால் இப்படி சத்து இல்லாத, ருசி இல்லாத கரும்பிலே தயாரிக்கப்படுகின்ற சர்க்கரைக்கும் ஒரே விலைதான். நம்முடைய நாட்டிலே தயாரிக்கப்படுகின்ற ருசியுள்ள, சத்துள்ள கரும்பிலே தயாரிக்கப்படுகின்ற சர்க்கரைக்கும் ஒரே விலைதான். இந்த விலை நிர்ணயிக்கக்கூடிய அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்தினிடத்திலே இருக்கிறது. நம்முடைய மாநில அரசுக்கு இல்லாததுதான் குறை.

மேலும், மணிலா தமிழ் நாட்டிலே பல ஜில்லாக்களிலே அதிகமாகப் பயிரிடப்பட்டு வருகிறது. அதிலும் குறிப்பாக எங்களுடைய மாவட்டம் மணிலா ஜில்லா என்றே அழைக்கப்படும். அந்த இடத்திலே மணிலா எண்ணெயிலிருந்து வனஸ்பதி செய்வதற்காக 10 லட்சம் ரூபாய் மானியமாக கொடுக்கப்பட்டு, தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது சரியாக நடைபெறாததால், அத்தொகையைப் பெறுவதற்காக ஏலம் போடுவதிலே கவனம் செலுத்தப்படுகிறதே தவிர, அதை மேலும் இயங்குவதற்கான எந்த வழிவகையும் செய்யவில்லை. சோப் ஆலையாவது வருமென்று போன ஆண்டு எண்ணினோம். அது இப்போது குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் செய்யத் தயங்கிய தொழிலை, தனியார் துணிந்து செய்ய முன்வந்திருக்கிறார்கள். அதிலும் குறிப்பாக சர்தார் வேதரத்னம் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், விதவைகள் செய்யக்கூடிய தொழிலைச் செய்வதற்கு நமது அரசாங்கம் இப்போது முன்னுக்கு வந்திருக்கிறது. அப்பளம் தனியார் செய்யவேண்டிய தொழில். விதவைகள் செய்ய வேண்டிய தொழில். அதைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு நடத்துகிறோம் என்று வேண்டுமானால் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளலாம். அதேபோல் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையை இராமநாதபுரத்தில் சிவகாசியில் தனிப்பட்டவர்கள் நல்லமுறையில் நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதை ஏன் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு நடத்த வேண்டும்? அதேபோல் செருப்புத் தொழிலையும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு நடத்துகிறோம் என்றால், அதை நாம் பெருமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

(Mr. Speaker in the Chair.)

பஞ்சாப் மாகாணத்தை குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கு நானும் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்களும் சென்று பார்த்திருப்பார்கள். அங்கு லூதியானாவில்

10th March 1961] [Sri A. Govindasami]

ஏற்பட்டுள்ள தொழில் வளர்ச்சியைப் பார்த்தால், இங்கு எதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் காட்டுவார்கள் என்று தெரியவில்லை. சும்மா இங்கு வால்டாக்ஸ் ரோடை மட்டும் காட்டி, தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறோம் என்று சொல்ல முடியாது. அந்த நிலைமையில்தான் நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சி வளமடைந்திருக்கிறது. நம்முடைய இராஜ்யத்திலே தொழில் வளர்ச்சிக்கு என்னென்ன முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன? வெளி நாடுகளுக்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவிட்டு வந்த பெருமையும், அனுபவமும் நிறைந்த கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த நாட்டிலே தொழில் வளத்தைப் பெருக்குவதற்காக பெருமைபடக்கூடிய என்னென்ன தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்ற புள்ளிவிவரங்களை இந்தச் சபைக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும்.

அகதிகளுக்கு வடநாட்டிலே நிறைய திட்டங்கள் தீட்டி அவர்களைப் பல நல்ல தொழில்களில் ஈடுபடுத்தி, கைநிறையப் பணம் கொழிக்கச் செய்துவிட்டார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் இலங்கையிலிருந்து திரும்புகின்ற பிற்பட்ட மக்களுக்கு பிற்பட்ட ஜில்லாவாகிய இராமநாதபுரத்தில் என்னென்ன வசதிகள் செய்யப்பட்டன என்றால், ஒன்றும் கிடையாது. இன்றைய தினம் கதருக்கு காட்டக்கூடிய அளவுக்கு சலுகை நம்முடைய அரசாங்கத்தினால் கைத்தறிக்குக் காட்டப்படவில்லை. அப்படி கதருக்கு சலுகைகள் காட்டப்பட்டும், இன்றையதினம் அத்திட்டம் வெற்றி பெறக்கூடிய முறையிலே நடைபெறவில்லை என்பதைப் பார்க்கின்றோம். ஆனால் கதரைப் போட்டுக்கொண்டு, கைத்தறிக்கு ரொம்பவும் பாடுபடுவதுபோல் பேசப்பட்டு மட்டும் வருகிறது. கைத்தறியைப் பொறுத்தமட்டில் அதற்கு மாற்றாந்தாய் சலுகையே இந்த அரசாங்கத்தினால் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஏதோ வெள்ளைக்காரன் காலத்திலே அவர்களை விரட்டுவதற்கு ஒரு அடையாளச் சின்னமாக வேண்டுமானால் கதர் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கு அதற்கு அதிக அக்கறை காட்டப்படுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஆனால் கைத்தறி இன்றைக்கு வெற்றிகரமாக நடைபெற முடியாமல், பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிறது. கதருக்கு மட்டும் விசேஷ ரிபேட்டுகள் எல்லாம் வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது. இந்த நேரத்திலும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்றையதினம் தென்னாடும் வாழ்கிறது என்பதற்கு ஆதாரமாக கோயம்புத்தூரிலே இருக்கக்கூடிய மில்களை மட்டும் காண்பித்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. அதிலும் வட நாடு தான் வாழ் கிறது. தென்னாடு தேய்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அதையும் ஆதாரத்துடன் குறிப்பிட முடியுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அகமதாபாத்தில் 20 லட்சம் கதிர்கள் இருக் கின்றன, 41 ஆயிரம் தறிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் சென்னையிலோ 26 லட்சம் கதிர்கள்தான் இருக்கின்றன. 8 ஆயிரம் தறிகள்தான் இருக்கின்றன. ஏன் இங்கு இந்தத் தறிகள் அதாவது லூம்கள்

இவ்வளவு குறைவாக இருக்கவேண்டும்? அதேபோல் மத்தியப் பிரதேசத்திலே 5 லட்சம் கதிர்கள் இருக்கின்றன. 12 ஆயிரம் தறிகள் இருக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இது நல்ல உபயோகமான விவாதம். ஆகவே நம்முடைய இராஜ்யத்திலே அதிகமான லூம்கள், அதாவது விசைத்தறிகள் வைக்கலாம் என்று சொல்கிறார்களா, அல்லது வைக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறார்களா என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லும் படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆட்டோமாடிக் லூம்கள் வைப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்று கருதி நமது இராஜ்ய சர்க்கார் அதை ஓரளவு குறைத்து வைத்துக்கொண்டிருக் கிறது. இது நமது இராஜ்ய சர்க்காரின் கொள்கை யாக முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் கனம் அங்கத்தினர் எதை ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாக அறிவித்தால் மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும்.

SRI A. GOVINDASAMI: அமைச்சர் அவர்கள் இப்படிக் கூறி என்னை இந்தப் பிரச்னையில் எப்படிச் சிக்க வைக்கலாம் என்று பார்க்கிறார்கள். (சிரிப்பு) ஆனால் நாங்கள் இங்கே சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் நம் நாட்டுக் கைத்தொழிலாகிய கைத்தறிக்குத் தான் நாம் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பது தான். இதைத்தான் திட்டவட்டமாகக்கூற விரும்புகிறேன். அதிலும்கூட வடக்கு வாழ்கிறது என்பதற்காகத்தான் இந்தப் புள்ளிவிவரங்களைக் குறிப்பிட்டேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சர்க்கார் செய்துள்ள கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் நாம் கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக லூம்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

SRI A. GOVINDASAMI: இப்போது சர்க்காருடைய திட்டம் அதுவாக இருந்தால் நான் ஒன்றும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதேபோல் ஆலைகளுக்கு வேண்டிய ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் இங்கே கிடைப்பதில்லை. பஞ்சாப், வெஸ்ட் பெங்கால் போன்ற இடங்களில் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. ஆனால் இங்கு கூடுதலான விலைக் கொடுத்து வாங்குவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். என்னுடைய தொகுதியானதாலே இதைக் குறிப்பாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். விழுப்புரத்திலே வனஸ்பதி தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தப்படும் என்று உத்திரவாதம் அளிக்கப் பட்டதே, அது என்னவாயிற்று? அதைத் தவிர்த்து, அங்கு சோப் ஆலையாவது வைக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை சொல்லப் பட்டதே, அது என்னவாயிற்று? எதற்காக இந்த உத்திரவாதங் கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும்? ஆனால் இப்போது எத்தகைய முடிவாகி இருக்கிறது? அது இப்போது மூடப்பட்டு இருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் மட்டும் அங்கிருந்து கொண்டு, அதைக் காவல் புரிந்து வருகின்றனர். அதற்குத்தான் அதிகாரிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறார்களே தவிர அதைத் நிறப்பதற் கான வழிவகைகள் எதுவும் செய்யப்படவில்லை. இதைச் சர்க்கார் எடுத்து நடத்த முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

10th March 1961] [Sri A. Govindasami]

நெய்வேலியிலே தெர்மல் ஸ்டேஷன் ஏற்படுத்துகின்ற நேரத்திலே நாம் அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தொழில் துறையிலே முன்னேற்றம் அடைவதற்கு அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இன்றையதினம் நம்முடைய இராஜ்யத்தில் 10,000 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனல் அது எப்படி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது விவசாயத்திற்கு 19 சதவிகிதமும், தெருக்களுக்கு விளக்குகள் போடுவது போன்றவற்றிற்கு 81 சதவிகிதமும் விநியோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நாம் தொழில் துறையிலே அதிகமான மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதே நேரத்திலே இங்கே கிடைக்கக்கூடிய மணிலாக் கொட்டைகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வகையிலே வனஸ்பதி ஆலையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அதேபோல், தென் ஜில்லாக்களில் குறிப்பாக, தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலும், திருச்சி போன்ற பகுதிகளிலும் நல்ல முந்திரிக் கொட்டைகள் பயிராக்கப்படுகின்றன. இப்போது அரசாங்கமும் முந்திரிக் கொட்டைகள் அதிகமாக உற்பத்திச் செய்யவேண்டுமென்று, புறம்போக்குப் பகுதிகளிலும், காட்டுப் பகுதிகளிலும் இந்தச் செடிகளை வைத்துப் பயிராக்கி வருகின்றனர். அந்த முந்திரிக் கொட்டைகளிலிருந்து பிளாஸ்டிக் செய்யப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே அதற்கான தொழிற்சாலைகளையும் இந்த இடங்களில் ஏற்படுத்த இந்த அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கடைசியாக, என்னுடைய பிளாக்கான போலினூர் பிளாக்கிலே இண்டஸ்ட்ரீஸ் எக்ஸ்டென்ஷன் ஆபீசர் இரண்டு வருஷங்களாக நியமிக்கப்படாமல், அந்தப் பதவி காலியாக இருந்து வருகிறது. இப்படி காலியாக விடப்பட்டிருந்தால், எப்படி அங்கு நல்ல முறையில் வேலைகள் நடைபெறும்? இரண்டு வருஷமாகியும் அப் பதவிக்கு யாரையும் போடாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. இதைக் கவனித்து அங்கு ஒருவர் நியமிக்கப் பட்டால்தான், தொழில் அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய காரியங்கள் செய்ய முடியுமென்று கூறிக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI K. S. ARDHANAREESWARA GOUNDER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய மான்யத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக இதுவரையிலும் சேலம் ஜில்லா பிற்போக்காக இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஜில்லா. அங்கு கன ரகத் தொழில்களான அலுமினியம் பாக்டரி, பேப்பர் பாக்டரி, இன்னும் இரும்புத் தொழிற்சாலைகள் ஆகியவைகள் ஏற்படுத்தப் போகிறேம். (குறுக்கீடு). நம்முடைய எதிர்க் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய திரு. எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எங்கு ஆரம்பிக்கப் போகிறர்கள் என்று கேட்கிறர்கள் ஆனல் அவர் சேலம் ஜில்லாவிலேயே இருந்துகொண்டு எங்கு ஆரம்பிக்கப் போகிறர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றல், அவர் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

[Sri K. S. Ardhanareeswara Gounder] [10th March 1961

ஏனென்றால், மேட்டூருக்கு வந்து பார்த்திருந்தால் எந்த இடத்தில் அலுமினியம் பாக்டரி ஆரம்பிக்கப்போகிறார்கள் என்பது தெரிய வரும். அதேமாதிரி கஞ்சமலைக்குச் சென்று பார்த்திருந்தால் இரும்புத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பது நமக்கு விளங்கும். அதை விட்டுவிட்டு பேச்சு அளவிலே பேசிக்கொண்டிருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக சேலம் ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரைக்கும் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மேட்டூருக்குப் பக்கத்தில் பக்கநாடு, ஆடையூர் என்ற கிராமங்களில் யுரேனியம் இருப்பதாக மத்திய சர்க்கார் ஆராய்ச்சியாளர்களால் இப்பொழுது பரிசோதனை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. உடனடியாக யுரேனியத்தைத் தோண்டி எடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நம்முடைய எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள், குறிப்பாக தி.மு.க அங்கத்தினர்கள் இனிமேலாவது சேலத்தில் யுரேனியம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேலம் ஜில்லாவிலே சங்ககிரி தாலுகாவிலே ஒரு சிமெண்டு தொழிற்சாலை ஏற்படுவதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் இருக்கின்றன. அதை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு வலியுறுத்துகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது மாகாணத்தில் பூதத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்கள் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறார்கள் என்பதுபற்றி நாம் எல்லோரும் வருத்தப்பட வேண்டிய விஷயம். உடனடியாக நம்முடைய மாகாணத்திலிருந்து நல்ல நிபுணர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி, நல்ல சிறந்த அறிவாளிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து பூதத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்களை அதிகப்படுத்தினால்தான் நம்முடைய தொழில் வளம் அதிகமாகப் பெருகும். ஆகவே, விரைவிலே பூதத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்களை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்து, அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்துவரவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு கைத்தொழில்கள் முன்னேறியிருக்கிறதா என்றால், இதற்கு முன்பு இந்தச் சபையிலே கூறியிருக்கிறேன், அதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் நல்ல முறையில் கிடைக்காத காரணத்தினால்தான் சிறு கைத்தொழில்கள் விரைவிலே முன்னேறவில்லை என்று. இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்டில் உள்ளவர்களுக்கு மூலப்பொருள்கள் எந்தவிதமான தடையுமில்லாமல் சர்க்கார் கிடைக்கச் செய்தால், நம்முடைய மாகாணத்தில் அதிவிரைவிலே சிறு கைத்தொழில்கள் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள், 'வடநாடு வளர்கிறது, தென்னாடு தேய்கிறது' என்று. ஒன்றை அவர்கள் உணரவேண்டும். இப்பொழுது சென்னையில் இருக்கக்கூடிய இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்டில் வெளிமாகாணங்களிலிருந்து எவ்வளவு பேர்கள் வந்து இருக்கிறார்கள் என்பதை

10th March 1961] [Sri K. S. Ardhanareeswara Gounder]

அவர்கள் பார்க்கவேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லு கிறார்கள் நம்முடைய மாகாணத்தில் சிறு கைத்தொழில்களைச் செய்வதற்கு இந்த மாகாணத்தில் உள்ளவர்கள் முன்வருவதில்லை என்று. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நமது கிண்டி எஸ்டேட்டில் பல வெளி மாகாணங்களிலுள்ளவர்கள் இங்கு வந்து தொழில் செய் கிறார்கள் என்பதை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதுவும் குறிப்பாக தி.மு.க. அங்கத்தினர் களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மகாணத்தில் தொழில் வளம் முன்னேறவேண்டுமானால் இந்த மாகாணத் திலுள்ள பொதுமக்களை உற்சாகப்படுத்தி சிறு கைத்தொழில் களில் அவர்களை அதிகமாக ஈடுபடச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் தென்னாட்டை நாம் வளம்மிக்க நாடாகச் செய்ய ஆசைப்படுகிறோம் என்பது தெரியவரும். இதை அவர்கள் உணர வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, வரி அதிகமாகப் போடுகிறோம் என்று கூறி னார்கள். அதுவும் அன்றாடம் உபயோகப்படும் பொருள்களுக்குப் போட்டிருக்கக்கூடிய வரி குறையவேண்டுமென்றால், நம்முடைய மாகாணத்தில் பெரிய தொழில்களும், சிறு கைத்தொழில்களும் அதிகமாக ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். குறிப்பாக நாட்டில் பல கைத்தொழில்கள் ஏற்பட்டு முன்னுக்கு வந்தால்தான், இந்த வரியைக் குறைப்பதற்கு வழிவகை இருக்கும் என்பதை நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கனம் அங்கத்தினர் திரு. கோவிந்த சுவாமி அவர்கள் தென்னாட்டில் அதிக கரும்பு ஆலைகள் இல்லை, வெளி மாகாணங்களில் அதிகமாக கரும்பு ஆலைகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் யோசிக்கவேண்டும். தென்னாட்டில் ஆலைகள் குறைவாக இருந்தாலும், இந்த ஆலைகளுடைய 'கபாஸிடி' என்ன, எவ்வளவு டன்கள் தினத்திற்கு இந்த ஆலைகள் அறைக்கின்றன, வெளி மகாணங்களிலுள்ள கரும்பு ஆலைகள் தினம் எவ்வளவு அறைக் கின்றன, அவைகளுக்கு எவ்வளவு டன் 'கபாஸிடி' என்பதைப் பரிசிலனை செய்து பார்த்தால், நம்முடைய மாகாணத்தில் குறிப்பாக 1,000, 1,500 டன்கள் அதிக மாக அறைக்கக்கூடிய 'கபாஸிடி' உள்ள கரும்பு ஆலைகள் ஏற்பட்டிருப்பது தெரியவரும். அது போற்றத்தக்கது. அதே மாதிரி சிறு கைத்தொழில்களாக வெல்லாம், நாட்டுச் சர்க்கரை போன்ற பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்குப் பல விவ சாயிகள் கரும்பு உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆனால் அஸ்காவுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய விலையையும், வெல்லத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய விலையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், கரும்பு ஆலைகளுக்கு கொடுக் கக்கூடிய கரும்பினுடைய விலையையும், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய வெல்லத்திற்கு கொடுக்கக்கூடிய கரும்பினுடைய விலையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், சிறு கைத்தொழில்கள் செய்யக் கூடிய விவசாயிகளுக்கு டன் ஒன்றுக்கு, ரூ. 15 அல்லது ரூ. 20 குறைவாகத்தான் கிடைக்கிறது. அதற்குக் காரணம் சிலோன்

ஏற்றுமதியை தடை செய்ததுதான். ஆகவே, சிறு கைத்தொழில்கள் மூலம் செய்யக்கூடிய வெல்லாம், நாட்டுச் சர்க்கரை ஆகியவைகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டிலிருந்து 15 லட்சம் டன் சர்க்கரை வெளியிலே ஏற்றுமதி செய்கிறோம். ஒன்றுமில்லாத ஊசி முதற்கொண்டு இறக்குமதி செய்துவந்த நாட்டிலே இன்றைக்கு பெரிய கனரகத் தொழில்களுக்கு வேண்டிய பெரிய யந்திரங்கள் முதல்கொண்டு உற்பத்தி செய்கிறோம். அது மிகவும் போற்றத்தக்கது. நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற பட்ஜெட்டில் ஒரு தாலுகாவிற்கு ஒரு தொழில் பள்ளிக்கூடம் வீதம் ஏற்படுத்தப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே தொழில் வளம் இன்னும் அதிக விரைவிலே ஏற்படவேண்டும். ஒரு பிளாக்கிற்கு ஒரு தொழில் பள்ளிக்கூடம் என்ற முறையில் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். முக்கியமாக நம்முடைய நாட்டில் தொழில் வளம் பெருகவேண்டுமானால், அதிக நிபுணர்களை உண்டாக்கக்கூடிய அளவிலே தொழில் பள்ளிக்கூடங்கள், பாலிடெக்னிக்குகள் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சேலத்தில் இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட் ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய நிலம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில், அதுவும் குறிப்பாக மேட்டூரில் 'மேட்டூர் இண்டஸ்ட்ரீஸ்' என்று ஒரு ஆங்கிலேயர் நூல் ஆலை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஆலையை ஆரம்பிப்பதற்கு அவர்களுக்குக் கிட்டத்தட்ட 250 ஏக்கர் நிலம் கொடுத்தார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் இந்த இடத்திலே 50 ஏகர் நிலம்தான் தொழிலுக்காக உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். பாக்கி 200 ஏகர் நிலத்தை தரிசாகத்தான் போட்டிருக்கிறார். அதை வேறு தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு உடனடியாக சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மேட்டூரில் பல தொழில்கள் வரக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது இந்த நிலத்தை விவசாயம்கூட செய்யாமல் தரிசாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் வேண்டுமென்றே. அதை உடனே சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். அது ஒரு பல கனரக தொழில் ஏற்படுத்தக்கூடிய இடம். அந்த இடத்தை தொழில் ஏற்படுத்துவதற்கு உபயோகப் படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், அநேக கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வேலை இல்லை என்று பலர் கூறிக்கொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய மகாணத்தில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் கைத்தறியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலில் அவர்கள் இருப்பதைவிட, வேறு சிறு கைத்தொழில்களிலும், கனரகத் தொழில்களிலும் அவர்களை ஈடுபடுத்தினால் தான், நமது மகாணத்தில் கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய பிரச்னை

10th March 1961] [Sri K. S. Ardhanareeswara Gounder]

தீரும் என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் நெய்யக்கூடிய துணியை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து, அவர்களுக்கு விற்று பணத்தைக் கொடுப்பதைவிட, இங்கேயே தொழில்கள் வளரக்கூடிய பிரதேசமாக இருக்குமானால் வேறு தொழில்களை ஏற்படுத்தி அதிலே அவர்களை ஈடுபடுத்தினால், உடனடியாக நிவாரணம் அளிக்கலாம். துணியையே நம்பிக்கொண்டிருந்தால், அது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும் அதுவும் குறிப்பாக சேலத்தைப் பொறுத்தவரையிலே கைத்தறி நெசவாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் அதை அனுசரித்து சேலம் ஜில்லாவில் பல கனரகத் தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு வழிவகை செய்வதுபற்றி நான் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

சேலம் ஜில்லாவில் பல உலோகங்கள் இருக்கின்றன என்று கேள்விப்படுகிறோம். சேலத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் உடனடியாக நல்ல பூதத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்களைக் கொண்டு அங்கு இருக்கக்கூடிய பல உலோகப் பொருள்களை ஆராய்ச்சி செய்து எடுத்தால், இந்த மாகாணத்தை மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டையே மிகவும் வளம் பெறச் செய்வதற்கு வழிவகை இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கைமீது பேசும்பொழுது ஒரு விஷயத்தை நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். நமது மாகாணத்திலே தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்துகொண்டு வருகிறது என்பதிலே எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் இருக்க முடியாது. ஆனால் தேவைக்குத் தகுந்த அளவு தொழில் வளர்ச்சி உண்டா என்று பார்த்தால் அதிலே பல அபிப்பிராயங்கள் இருக்கக்கூடும்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : தொழில் வளர்ச்சி போதாது என்பதுதான் அபிப்பிராயம்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : அதோடு மாத்திரம் அல்ல. பொதுவாக, தொழில் வளர்ச்சி நீண்ட நாட்களாக இல்லாமல் இருந்து இப்பொழுது ஆரம்பிக்கக்கூடிய காலத்திலே கொஞ்சம் வேகம் இருக்கக்கூடும். இதே ரேட் ஆப் குரோத் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டுபோவது கொஞ்சம் கஷ்டப்படலாம். எந்த வேகத்திலே இப்பொழுது தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அதே வேகத்திலே இந்தத் தொழில் வளர்ச்சியின் வேகத்தைக் கொண்டுபோவதற்கு முழு முயற்சி எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதோ தொழில் வளர்ந்துவிட்டது என்ற காரணத்தினாலே உதாசீனமாக இருந்து விடக் கூடாது என்று வலியுறுத்திக்கூற அவாவுறுகிறேன். குறிப்பாக, இன்று பலதரப்பட்ட தொழில்கள் பலதரப்பட்ட முறையிலே செயலாற்றப்பட்டு வருகின்றன. பெருவாரியான அளவிலே, பெருவாரியான மூலதனங்களைப் போட்டு மூலப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழில்கள்; அதற்கு அடுத்தபடியாக இயந்

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [10th March 1961

ரத்தை உபயோகித்து உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சிறு தொழில்கள்; அதைப் போல கிராமாந்திரப் பகுதிகளிலே ஓரளவு இயந்திரத்தை உபயோகித்து உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சிறு தொழில்கள்; இதற்கு அப்பால் ஹாண்டி கிராப்ட்ஸ் அதாவது அழகுப் பொருள்கள் செய்யக்கூடிய சிறு குடிசைத் தொழில்கள். இந்தத் தொழில்களை எல்லாம் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று எந்த அளவுக்கு இணைப்பு இருக்கிறது என்பதை சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம். ஓரளவு கோவார்டினேஷன் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் சில தொழில்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட தொழில்கள் போல் வளருகின்றன. ஒரு துறையில் இருக்கக்கூடிய தொழிலுக்கும், இன்னொரு துறையில் இருக்கக்கூடிய தொழிலுக்கும் போட்டிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்படுகின்றன. குடிசைத் தொழிலாகவும் கைத்தொழிலாகவும் இருக்கக்கூடிய ஒரு தொழில் மாச் இண்டஸ்டிரி. இது ராமநாதபுரம், நெல்லை ஆகிய மாவட்டங்களிலே மிக விரிவாகப் பரவி இருக்கக்கூடிய ஒரு தொழில். வேலை வாய்ப்பு அதிகம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு தொழில். அதே நேரத்திலே இயந்திரத்தை உபயோகித்தும் இந்தத் தொழில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இதனால் ஏற்படக்கூடிய தீமை என்னவென்றால், பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலை செய்யக்கூடிய ஒரு இடத்தில், நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளிகள் ஒரு தொழிற்கூடத்திலிருந்து உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதிலே வரையறை அகில இந்திய ரீதியிலே இருக்க வேண்டும். மாகாண ரீதியில் இருந்தால் மட்டும் போதாது. நம் நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் இங்கே உற்பத்தி செய்யக்கூடியதைப் பொருத்து பிற மாகாணங்கள் திட்டமிடுவது இல்லை. அதனால் பொருள் தேக்கம் ஏற்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. ராமநாதபுரம் வட்டாரத்தில் சில பகுதிகளில் சில காலத்திற்கு முன்பு பவுண்டன் பென் நிப்புகள் மிக அழகாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அது ஒரு நல்ல வளரக்கூடிய தொழிலாக இருந்தது. மிகவும் செல்வாக்குள்ள பல கம்பெனிகள் சர்வதேச ரீதியில் அந்தத் தொழிலை முக்கியமான தொழிலாகக்கொண்டு இயந்திரத்தை உபயோகித்து செய்யக்கூடிய தொழிலாக பல இடங்களில் இப்பொழுது வரும்பொழுது, இந்தத் தொழில் செய்து வந்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதைப் போல அகில இந்திய ரீதியிலே எந்தத் தொழிலுக்கும் ஒரு வரையறை செய்யப்படாத காரணத்தினாலே இந்தத் தொழில்கள் நசித்துப்போகின்றன. ஹாண்டிகிராப்ட்ஸை எடுத்துக்கொண்டால், அழகு சாதனங்களாக இருக்கக்கூடிய பொருளாதலால், இது ஒரு பெரிய தொழிலாக இருக்கமுடியாது. பனை ஓலையிலிருந்து கிலுக்கு முதலிய பொருள்கள் செய்வதினால் இது ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாக, ஒரு க்யூரியாசாக ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் வாங்கக்கூடிய பொருளாக இருக்கலாம். ஆனால் திரும்பத் திரும்ப விற்பனையாகக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லாமல் போகும். எங்கள் வட்டாரத்தில் இது போன்ற பொருள்கள் குற்றாலத்தில் சீசன் தோறும் விற்கப்படும். ஒரு சீசனிலே விற்ற பொருள்கள் அடுத்த சீசனிலே

விற்கும் என்ற அவாவுடன் அதிகமாக உற்பத்தி செய்துகொண்டு வருவார்கள். ஆனால் அவற்றை மக்கள் அதிகமாக வாங்க விருப்பம் இல்லாததினால் தேக்கம் ஏற்படுகிறது. இதைப் போல் பத்தமடைப் பாயும் ஒன்று. சமீபத்தில் நடந்த எக்ஸிபிஷனிலே, நாள முழுவதும் இருந்துவிட்டு ஒரு பாய்கூட ஒருவரும் வாங்க வில்லை என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையிலேதான் விற்பனை நடந்தது. இந்தப் பொருள்கள் எல்லாம் மக்கள் அன்றாடம் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய பொருள்களாக இருக்காத காரணத்தினால், இவைகளுக்கு நிரந்தரமாக சந்தை கிடைக்க முடியாது. இதுபோல் அல்ல வேறு சில தொழில்கள்.

எங்கள் வட்டாரத்திலே கத்தாழை நார் எடுக்கக்கூடிய தொழில் மிகவும் பரவலாக நடைபெறுகிறது. விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையில் விவசாய காலங்களைத் தவிர இதர காலங்களில் இந்தத் தொழிலை பெண்கள், தாய்மார்கள் நம்பி இருக்கிறார்கள். வயல் வரப்புகளிலே உள்ள கத்தாழைக் குருத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து அதை அடித்துப் பக்குவப்படுத்தி நாராகச் செய்கிறார்கள். அலூபைபர் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலிருந்து செய்யக்கூடிய பொருள்கள் பிற மாவட்டங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. குறிப்பாக ஆலப்புழைக்கு அனுப்பப்பட்டு வருகிறது. அங்கிருந்து பக்குவப்படுத்தி கல்கத்தா போன்ற நகரங்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஒரு ஆளுக்கு சராசரி வருமானம் 8 அணா அல்லது 10 அணா கிடைக்கிறது. இந்த அளவுக்கு மக்கள் தரித்திரத்தில் இருப்பதால்தான் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபடுகிறார்கள். ஏற்கெனவே இருந்த வாய்ப்பும் கூட இன்றைக்குக் குறைந்து வருகிறது. இது ஏன் இப்படிக் குறைந்து வருகிறது என்று சொன்னால் இதை வாங்கி அனுப்பி வந்த வியாபாரிகள் இப்பொழுது இதற்கு நல்ல விலை கிடைப்ப தில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். நமது நாட்டிலே கத்தாழையை ஒரு பயிராகப் பயிரிடுவதில்லை. வேலிக்கு வைக்கக்கூடிய ஒரு பொருளாகத்தான் இது வைக்கப்பட்டு இந்த நார் கிடைக்கிறது. வெளி நாடுகளிலிருந்து, குறிப்பாக ஆப்ரிகாவில் மிகவும் நீளமுள்ள நாரையுடைய கத்தாழை பயிரிடப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நமது நாட்டிலே இந்த நாரின் நீளம் 2 அல்லது 3 அங்குலம்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே 6 அல்லது 8 அங்குல நீளம் வரை இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இது எந்த அளவு உண்மையோ, பொய்யோ எனக்குத் தெரியாது. வியாபாரிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

SRI S. LAZAR : அதே நீளம் இங்கேயும் கிடைக்கிறது.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : எனது நண்பர் கத்தாழையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். அதில் இருக்கக்கூடிய நாரின் நீளத்தைப் பற்றித்தான் நான் குறிப்பிட்டேன். அந்தத் தரம் எங்கள் மாவட்டத்தில் இல்லை. இதர மாவட்டங்களில் கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், வெளி நாடுகளிலிருந்து தருவிப்

பதை நிறுத்தவேண்டும். நமது பொருள்களுக்குச் சரியான விலை கிடைக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறேன். சர்க்கார் இதைக் கவனிக்கவேண்டும். நேற்று ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும் பொழுது உள் துறை அமைச்சர் இவைகள் எல்லாம் கவனிக்கப் பட்டு வருகிறது என்று பொதுவாகப் பதில் சொன்னார்கள். தொழில்துறை அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். என்னுடைய மாவட்டத்தில் இப்படிச் சொன்னால் சிரிப்பார்கள். ஏனென்றால் அதற்கு அங்கே எந்தவித மான பாதுகாப்பும் இல்லை. ஊக்கமும் கொடுப்பது இல்லை. வேலியில் வளர்க்கூடிய பொருளாகத்தான் இந்தக் கத்தாழை அங்கு கிடைக் கிறது. வெளி நாட்டிலிருந்து நல்ல கத்தாழையைக் கொண்டு வந்து எங்கள் மாவட்டத்தில் பரப்பினால் நல்ல முறையில் வளரும். அதனால் இந்தத் தொழிலும் நல்ல முறையில் வளர முடியும். இது ஒரு அழகுப் பொருள், அதாவது க்யூரியால் என்று சொல்லக் கூடிய பொருள் இல்லை. இதை உபயோகித்து கயிறு செய்யக் கூடிய ஒரு தொழிலை ஏற்படுத்தலாம். மக்கள் வேறு ஏதாவது வேலை செய்துவிட்டு மற்றொரு பகுதி நேரத்தைச் செலவிடுவதற்கு உள்ள வாய்ப்பு இந்தத் தொழில் மூலம் உண்டாகும். இது போன்று என்னென்ன தொழில்கள் எந்தெந்த மாவட்டத்தில் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. ஓரளவு இதைச் சமாளிப்பதற்கு இந்தத் தொழில்கள் பயன்படும். நாட்டிலே ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய குடிசைத் தொழில்கள் எந்த அளவு நமது சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்துள்ளன, அவைகளை இணைப்பது எப்படி என்று ஆலோசித்து முடிவுகள் எடுக்க வேண்டும். நமது மாகாணத்திற்கு மட்டும் முடிவு எடுத்தால் போதாது. அகில இந்திய ரீதியில் எடுத்தால்தான் பலன் கிடைக்கும். ஸன் ஹெம்பு பைபர் மூலம் எங்கள் பகுதியிலே டிரக்கெட்டுகள் முதலியவை செய்கிறார்கள். மந்திரி அவர்கள் நேற்று பதில் சொல்லும்பொழுது, அப்படிச் செய்வதாகத் தெரிய வில்லை என்று சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே நான் வருத்தப் படுகிறேன். எங்கள் பகுதியிலே செய்யக்கூடிய இந்தப் பொருள் களை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, இங்கே சட்டசபை அங்கத்தினராக இருக்கும் ஒரு நண்பர், எங்கள் பகுதிக்கு அனுப்பிக் கொடுங்கள் என்று சொன்னார். தோலிலே மற்ற மாவட்டங்களில் செய்யப் படுகிறது. ஆனால் அதன் விலை அதிகம். தண்ணீர் இறைக்க கமலைக்கு இதை உபயோகப்படுத்துகிறோம். இது பல மாவட்டங் களிலே பல பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. எங்கள் மாவட்டத்தில் இதைத் துறுத்தி என்று சொல்லுகிறார்கள். கமலையில் கட்டும் இந்தப் பகுதி, தோல் எத்தனை காலம் வேலை செய்யுமோ அவ்வளவு காலம் இதுவும் செய்யும். விலையோ, தோலைப் பார்க்க நாலில் ஒரு பங்கு விலைதான். ஆகவே இந்தத் தொழிலை ஊக்கு விக்கும் முறையிலே, இந்தத் தொழிலை எவ்விதத்தில் உபயோகிக்க முடியும் என்று பார்க்கவேண்டும். இம்மாதிரிச் சிறுசிறு குடிசைத் தொழில்களை எவ்விதங்களிலெல்லாம் பயன்படுத்தலாம் என்று சர்க்கார் பரிசீலிக்க வேண்டியது அவசியம்.

11-30 a.m.

10th March 1961] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

அடுத்தபடியாக சொல்லப்படுவது :—எங்கள் மாவட்டத்தில் நடுவயல் ஆராய்ச்சிக்கூடம் என்கிற ட்ரெயினிங் சென்டர் இருக்கிறது. இந்த ஆராய்ச்சிக்கூடத்தால் பலன் இல்லை. ஏனெனில், வெறும் தொழில் தெரியாதவர்களுக்கு ட்ரெயினிங் சென்டர் என்றால், அத்தொழிலை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்பதைப் பார்க்காமல் இருப்பது சரியல்ல. தொழிலை அபிவிருத்தி செய்ய ட்ரெயினிங் சென்டர் இருந்தால் போதாது ; தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது எப்படி என்று பார்க்கவேண்டும், அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டியது அவசியம்.

அங்கே காயர் இண்டஸ்ட்ரீஸுக்கும் நிறைய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதற்கும் ஊக்கம் கொடுக்கும் முறையில், ஏதாவது செய்ய வேண்டும். வாசனைத் திரவியங்கள் தயாரிக்க வேண்டிய பல பட்டைகள், பொருள்கள் அங்கே கிடைப்பதால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி, தொழிலை அபிவிருத்தி செய்ய ஊக்கமளிக்க வேண்டும். அதனால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் வெகுவாகக் குறையும்.

அடுத்ததாகப் பட்டுப் பூச்சி வளர்ப்பு. இந்த பட்ஜட்டிலே, ரீலிங்குக்கு என்று நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வரவேற்கிறேன். கிணறு வெட்ட நிதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதையும் வரவேற்கிறேன். அதை நல்ல முறையிலே, லிபரலேஸ்டு முறையிலே கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பட்டுப் பூச்சி வளர்க்க மல்பரி அவசியம். அந்தச் செடிகள் மழை இல்லாததால், உலர்ந்து போகின்றன. அப்படி அவைகள் வீணாகிப் போய்விடாமல் இருக்கத் தக்க பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டும். பயிரிடும் செடிகள் பாழ்பட்டுவிட்டால், அவைகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க இவைகளுக்காவது க்ராப் இன்ஷூரன்ஸ் கொண்டு வரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொன்று குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதிலே கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாகச் செய்வதில் 'பாட்டரீஸ்' சட்டி பானை செய்வது ஒரு தொழில். அது ஒரு சாதாரணக் குடிசைத் தொழில். அதைக் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் கொண்டு வந்தோம். பல நண்பர்களுக்குத் தெரியும் அதிலே இன்று நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. தனியாகச் சட்டி பானை செய்து வியாபாரம் செய்தால் அதற்கு விற்பனை வரி கிடையாது. ஆனால், கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்து விற்பனை செய்தால், அதற்கு வரி உண்டு. மேலும், ஒரு பானை 13 அணா என்றால், கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்திருப்பதற்காக அதை அவன் ஒரு அணா கூட்டி, விற்க வேண்டியிருக்கிறது ; சங்கத்தில் சேர்ந்த அபராதத்திற்காக அப்படி விற்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு ஏன் விற்பனை வரி என்று தெரியவில்லை. இதைத் தயவுசெய்து சர்க்கார் பரிசிலனை செய்து, குடிசைத் தொழிலாக இருக்கக்கூடியவை கூட்டுறவு இயக்கத்தில் வந்தாலும், அவைகளை உற்சாகப்படுத்தும் முறையில் விற்பனை வரியை விலக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இத்துடன் என் உரையை முடிக்கிறேன்.

MR. SPEAKER இன்னும் ஆறு அங்கத்தினர்கள் பேச இருக்கிறார்கள். ஆகையினால், இனிமேல் பேசுகிறவர்களுக்குப் பத்து, பத்து நிமிஷம் கொடுக்கிறேன். கனம் திரு. கல்யாணசுந்தரம் அதன் பிறகு பேசுவார்கள்; அவர்களுக்குச் சில நிமிஷங்கள் அதிகம் கொடுக்கவேண்டும். ஆகவே இனிமேல் பேசுகிற அங்கத்தினர்கள் 10 நிமிஷம் பேசலாம். அதற்குள்ளே உட்கார்ந்தால் தப்பில்லை. அதற்கு மேல் வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின் பேரில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் ராஜ்யத்திலே தொழில் அபிவிருத்தி அடியோடு ஏற்படவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஓரளவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்தப் பதின்மூன்று ஆண்டு காலத்திலே எந்த அளவுக்கு அபிவிருத்தி உண்டாகியிருக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவிற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் நோத்திலே, அதைக் கனம் அமைச்சரவர்களும் ஒப்புக்கொள்வதற்காக அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனாலும், என் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், இன்றைக்கு மிகமிக அத்யாவசியமான தொழில்களைச் சர்க்காரே எடுத்து நடத்தவேண்டும் என்பதுதான். அப்படிச் சொல்லும் நேரத்திலே, நேற்றையதினம் கூட கனம் நிதியமைச்சரவர்கள், 'பெரிய அளவிற்குத் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது; கிராமத்தில் உள்ளவர்களெல்லாம் நகரங்களுக்குக் குடியேறுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அத்தனை தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னார். விவசாய அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய நவீனக் கருவிகளை நாம் கொடுக்காததனால், கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் அங்கே விவசாய அபிவிருத்தி இல்லாத நிலைமையில், நகரப் புறங்களில் ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா என்று குடியேறுகிறார்கள். மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் விவசாய அபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமானால், உணவுப் பொருள்கள் அதிகப்படவேண்டும் என்று சொல்லும் நேரத்தில், போதுமான விவசாயத்திற்கு வேண்டிய நவீனக் கருவிகள் உற்பத்தி செய்தோ, இறக்குமதி செய்தோ கொடுக்கப் போகிறோமா என்று பார்க்க வேண்டும். மூன்றாவது திட்ட காலத்தில், திட்டம் பரிபூரணமாக நிறைவேற்றப்படவேண்டுமானால், உணவுப் பொருள்கள் மேன்மேலும் அதிகப்படியாக உற்பத்தியாக வேண்டுமானால், அவை குறைந்த விலையில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமானால், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டுமானால், உண்மையிலேயே, விவசாயத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளான ட்ராக்டர்கள், புல் டோசர்கள் முதலியவைகள் நம் ராஜ்யத்தில் கிடைக்கச் செய்தாக வேண்டும். நம் ராஜ்யத்தில் பல ஜில்லாக்களில் கிணறுகள் வெட்டப்படுகின்றன. பல இடங்களில் பாறைகளாக இருக்கின்றன. ஆகவே, அதற்கு வேண்டிய ராக் ட்ரில்லிங் மெஷின்கள், பம்பு செட்டு கருவிகள், அதற்கான உப கருவிகள் இவைகளை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகளை பெரிய அளவில் நாம் ஆரம்பிக்க

10th March 1961] [Sri V. K. Kothandaraman]

வேண்டும். அதுபோன்ற தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்காத வரையில், மூன்றாவது திட்டம் போட்டாலும், இன்னும் எவ்வளவு திட்டங்கள் போட்டாலும், விவசாய அபிவிருத்தி என்பது, உணவு உற்பத்தி என்பது வாயளவில்தான் சொல்லலாம், ஏட்டளவில்தான் எழுதலாம்; உண்மையாக உதவி செய்தவர்களாக ஆக மாட்டோம்.

கரண்ட் சம்பந்தமாக, இந்த ராஜ்யத்திலே விவசாயத்திற்கு எவ்வளவு மின்சாரம் கொடுத்திருக்கிறோம், பம்பு செட்டுகள் இருக்கின்றன பார்த்தீர்களா என்று சொல்லிவிட்டால் மட்டும் போதாது; இன்றையதினம் பம்பு செட்டு கள்ள மார்க்கெட்டில் வாங்கப்படுகிறது; கள்ள மார்க்கெட்டில் மோட்டார்கள் வாங்கப் படுகின்றன. அதற்குத் தேவையான உப கருவிகள் வாங்கக்கூடிய அளவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதையெல்லாம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். எந்த அளவுக்குத் தேவை யிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு அதிகப்படியாக தொழிற்சாலைகளை மேன்மேலும் நாம் வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தவில்லையென்றால், விவசாய அபி விருத்தி ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படாது என்பதுதான் நான் இந்த நேரத்திலே ஞாபகப்படுத்த விரும்புவது.

இன்றைக்கு இரும்புத் தொழிற்சாலை, நிலக்கரி உற்பத்தியெல்லாம் நடக்க கவனம் செலுத்தி வருகிறோம். அதே போன்று, பல ஜில்லக்களிலேகூட அது போன்ற வாய்ப்புகளும், வசதிகளும் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் நிலக்கரி, இரும்பு இவை இருப்பதாகவும், கண்ணாடிக்கு வேண்டிய கண்ணாடிக் கற்கள் இருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். இன்றைக்கு வாலாஜா தாலுக்காவிலிருந்து அம்மாதிரிக் கற்கள் திருட்டுத்தனமாக லாரிகளில் சென்னைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, வேறு விதமாக பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற இடங்களுக்குக் கொண்டு போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதேபோன்று பல மூலப் பொருள்கள் கிடைப்பதாக ஜீயலாஜிகல் ரிப்போர்ட்டும் மற்ற ரிப்போர்ட்டுகளும் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் சொல்லுகிறார்கள் கொஞ்சம்தானே கிடைக்கிறது என்று. அதை எடுத்து என்ன செய்வது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு சிறிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்தாலும்கூட அதைப் பயன்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு அதை நாம் உபயோகப் படுத்த கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். அதே போன்று இன்றைக்கு பவர் லூம்களைக் கொண்டு வரப்போவதாகச் சொல்லு கிறார்கள். அதை இங்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற பிரச்னை இருக்கிறது. நேற்றைக்கு முந்திய ஹிந்துப் பத்திரிகையைப் பார்த்தால் தெரியும், ஆந்திராவில் பவர் லூம்களை உபயோகப்படுத்திய காரணத்தால் லட்சக்கணக்கான வர்களுக்கு வேலை இல்லாமல் திண்டாடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதி இருக்கிறார்கள். சுமார் இருபது கைத் தறிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணியை ஒரு பவர் லூமால் உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. அந்த நிலை

[Sri V. K. Kothandaraman] [10th March 1961

ஏற்பட்டால் ஐந்து லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய நிலைமை என்னவாகும்? இந்த ராஜ்யத்தில் அதிலும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதை விட இப்பொழுது ஏற்றுமதி குறைந்திருக்கிறது. ஆகவே பவர் லூம்களை இங்கே கொண்டு வருவதன் மூலம் வேலை இல்லாத் திண்டாட்டத்தை இன்னும் அதிகரிக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே அதைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்பாக அவர்கள் எல்லோரையும் மீண்டும் கலந்து ஆலோசனை செய்து அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது மாத்திரம் அல்ல. கைத்தறி நெசவுத் துணிகளை இன்றைக்கு சர்க்கார் கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக வாங்கி அதைக் கொள்முதல் செய்து வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால் அதுதான் உசிதமாக இருக்கும். அதேபோன்று இப்பொழுது ப்ளீடிங் மெட்ருஸ் என்ற ஒருவித ரகத் துணி இருக்கிறது. அது தனி முதலாளிகளால் தனிப்பட்ட முறையில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதால், அதுவும் கீழ்த்தரமான துணியை ஏற்றுமதி செய்த காரணத்தால் அதன் கிராக்கி அந்நிய நாடுகளில் குறைந்து போய்விட்டது. நமது ராஜ்யத்திலுள்ள பல லட்சக்கணக்கான முதலாளிகள் லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் தனியார் துறையில் ஏற்றுமதி செய்ய அனுமதித்ததுதான். ஆகவே இன்றையதினம் சர்க்காரே கொள்முதல் செய்து அவைகளை ஏற்றுமதி செய்வதன்மூலம் அந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோன்று தோல் பதனிடும் தொழில். தோல் பதனிடும் தொழில் சுமார் 75 சத விகிதம் இந்த நாட்டில்தான் செய்யப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு தொழில் அந்நியச் செலவாணியை சம்பாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய தொழிலாக இருக்கிறது. அந்தத் தொழில் நாளுக்கு நாள் க்ஷீணித்துக்கொண்டு வருகிறது. அந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு அதற்குக் கடன் உதவி கொடுக்கக்கூடிய அளவில் இருக்கிறது. இதைப்பற்றி கேள்வி கேட்கும்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு பதில் சொல்லும்போது, அதாவது எவ்வளவு பேர்களுக்குக் கடன் உதவி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கேட்டதற்கு, சுமார் 586 பேர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார். ஆனால் ஒன்று அல்லது இரண்டு பேர்களுக்குத்தான் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மற்றும் உப கேள்விகள் கேட்டதற்கு தனிப்பட்ட வேறு கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னார். அப்படி வேறு கேள்வி எழுதி அனுப்பினேன். ஆனால் அந்தக் கேள்வி அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

10th March 1961] [Sri V. K. Kothandaraman]

குறிப்பாக இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்ருல் இந்தத் தொழிலைப் பாதுகாப்பதற்கு, இந்தத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்குப் போதுமான அளவில் நிதி உதவி கிடையாது. அதனுல் அதற்கு வேண்டிய போதுமான நிதி ஒதுக்கவேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இது போன்று ரப்பர். இதைப் பெரிய அளவில் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். இன்றைக்கு சில்க் டிமான்ஸ்ட்ரேஷன் என்று சில்க் பாரம்கள் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இருந்தாலும் அது போதாது. சில்க் துணிகளைப் போதிய அளவுக்கு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். இதற்கு முன் குடியாத்தத்தில் இண்டர் நேஷனல் பேமஸ் மில் பெரிய அளவில் தயார் செய்து வந்தார்கள். சர்வ தேச ரீதியில் அது நடைபெற்று வந்தது. என்ன கொடி வேண்டுமானுலும் அதைத் தயார் செய்து கொடுக்கக்கூடிய அளவில் அது நடைபெற்று வந்தது. சர்க்கார் எதைக் கேட்டாலும் அந்த அளவுக்குத் தயார் செய்து கொடுக்கக்கூடிய அளவில் சிறந்த மில் அது. போட்டா போட்டியின் காரணமாகவும் சில ஊழல்கள் காரணமாகவும் சில நாட்களாக அது வேலை செய்யவில்லை. பல வருஷங்களாக அது மூடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை. ஆனுல் ஆரம்பிக்கப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த மில்லை சர்க்காரே எடுத்து நடத்த முன் வந்தால் ரொம்பவும் நலமாக இருக்கும். இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்கள் கொடுத்தால் முடித்து விடுகிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டு பேச்சு நிறுத்தப்பட்டது.)

SRI S. LAZAR: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில் துறை நிர்வாக மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். பொதுவாக நாட்டினுடைய பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு எந்த அளவு தொழில்கள் உதவுகின்றன என்பதை எல்லா அங்கத்தினர்களும் எடுத்துச் சொன்னுர்கள். அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் பொருளாதாரம் மேலும் மேலும் ஓங்கவேண்டுமானுல் நிச்சயம் அதிகப்படியான தொழில் ஏற்பட வேண்டும். இப்பொழுது ஏற்பட்டிருப்பதோடு இன்னும் அதிகப்படியாக ஏற்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னுர்கள். ஆனுல் எதிர் கட்சியில் பேசிய ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் ஏதோ தொழில் எல்லாம் தயாராக இருக்கின்றன போலும் அதை எடுத்துக் கொள்ள அரசாங்கம் தவறிவிட்டது போலும் கருத்துப்பட இங்கே பேசினுர்கள். அப்படிப் பேசுவதோடுகூட வெட்டுப் பிரேரேபணையையும் கொடுத்திருக்கிருர்கள். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் அதற்கான முயற்சி செய்வதில் அமைச்சர்களோ அல்லது அவர்களைச் சார்ந்திருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளோ எந்த விதத்திலும் உற்சாகம் குறைந்தவர்கள் அல்ல என்பதையும் அவர்களே எடுத்துச் சொன்னுர்கள். அப்படிச் சொல்லி அவர்களுக்குப் பாராட்டும் தெரிவித்தார்கள். தொழில்களை மேலும் மேலும் அமைக்க வேண்டும் என் றுசொன்னுல் நிச்சயமாக மூன்று காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

[Sri S. Lazar] [10th March 1961

முதலாவதாக அதற்கான ஆராய்ச்சித் துறை. அந்த தொழில் நுட்ப ஆராய்ச்சித் துறைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நிச்சயமாக நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டும். அப்படி ஏற்படக் கூடிய அளவுக்கு நமக்கு டெக்னிகல் அட்வைஸ் கிடைக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தொழில் அதிகப்படியாக ஏற்படுவதற்கு வசதி உண்டாகும். அத்துடன்கூட தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்கு சிலர் முன்னுக்கு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. பொதுவாக இம்மாதிரி துறையை எடுத்துப் பார்த்தால் அதைப் பொறுத்த வரைக்கும் இப்பொழுது அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது என்று சொன்னாலும் இன்னும் அதிகப்படியான கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது என்பதை இங்கு வலியுறுத்துச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஓரளவு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதற்கான நிபுணர்கள் அகப்படவில்லை என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இனிமேலாவது இப்பேர்ப்பட்ட நெருக்கடி ஏற்படாமல் அதிக நிபுணர்கள் கிடைக்கக் கூடிய அளவுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து ஏராளமான நிபுணர்களை வரவழைக்கலாம். நம் நாட்டிலேயே பல திறமை வாய்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லக்கூடிய அளவில் தமிழ் நாட்டில் அநேகம் திறமை வாய்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களையாவது வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி அதில் நிபுணத்துவம் அடைந்து வரும்படி அனுப்பலாம். அதற்கு வேண்டிய முயற்சியையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பணம் ஒதுக்கியும் டெக்னிகல் அட்வைஸ் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கம் அதிகப்படியான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி நிதி ஒதுக்கும்போது இதற்கு முன் பேசியவர்கள் சொன்னார்கள், ஒதுக்கப்பட்ட நிதி பூராவும் செலவிடப்படவில்லை என்று. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரைக்கும் நிதி படைத்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. ஆகவே அரசாங்கம் அதிகப்படியாக நிதியை சேகரித்துக் கொடுக்க வேண்டியதான அவசியம் ஏற்படுகிறது. அதைப் பொறுத்த வரைக்கும் அரசாங்கம் ஒரு திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். அதாவது பேசிக் இண்டஸ்ட்ரிஸ், ஆதாரத் தொழில் எதையெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்து நடத்துவது, எந்தந்த தொழில்களை எடுத்து நடத்துவது என்று எல்லாம் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதுதான் மூன்றாவது காரணமாக எடுத்துச் சொல்லப் பட்டது. அதைப்பற்றியும் நாம் நன்றாக கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எந்த அளவுக்கு வசதியை அளிக்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு அதை எடுத்து நடத்துவதற்கு ஒருவரும் முன்வருவதில்லை. எவ்வளவு தொழில்களை ஆரம்பித்து நடத்த அரசாங்கம் உதவி செய்ய முன்வந்தாலும் அதை எடுத்து நடத்துவதற்கு யாரும் முன்வருவதில்லை என்று அவர்கள் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கும்போது அரசாங்கத்தையே குறை கூறிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் ஓரளவு பொதுமக்களைத் தட்டி எழுப்ப முயற்சி செய்தால் அது நல்ல பலனைத் தரும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்னொன்று. இந்த மாநிலத்திலே பெரிய பல தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு வேறு ராஜ்யத் தொழில் அதிபர்கள் நினைக்கிறபோது

கூட இவர்களுடைய கட்சிக் கொள்கையான வடநாடு தென்னாடு என்பது அறிந்து—தயங்கிவிடுகிறார்கள். ஒரு சிலர் முன்னுக்கு வருகிறபோதுகூட இவர்களுடைய கொள்கை அவர்களைப் பின்னுக்கு நிற்கச் செய்கிறது. இதையும்கூட சர்க்காரைக் குறை சொல்கிற எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதை எல்லாம் உணர்ந்து பார்த்தார்கள் என்றால் இந்தமாதிரியாகக் குறை சொல்வதை இனி நிறுத்திக் கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் தொழில்களைப் பொறுத்த வரையிலும் ஒரு சில பெரிய முட்டுக் கட்டைகள் இருப்பதை எனக்கு முன்னால் பேசியவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அரசாங்க இலாகா அறிக்கையிலும் அது சுட்டிக் காட்டப்பட்டு வருகிறது. குறிப்பாக ரெயில்வே போக்குவரத்து வசதிகள் போதுமான அளவு இங்கே பெருகாததுதான் பெரிய தடை. இந்தத் தடையை நீக்க அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பதை விளக்க வேண்டும். மத்திய சர்க்காரிலே பேசுகின்றபோதுகூட இதற்குச் சாதகமான வார்த்தைகள் வரவில்லை. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலும், ஏன் கேரளாவும் கூட—ஆந்திரத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நிபுணர்கள் சொல்கிறார்கள்—இந்த மூன்று ராஜ்யங்களிலும் தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் தடையாக இருப்பது ரயில்வே போக்குவரத்துத் தான். ரெயில்வே போக்குவரத்து வசதிகளை அதிகப்படியாக ஏற்படுத்தித் தர தக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும். மற்ற ராஜ்யங்களின் நிலைமையைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை. இந்த மூன்று ராஜ்யங்களையும் பொறுத்தவரையிலாவது ரயில்வே போக்குவரத்து வசதிகளை அதிகப்படுத்தி விஸ்தரித்துத் தருவதோடுகூட வாகன் வசதிகளையும் அதிகப்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரிடம் வலியுறுத்தவேண்டும்.

தொழில் வளர்ச்சிக்கு இன்னொரு பெரிய முட்டுக்கட்டையாக இருப்பது மின்சாரம் என்று சொன்னார்கள். அரசாங்கத்தின் அறிக்கையிலும்கூட இதுபற்றி குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. மின்சாரத்தின் தடையினால் தொழில் தேக்கம் ஏற்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சங்கடம் நமக்கு ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு அவர்கள் இரண்டு வழிகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லி இருக்கக்கூடிய முதல் யோசனை நெய்வேலியில் இருந்து இப்போது எடுப்பதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிற நிலக்கரி அளவை இன்னும் ஒரு பங்கு சேர்த்து எடுத்தால் அதைக் கொண்டு பவர் உற்பத்தி செய்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்குரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இன்னொரு யோசனை. இந்தப் பிராந்தியத்தில் அணுசக்தி மின் நிலையத்தை ஏற்படுத்தினால் அதைக் கொண்டும் போதுமான அளவு மின்சக்தியைப் பெறலாம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதுபற்றியெல்லாம் நன்றாக யோசனை செய்ய வேண்டும் என்பதாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[Sri S. Lazar] [10th March 1961

நம் ராஜ்யத்தில் சென்னையிலும் இதர இடங்களிலும் ஏராள மான தொழில்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. சென்னையைப் பொறுத்த வரையிலும் ஒரு குறை சொல்கிறார்கள். அவர்களுக் குத் தேவையான நீர் வசதி குறைவாய் இருப்பதாகக் கூறப்படு கிறது. அதையும் கவனிக்க வேண்டும். மற்றொன்று தொழில்கள் ஓரிடத்தில் குவியலாக ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக பரவலாக வேண்டும் எனறும் சொல்கிறார்கள். திருச்சியைப் பொறுத்த வரைக்கும் கன ரக மின்சார இயந்திரத் தொழிற்சாலையை ஏற் படுத்துவதற்குப் போதுமான வசதிகள் இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். ஆனால் கேரளத்தில் இத் தொழிற்சாலை ஏற்பட வேண்டும் என்று கேரள கவர்னர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது பற்றி நம் மாநில அமைச்சர் கொஞ்சம் ஜாக்ரதையாக இருப்ப துடன்—அத்தொழிற்சாலை நம் மாநிலத்தில் ஏற்படுவதோடுகூட அதைத் திருச்சியில் ஏற்படுத்துவதற்கு தக்க வழிவகைகளைக் காணவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI T. KARIA GOUNDER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள தொழில் துறை மானி யத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் துறையில் முன்னேற்றமே காணவில்லை என்று தொழில் துறையில் மிகவும் புகழ் பெற்றிருக்கும் அமைச்சருக்கு எதிரி லேயே எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள்—(ஸ்ரீ கே. அன்பழகன் : தைரியத்தோடு சொல்கிறார்களே என்கிறீர்களா ?) தைரியத்தோடு சொல்கிறார்களே என்று நாங்களும் தைரியத்தோடுதான் கேட் கிறோம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில் வருடம் 60 கோடி ரூபாய்க்கு இந்த நாட்டில் இறக்குமதி செய்து கொண்டிருந்த துணிக்கு இன்றையதினம் பல நூறு கோடி ரூபாய்க்கு நாம் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிற நிலையை அடைந்திருக்கிறோம் என்றால் இது முன்னேற்றம் இல்லையா ? ஆனால் ஒன்று கொஞ்சம் தரம் குறைந்து வருகிறது. தொழில்துறை வளரவில்லை என்று இங்கே குறை சொல்கிற அங்கத்தினர்கள் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசுகிற போது இந்தத் தரம் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று தொழிலாளர்களிடத்தில் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் இந்த நாட்டில் ஓடுகின்ற மோட்டார் வண்டி கள் முதல் சிறிய மின்சாரக் கருவிகள் வரையில் எல்லாம் இங்கேயே உற்பத்தி செய்கின்ற நிலையைக் கண்டிருக்கிறோம். கார் வேண்டுமென்றால்கூட க்யூவில் நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களிலும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தொழில் வளர்ச்சிக்கு மின்சாரம் போதவில்லை என்பதாக வெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. குந்தாவில் உற்பத்தி செய்கின்ற மின்சாரமானது மேட்டுப்பாளையத்தில் இருந்து கோயம்புத்தூர் நகரம் வரைக்கும் 50 ஆயிரம் கிலோவாட் மின்சார விநியோகம் செய்ய—தொழில் துறைக்கு ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக

10th March 1961] [Sri T. Karia Gounder]

அறிகிறோம். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் எந்த எந்தத் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று தெரியும். ஆனால் தனியார் துறையில் தொழில் நடத்த சர்க்கார் ஆர்வம் காட்டுகிறார்களா என்றும் இங்கே பேசப்படுகிறது.

12 noon.

தனியார்கள் அப்படி முன்வந்தால் உடனே தொழிலாளர் இயக்கங்கள் எல்லாம் வந்து விடுகின்றன. முதலாளிகள் ஒழிக, தொழிலாளிகள் வாழ்க என்ற முறையில் சொல்லி முட்டுக் கட்டைகள் போடுகிறார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், நிர்வாகத்தை நடத்துகிற அதிகாரிகளும் நம் நாட்டில் தொழில் சச்சரவின்றி நல்ல முறையில் செயல்பட்டு வருகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு அவர்களை எங்களால் பாராட்டாதிருக்க முடியாது. நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் இங்கு வருவதற்குமுன் எவ்வளவு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டதென்பதை நாம் அறிவோம், ஆக, அரசியல் காரணங்களுக்காக உள்ளதை ஒப்புக் கொள்ளாதிருக்கக் கூடாது என்று எதிர்க்கட்சியினரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பின்னர், சர்க்கரை ஆலை பற்றி திரு. கோவிந்தசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்து பிற்பாடுதான் இங்கு, தமிழ்நாட்டில் சர்க்கரைத் தொழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நான் ஹைஸ்கூலில் படிக்கிறபோது படித்திருக்கிறேன், வட நாட்டில் பீஹார் மாகாணத்திலும், யு.பி.யிலும் சர்க்கரை உற்பத்தி ஆங்கிலேயர் காலத்திலிருந்தே செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு தமிழ் நாட்டில் ஆரம்பித்திருக்கும் இந்தத் தொழிலைப் பெரிய அளவில் செய்திருக்கிறார்கள், இங்கு நாள் ஒன்றுக்கு 1,000 டன்னுக்குக் குறையாமல் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் 8 சர்க்கரை ஆலைகளுக்குச் சர்க்கார் அனுமதி வழங்குவதாகக் கண்டிருக்கிறது. இத்துறையில் வட ஆற்காடு பின் தங்கிக் கிடக்கிறது. எங்கள் தாலுகாவில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை ஆரம்பிக்கப்பட்டு வேலை நடந்து கொண்டு வருகிறது. கூட்டுறவு முறையில், அதற்குத் தேவை, 7,000 ஏக்கர் கரும்பு உற்பத்தி செய்தால் போதுமானதென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதியில் மட்டும் 22,000 ஏக்கர் கரும்பு சாகுபடியை விவசாயிகள் செய்திருக்கிறார்கள். மிகுதியுள்ள கரும்பால் உற்பத்தி செய்கிற வெல்லம் ரொம்பக் குறைந்து போயிருக்கிறது. நம் நாடு பொருளாதார வளர்ச்சி அடைய ஒரு துறை மட்டும் முன்னேறினால் போதாது. விவசாயிகளாகிய நாங்களும் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான் தொழிலாளர்களும் முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பதை எல்லோரும் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீமதி பண்டாரநாயகர் இந்தியா வந்த பிறகுதான் வெல்லம் ஏற்றுமதி தடை செய்யப்பட்டு விட்டதால் நம் நாட்டில் ஒரு மூட்டை 20, 23 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. சிலோன் தேசத்தில் 75 ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது. ஏனெனில் இந்த நாட்டின் விளை பொருள் அங்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படாததை யொட்டி அந்த விலைக்கு விற்கப்படுகிறது. ஆகவே, இந்தக் கரும்பு உற்பத்தி செய்யும் வெல்ல தொழில் நசித்து விடாதபடி மத்திய அரசாங்கத்தோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தி

[Sri T. Karia Gounder] [10th March 1961

இந்தக் கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்த வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு அமைச்சரவையையும், குறிப்பாக தொழில் அமைச்சர் அவர்களேயும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள் கிறேன். பின்னர் அமைச்சர் அவர்கள் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு ஆறு ரசாயன உரத் தொழிற்சாலைகள் தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பிக்கப் போவதாகக் கூறியிருந்ததைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். மூன்று லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்யப்படும் என்று கூறியிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேம். அந்த ரசாயன உரத் தொழிற்சாலைகளே விரைவில் ஆரம்பித்து வைக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பின், கதர் அபிவிருத்தி. முன்பு கதர் போட்டால், 'என்ன இந்தமாதிரி துப்பட்டி போட்டுக் கொள்கிறீர் களே' என்று கேட்பார்கள், எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள். கதர் அபிவிருத்தியில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உற்பத்தியாகும் கதரை வாங்கும் அளவிற்கு கதர் உற்பத்தி முன்னேறியிருக்கிறது என்றால் அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. சிறு சிறு கைத்தொழில்கள் முன்னேறு வதிலும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாதான் முன்னணியில் நிற்கின்றது. எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாதான் முன்னணியில் நிற்கிறது, கதர்த் துறையிலும்கூட தமிழ்நாட்டில் இது கோவையில்தான் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. ஆக, எதிர்க்கட்சியினரும் இந்தத் தொழிலில் அக்கரை கொண்டு இத்தொழில் முன்னேற தீவிர முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு இதுபற்றி பிரசாரம் செய்யுமாறு அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, நெய்வேலி பற்றி ஒரு வார்த்தை. இதுபற்றி அரசாங்கத்தின் சார்பில் பல முறை பேசப்பட்டிருக்கிறது, எதிர்க்கட்சியினரும் இதுபற்றி பல முறை பேசியிருக்கிறார்கள், நிபுணர்களும் இதுபற்றி ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் இத்தொழிலை நடத்தினால் நிலக்கரியை அங்கு எடுத்துச் செல்லப் போவதில்லை, அந்தப் பணம் அவர்களுக்குப் போய்விடுமே என்றால், அதற்கு ஒரு வழி சொன்னால் இந்த சர்க் கார் 100 கோடி கூட கடன் வாங்கத் தயார். ஆனால் வரி போட்டால் வரி போடுகிறார்கள், மக்களை அம்பலத்தில் விட்டுவிடுகிறார்கள் என்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சியினர் தைரியம் சொல்லி இதற்கு ஆதரவு கொடுத்தால், மத்திய சர்க்கார் செலவு செய்திருப்பது பூராவையும் கொடுத்துவிட்டு நாமே நிலக்கரி உற்பத்தியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். நிபுணர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து கொண் டிருக்கிறார்கள், ஆகவே மக்களின் மனதை வீணைக் குழப்பி சர்க்கார் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று சொல்லாமல் நாங்கள் செய்திருப்பதையாவது ஒப்புக்கொள்ள அவர்களுக்கு ஆண்டவன் அருள்புரிய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த மான் யத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

* **SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIYAR:** அந்த சபை முன் வந்திருக்கக்கூடிய கைத்தொழில் மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில விஷயங்கள் கூற விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில்

10th March 1961] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliar]

தொழில் அபிவிருத்தி நன்கு அடைந்திருக்கிறதென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. எதிர்த் தரப்பினர் எவ்வளவோ குறைகள் சொல்வதாகயிருந்தாலும், அவர்கள்கூட அழுத்தந்திருத்தமாக ஒன்றும் குறை சொல்லவில்லை. லேசான முறையில், அமைச்சர் அவர்களுக்கு இன்னும் சிறிது உற்சாகம் ஊட்டக்கூடிய முறையில்தான் அவர்கள் உரைகள், இந்த பட்ஜெட்டின் பேரில் இருக்கின்றனவே தவிர தொழில் துறை வளர்ச்சியடையவில்லை அல்லது முன்னேறவில்லை என்ற காரணத்தைக்கொண்டு பேசக்கூடிய முறையில் இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தில் அவர்கள் பேச்சு இல்லை. அதிலிருந்தே நம் ராஜ்யத்தில் தொழில்துறை நல்லமுறையில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது என்பதையும், தொழில் அபிவிருத்தியில்தான் நாம் நல்ல முற்போக்கு அடைந்திருக்கிறோம் என்பதும் எதிர்த்தரப்பு அங்கத்தினர்களின் வாதத்திலிருந்தே தெரிகிறது. தொழில் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டும்கூட உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்ததை விட இன்று தட்டுப்பாடு அதிகமாகயிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். அதற்கு நம் நாட்டில் அதிக உற்பத்தியில்லாதது காரணம் அல்ல. நம் உள்நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிற தொழில் அபிவிருத்தியோடு, வெளிநாடுகளிலிருந்து வரக்கூடிய பொருள்கள் இன்று கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருப்பதால் எவ்வளவு அதிகம் நாம் உற்பத்தி செய்தாலும் நமக்குப் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறதே தவிர தொழில் துறையில் நாம் அபிவிருத்தி அடையாததால் அல்ல.

(Deputy Speaker in the Chair.)

ஸ்டர்லிங் நிலையை அனுசரித்து பல பொருள்களின் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தும் நிலையை நம் அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியதால்தான் இது ஏற்பட்டது. குடிசைத் தொழிலானாலும் சரி, நடுத்தரத் தொழிலானாலும் சரி, பெரிய தொழில்களானாலும் சரி, நம் அரசாங்கம் அவைகளின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறையும், உற்சாகமும் கொண்டுள்ளதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆனால் சிறிய தொழில்களுக்கு அரசாங்கம் இன்னும் அதிக பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். கைத்தறி நெசவாளர்களும், கைத்தறித் தொழிலும் அபிவிருத்தி அடைவதில் மிகுந்த ஆர்வமும், சிரத்தையும் கொண்டிருக்கிறார்கள் நமது அமைச்சர் அவர்கள். அவர்களைவிட இந்தத் தொழிலில் அதிக ஆர்வம் காட்டக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே இத்துறைபற்றி நான் குற்றம் சொல்ல விரும்பவில்லை. இருப்பினும், அரசியல் அமைப்பின் காரணமாக சிற்சில சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்து இத்தொழிலுக்கு ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டுமென்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சுமார் 1½ ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நூல் குறைந்த விலையில் நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது பற்றி சிரத்தை எடுத்து காரியங்கள் செய்தார்கள். ஆனால் அதன் பலன்

[Sri M. R. Kandaswami Mudaliar] [10th March 1961

இன்னும் நெசவாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல. மத்திய அரசாங்கம் அமைச்சர் அவர்கள் மில் அதிபர்களைக் கூப்பிட்டு பலமுறை வற்புறுத்தியும் குறைந்த விலையில் நூல் கொடுக்கக் கூடிய முறையில் ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. அதுவும் இன்றைக்குச் சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. இதன் காரணமாக சிறிய தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு சுமார் 40 ரூபாய், 30 ரூபாய் மூலதனத்திலே தங்கள் தொழில்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கிற கைத்தறி நெசவாளி 1½ ஆண்டு காலமாக நூலை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கினால், கிடைக்கக்கூடிய கூலியைக் கொண்டு, அதிக விலையினால், எப்படி வாழ முடியும் என்று அமைச்சரவை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய 1½ அல்லது 1¼ ரூபாய் கூலியில் நூல் விலை அதிகம் காரணமாக 12 அணா அல்லது 8 அணா அதிகம் கொடுத்து விட்டால், மீதி இருக்கக்கூடிய வருவாயை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இது இப்போது மட்டும் இல்லை—1½ ஆண்டு காலமாக இருந்து வருகின்றது. இந்த விஷயத்தில் அமைச்சரவை சிறந்த கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நூல் விலை ஏற்றத்தைத் தடுக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குத்தான் இருப்பதால் நாமாக ஒன்றும் நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திற்குத்தான் அதிகாரம் இருக்கிறது, இதில் நாம் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை என்று சொல்லி நடவடிக்கை எதும் எடுக்காமல் அவர்களைப் பட்டினியில் கிடக்கச் செய்தால் அது சரியான முறை அல்ல, இந்த அமைப்பும் சரியான அமைப்பாக இருக்காது. இதற்கு விரைவில் பரிகாரம் கண்டுபிடித்து மத்திய சர்க்கார் அதிகாரத்தை உபயோகித்து குறைந்த விலையில் நூல் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் மில் அதிபர்களின் மீது தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்றால் அந்த அதிகாரத்தை நாமாவது பெற்று குறைந்த விலையில் நூல் வாங்கிக்கொடுக்க வழிவகை செய்து நெசவாளிகளின் கொந்தளிப்பைத் தடுக்க அமைச்சர் அவர்கள் இதில் பிரத்தியேக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த தொந்திரவைக் குறைக்க ஒரு யோசனையை நான் பல முறை இந்தச் சபையிலே சொல்லியிருக்கிறேன். 16 கதிர்களைக் கொண்ட சிறு நூற்பு யந்திரத்தை வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கிராமங்களில் வினியோகம் செய்து நூல் உற்பத்தி செய்ய வழிவகை செய்தால் கைத்தறிக் காரர்களுக்கு மில்லையே நம்பிக்கொண்டிருக்கும் அவசியம் இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இதை ஏன் அமைச்சர் அவர்கள் செய்ய முன் வரவில்லை என்று மிகவும் வருத்தத்தோடு கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. ஒன்று மில் முதலாளிகளைக் கொண்டு கைத்தறிக்கு வேண்டிய நூலை வினியோகிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இல்லையானால் இந்த முறையிலாவது நூலை உற்பத்தி செய்ய வசதி செய்தாகவேண்டும். வருடம் பூராவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

10th March 1961] [Sri M. R. Kandaswami Mudaliyar]

அது மட்டுமல்லாமல் ஆர்ட் ஸில்க்கை எடுத்துக்கொண்டாலும் அங்கும் அதே நிலைதான். முன்பு சொசைட்டிகள் அவர்களுக்கு வேண்டியதை அவர்களே இறக்குமதி செய்து வந்ததை மாகாணக் கூட்டுறவு சங்கத்தின் மூலமாக இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்திரவு பிறப்பித்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதன் காரணமாகத்தான் தங்கள் தங்கள் தேவைக்குத் தகுந்தாற் போல இறக்குமதி செய்ய முடியாமலே மாகாண சொஸைட்டியும் தேவைக்குத் தகுந்தாற்போல சப்ளை செய்ய முடியாத நிலையும் இரண்டு வருஷ காலமாக பட்டு நூல் கிடைக்காத நிலையில் கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டு 4 ரூபாய்க்கு வாங்கக்கூடிய பட்டுக்கு 10 ரூபாய் விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள்; 6 ரூபாய் அதிகம் விற்பதால் கட்டுப்படியாகாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இறக்குமதி செய்யக்கூடிய பட்டை பிரித்துக் கொடுப்பதற்குப் பல தனிப்பட்ட சங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அந்த சங்கங்கள் வரக் கூடிய கோட்டாவை அந்தந்த நெசவாளிக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கக்கூடிய முறையில் ஒழுங்காகப் பிரித்துக்கொடுப்பதில்லை; இறக்குமதி செய்யக்கூடிய பட்டுக்கான கோட்டாவும் சரியாகக் கிடைக்காத காரணத்தினால் பல நெசவாளிகள் பட்டு நூலைக் கள்ள மார்க் கெட்டில் வாங்கும் காரணத்தினால், அவர்களுக்குக் கிடைக் கக்கூடிய கூலியிலிருந்தே அதிக விலை கொடுக்கவேண்டி யிருப்பதால், நமது சர்க்கார் நெசவாளிகளுக்குத் தேவையான ஆர்ட் சில்க்கை இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றைய தினம் அத்தியாவசியமில்லாத பொருள் களை பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் அளவுக்கு இறக்குமதி செய் கிறோம். இப்படி ஆடம்பரப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதை நிறுத்திவிட்டு ஜீவனத்திற்காகச் செய்யும் இந்தத் தொழில்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து அதிகம் இறக்கு மதி செய்து இந்தத் தொழில்களை விருத்தி செய்வதில் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களின் கீழ் இருக்கக்கூடிய சொஸைட்டிகளே, அரசாங்கம் கொடுக்கும் ரிபேட்டை வாங்கக்கூடிய நெசவாளிகளே கஷ்டப்படுகிற நேரத்தில் ரிபேட் கிடைக்காத தனிப்பட்ட நெச வாளி அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி ஜீவிக்க முடியுமா என்று அமைச்சரவை கவனிக்க வேண்டும். ஏன், அவர்களும் கூட்டுறவு சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாகச் சேரலாமே என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்து அதிகமாக உற்பத்தி செய்தாலும், 'பொய்க் கணக்கு வைத்திருக்கிறாய், ஆகையால் கொடுக்க முடியாது' என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் இப்போது 5,000 ரூபாய் அளவுக்கு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக் கிறது. குறிப்பாக காலிப்பட்டி வீவர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொஸைட்டியில் இந்த நிலை இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக சேலம் இரும்புக் கனியை எடுத்து இரும்புத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தும்போது, அதை சேலத்திலேயே ஏற்படுத்தவேண்டும். அதை நிலக்கரி இருக்கக்கூடிய இடத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமா அல்லது இரும்பு கிடைக்கக்கூடிய இடத்தில்

ஏற்படுத்தவேண்டுமா என்று பார்க்கக் கூடும். ஆனால் இந்தத் தொழிற்சாலையை சேலத்திலேயே ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member's time is up.

SRI M. R. KANDASWAMI MUDALIAR : அடுத்தபடியாக, எல்லா பெரிய தொழிற்சாலைகளும் நடுத்தரத் தொழில்களும், சிறு தொழில்களும் டவுன்புறத்திலேயே ஏற்படுத்தப்படுகிறது. கிராமப் புறங்களில் இவைகளை ஏற்படுத்தவில்லை. அப்படியில்லாமல் கிராமப்புறங்களிலேயே இவைகளை ஏற்படுத்தவேண்டும், அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* SRI R. CHIDAMBARA BHARATHI : கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இந்தத் தொழில் மான்யக் கோரிக்கையை நான் வரவேற்றுப் பேசும்போது பழைய ஒரு ஞாபகம் தோன்றுகிறது. 6,000 மைல்களுக்கு அப்பால் மேற்கே இங்கிலாந்தில் இந்திய நாட்டின் தலைமை சர்க்கார் இருந்தபோது வடக்கு வாழ்ந்தது—தெற்கு தேய்ந்தது ; இது சரித்திரம் . . .

DEPUTY SPEAKER : மான்யத்தைப் பற்றிப் பேசினால் நலமாக இருக்கும். கனம் அங்கத்தினருக்குக் கொடுத்திருப்பது 7 நிமிஷங்கள்தான்.

SRI R. CHIDAMBARA BHARATHI : சந்தோஷம். இப்போது மேற்கேயிருந்து வடக்கே வந்து டில்லியிலே தலைநகரான பிறகு, 7-8 வருஷங்களுக்குள்ளாக தென் நாடு எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது என்று வாயால் சொல்லுவது அல்ல, எழுத்தால் எழுதுவது அல்ல, கண்ணால் பார்க்க முடிகிறது. நல்ல முறையில் இன்னும் பரவலாகத் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு மூன்றுவித கொள்கைகளில் தொழில்கள் தென்னகத்தில் வர வேண்டுமென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். ஒன்று கனரகத் தொழில், மற்றொன்று மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை யந்திரங்கள் மூலமாக உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழில், மற்றொன்று கைத்தொழில். ஆக இந்த மூன்றையும் போட்டியில்லாமல் இணைத்துச் செய்வதற்குத்தான் சர்க்கார் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய மான்யத்தில் ஒதுக்கியிருக்கக் கூடிய தொகையையும், திட்டத்தையும் பார்க்கும்போது அந்தக் கருத்துடன்தான் செய்திருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்தக் கருத்துடன் செய்யும்போது மிக முக்கியமாக இருக்கக்கூடியதில் வெல்லம் உற்பத்தி செய்வது, தோலினால் செருப்பு, மணிபர்ஸ், கைப்பெட்டி இவைகள் கையினால் செய்யக்கூடியது. இப்படிக் கையினால் செய்யக்கூடிய அநேக சாமான்கள் இப்போது மறைந்து வருகின்றன. அத்தகைய தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள், இப்போது அந்தத் தொழில்களெல்லாம் யந்திரங்கள் மூலமாக நடைபெறுவதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆதலால் அதைத் தடுக்க சர்க்கார் ஆலோசிக்க வேண்டும். அதிலும் முக்கியமாக

10th March 1961] [Sri R. Chidambara Bharathi]

ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலும், பரவலாகத் தமிழ் நாட்டிலும் வெல்ல உற்பத்தியும் தோல் பொருள்கள் உற்பத்தியும் கைத்தொழில் முறையிலே சிறுகச் சிறுக, ஆங்காங்கு, சொற்ப முதலில் நடந்து வருகின்றன. அதற்கு நாம் ஒரு முனை வரி போடுவதன் மூலமாக, உற்பத்தி செய்கிறவர்களே வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலைமை காரணமாக 1,000 அல்லது 2,000 ரூபாய் மூலதனம் போட்டு சொற்ப லாபத்தில் கையால் அந்த சாமான்களைச் செய்து மற்ற மாநிலங்களுக்கு அனுப்புவதோடு, மற்ற மாநிலங்களில் செய்யக்கூடிய சாமான்களோடு போட்டி போடக்கூடிய நிலையில் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதில் தோல் சாமான்கள் மிகவும் முக்கியமானது. ஒரு முனை வரி ஜாபிதாவில் தோல் சாமான்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அதை விட்டு அவைகளுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்யவேண்டும்; இல்லை போட்டுத் தான் ஆகவேண்டுமென்றால் பல முனை வரியாக ஆக்கினால் அந்தத் தொழில் இன்னும் சிறக்கும்.

அடுத்தபடியாக கிழக்கு ராமநாதபுரத்தின் மத்திய பாகமாக மானாமதுரை இருந்து வருகிறது. மத்திய பாகத்தில் இருப்பது மாத்திரமல்லாமல் பல தொழில்கள் வளர்ச்சி அடையக்கூடிய அளவுக்குக் கட்டிட வசதிகளை உண்டு பண்ணிக்கொள்ள, தண்ணீர் வசதியை உண்டு பண்ணிக்கொள்ள சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றன.

ஆதலால் கிழக்கு இராமநாதபுரத்திற்கு மத்திய இடமாகிய மானாமதுரையிலே ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமாக, அங்குள்ள வாலிபர்கள் பலர் படிப்பதற்கு முன்வருவதாலே, இப்போது அப் பகுதிகளிலே உள்ள வாலிபர்கள் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்று படித்துக் கொண்டு வருவதாலும், அந்தப் பகுதியிலே உள்ள மக்கள் பொருளாதாரத் துறையிலே மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு இருப்பதால், அவர்களுககு உதவக்கூடிய வகையிலே ஒரு பாலிடெக்னிக்கை மானாமதுரையில் ஏற்படுத்துவது மிகவும் நல்லதென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி அங்கு ஒரு பாலிடெக்னிக்கை ஏற்படுத்துவதின் மூலம், தொழில் துறையிலே அவர்களுக்கு உதவியதாகவும் இருக்கும். சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்திலும், அதற்குப் பிறகு நடந்த பல கூட்டங்களிலும் மானாமதுரையிலே ஒரு கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டு வந்திருக்கிறேன். அதற்கான கோரிக்கையும் சர்க்காருக்கு அனுப்பப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது குறித்து இதுவரை எந்தவிதமான பதிலோ, தகவலோ கிடையாது. இதற்குப் பிறகு நான் கேள்விப் பட்டதன் மூலம் தெரிந்துகொண்டது, தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு அதே சர்க்கரை மில்லுக்கு சர்க்கார் உதவி செய்வதற்கு அபிப் பிராயம் இருந்து வருவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் மொத்தத்திலே பார்க்கும்போது, கூட்டுறவு முறையிலே அங்கே ஒரு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்துவதைத்தான் அங்குள்ள மக்கள் விரும்பி ஏற்பார்கள். அந்த முறையிலே மக்கள் விரும்பி விண்ணப்பம் அனுப்பிய பிறகு, தனிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு

யோசிப்பது ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை அதை நிறுவு கின்ற முறையிலே, அதிக மூலதனம் சேர்ப்பதில் ஏதாவது சிரமங்கள் ஏற்பட்டு, அதனால் தனிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுப்ப தற்கு முற்பட்டிருக்கலாம். அப்படி முற்பட்டாலும், ஏதாவது ஒரு துறையில் சர்க்கரை ஆலை அங்கு சீக்கிரமாக வருவதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது வெல்லமானது ஒரு கைத்தொழில் முறையிலே தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. சிறுசிறு விவசாயிகள் தாங்களாகவே குறைந்த அளவு சாகுபடி செய்து, தாங்களாகவே சிறிய அளவில் வெல்லத்தைத் தயாரிக்கின்றனர். அது ஒரு நல பரம்பரையான தொழிலாக சிறிய சிறிய விவசாயிகளுக்குப் பெரிய அளவில் உதவிக் கொண்டு வருகிறது. ஆனால் இதில் மற்றவர்களும் இப் போது ஈடுபட்டு தொழில் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இப்போது வெல்லத்தின் விலை மிகவும் குறைந்துவிட்டது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டால், இப்போது இதை ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அனுமதியில்லை. அதன் காரணமாக விலை இறங்கி விட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இதை நம்முடைய சர்க்கார் கவனித்து, ஆவன செய்ய வேண்டும். காரணம், வெல்லத் தினுடைய தன்மையை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதை மாதக் கணக்கில் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. அது சீக்கிரம் எடையும் குறைந்துவிடும். உருகித் தண்ணீராகவும் போய்விடும். ஆகவே இதுபற்றி சீக்கிரமாகக் கவனித்து, விலையைக் கட்டுப்படுத்தி, தற் போதுள்ள நிலைமையைச் சீர்படுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், திருப்பத்தூரிலிருந்து ராமநாதபுரம் டிவி ஷனில் ஆபீசர் அவர்கள் இரும்புச் சத்துள்ள மண்ணை அங்கிருந்து பரிசோதனைக்காக அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்த மண்ணில் சேலத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமான சதவிகிதம் இரும்புச் சத்து இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அது பரிசிலனை செய்யப்பட்டு, அங்கே இரும்பு இல்லை என்பது தீர்மானமாகி, இந்தச் சட்டசபையிலும் அதைச் சொல்லியாகிவிட்டது.

SRI R. CHIDAMBARA BHARATHI: அந்த மாதிரி இல்லா விட்டால், அதைப் பற்றி பேசவில்லை. நாட்டரசன்கோட்டையில் வார்னீஷ் செய்வதற்கு அங்கு நல்ல கலர் மண்கள் கிடைக்கிறது. தனிப்பட்டவர்களால் இத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, பல கோளாறுகளினால் இப்போது அந்த தொழில் நிறுத்தப்பட்டது. அதை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு அதை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான நட வடிக்கை எடுத்துக் கொள்வார்களேயானால், நமக்கு நல்ல மூலப் பொருள்கள் கிடைப்பதற்கு உதவியாக இருக்குமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதைப் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள் கிறேன். அதோடு இவ்வளவு நேரம் பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுத்ததற்காகத் தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

10th March 1961]

* SRI M. A. MUTHIA CHETTIAR : தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை மந்திரி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மான்யத்தை நான் ஆமோதித்துப் பேச இருக்கிறேன். நம் தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்கள் உலகமெங்கும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வதாலும், அவர்கள் அடிக்கடி அமெரிக்காவுக்கும், யூரோப்புக்கும் போகிற காரணத்தினாலே, அவர்களுக்கு ஏற்படும் அனுபவத்திலே நம் நாட்டுக்கு அதிகமான நன்மைகள் தொழில் துறையிலே ஏற்படுவதாலும், அதற்கான முயற்சிகளை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வதாலும், நாம் அவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம்.

நம் நாட்டிலே பெரும் தொழில்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நேரம் குறைவாக இருந்து, சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டியிருப்பதாலே அவைகளையெல்லாம் லிஸ்ட் பண்ணிச் சொல்ல முடியாது. ரயான் போன்ற தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் சில தொழில்கள் வரப் போகிறது. ஆனால் இப்போது நான் சொல்ல விரும்புவது இந்த ப்ரைவேட் செக்டாரைப் பற்றி. இந்தத் தனியார் துறை செய்யக்கூடிய வேலையைப் பற்றிச் சுருக்கமாக ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதாவது அவர்களுக்குப் பெரிய பாராட்டு தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

பொதுவாக, இந்தியாவிலே அதுவும் தென்னாட்டிலே, வட நாட்டிலே இருப்பதைப் போன்ற பெரிய தொழில்கள் இல்லை என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களே சொல்லி ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையாலே அதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டு போவதற்கு நாம் துணையாக, ஆதரவாக இருந்தால்தான், அமைச்சர் அவர்கள் டெல்லியிலே சென்று இன்னும் அதற்கான முயற்சிகள் செய்வதற்கு ஒத்தாசையாக இருக்கும். அதிலும் பப்ளிக் செக்டார் தொழில்கள் நமக்கு அதிகமில்லை. தென்னாட்டைப் பற்றியும், வடநாட்டைப் பற்றியும் பேசாமல் இந்த மான்யத்தைப்பற்றி பேசுவதற்கு முடியவில்லை அதைவிட சும்மா இருக்கலாம். ஆகவே மந்திரி அவர்கள் இதைப் பற்றியெல்லாம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய முறையில் அவரைப் பலப்படுத்த வேண்டும்.

ஹெவி எலக்ட்ரிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் தென்னாட்டிலே திருச்சிராப்பள்ளியில் எடுக்க வேண்டுமென்று முன்பு அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இப்போது அதைப்பற்றி தகவலே இல்லை. இந்த ஹெவி எலக்ட்ரிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் இந்தியாவிலே இரண்டு இடங்களில் ஏற்படுத்தப் போவதாகக் கூறப்பட்டது. இப்போது ஒன்று போபாலில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. மற்றொன்றை இங்கு ஏற்படுத்துவதற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அந்த முயற்சியைப்பற்றி நாம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டும். இவர்கள் இப்படிச் சொன்னால், மத்திய அரசாங்கமும் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

[Sri M. A. Muthia Chettiar] [10th March 1961

ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் பற்றி சென்ற வருஷம் பேசும் போது இண்டஸ்ட்ரீஸ் எஸ்டேட்டில் பல இடங்கள் காலியாக இருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. இப்போது கேள்விப்பட்டால், எல்லாம் பூர்த்தியாகி விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது மேலும் தேவை என்று சொல்வதாகத் தெரிகிறது. நம்முடைய மக்கள் எல்லோரும் இதிலே அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால் இதிலே வேலை செய்யக்கூடிய டெக்னிகல் ஆட்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. என்ஜினியரிங் காலேஜ்கள், பாலிடெக்னிக்குகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டு, இந்த டெக்னிகல் ஆட்கள் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அயல்நாடுகளிலே உள்ள சவுகரியத்தைப்போல் இங்குள்ள மாணவர்களுக்கு ஓர்க் ஷாப்பில் பழகுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. இரண்டாவது காரணம்; அப்படி பாலிடெக்னிக்குகள் இருக்கக்கூடிய இடத்திற்கு அருகாமையில் பெரிய ஓர்க் ஷாப்புகள் இல்லை. இவைகள் ஒன்றாக இருந்தால், மாணவர்கள் நல்ல முறையில் கற்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். ஆகவே இவைகளை எல்லாம் நேரிலே கவனித்து நல்ல முறையிலே வேலை செய்ய ஒரு லயாசன் ஆபிசர் நியமிக்கப்பட்டால், இண்டஸ்ட்ரீஸ் டைரக்டருக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். முன்பு இண்டஸ்ட்ரீஸ் டைரக்டராக இருந்தவரே இப்போது அந்த இலாகாவுக்குக் காரியதரிசியாகவும் இருந்து வருகிறார். ஆகையினாலே அவர் இவைகளையெல்லாம் நன்கு கவனித்துச் செய்வார். ஆகவே இப்படி ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபிசரைப் போட்டு எல்லா இண்டஸ்ட்ரீசுக்கும் வசதி செய்து கொடுத்தால், பூரணமாக 6 மாதம் என்று இல்லாவிட்டாலும் 6 வாரமாவது அல்லது இரண்டு மாதமாவது தொழிற்சாலைக்கு நேரடியாகப் போய் பழகிக் கொள்வதற்கு சவுகரியம் ஏற்படுமென்று நம்புகிறேன். அது முக்கியமானது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று முக்கியமானது. நம் நாட்டிலே நாம் தொழில்களிலே மட்டும் விசேஷமாக கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வந்தால் போதாது. தொழில் அபிவிருத்தியை அனுசரித்து ரோடு ரயில் போக்குவரத்து ஆகியவைகளையும் அபிவிருத்தி செய்தாக வேண்டும். ரயில் போக்குவரத்தை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றி நாம் டெல்லிக்கு அதிகமாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறோம். ஆகவே கனம் அமைச்சர் அவர்கள் டெல்லி ரயில் மந்திரி அவர்களிடம் சொல்லி இதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் போக்குவரத்துகள் அதிகமானால்தான், தொழில் அபிவிருத்தியையும் நாட்டிலே அதிகப்படுத்த முடியும். ஆகவே அதற்கான முயற்சியையும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறேன்.

இப்போது சிலோனைப்பற்றி நான் ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சிலோனுக்கும், இந்தியாவுக்கும் வியாபாரம் அதிகமாக நடந்து கொண்டிருந்தது ஒரு காலத்தில். முன்பெல்லாம் இங்கிருந்து லுங்கி, நூல் முதலிய பொருள்கள் வியாபாரப் பொருள்களாகப் பெரிய அளவில் இங்கிருந்து ஏற்றுமதியாகி வந்தது. இப்போது சிலோனில் ஏற்றுமதிச் சட்டத்தை மாற்றி

10th March 1961] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அதைச் சரி செய்வதற்கு டெல்லியிலிருந்து அனுப்பப்பட்டிருக்கும் ட்ரேட் கமிஷனரோ அல்லது ஏஜெண்டோ அல்லது ஹை கமிஷனரோ நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு சென்னை அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். முன்புபோல் தொடர்ந்து சிலோனுக்கும், இந்தியாவுக்கும் லுங்கி வியாபாரம் நடக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

12–30 p.m.

இப்போது ஒரு நண்பர் சொல்லை சொன்னார். அவரிடம் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்கிறேன். இப்பொழுது 'ஷுகர் பாக்டரிகளில்' அதிகமாகச் சர்க்கரை உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். சிலோனுக்கு 'ஜாகரி' ஏற்றுமதியை நிறுத்திவிட்டார்கள். அதை நிறுத்த வேண்டிய தேவையில்லை. அதிகமாக சர்க்கரை உற்பத்தியாவதால், வெல்லத்தை ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அனுமதித்தால், அது வெல்லம் காய்ச்சுபவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

கடைசியாக, தொழில்துறை அமைச்சர் அவர்களை அவர்கள் தொழில் துறையில் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்காக பாராட்டுகிறேன். அவர்கள் 'லேபர் மினிஸ்டராகவும்' இருக்கிறார்கள். கடந்த 4 வருஷங்களாக 'லேபர் ரிலேஷன்ஸ்' நல்ல முறையில் இருந்து வருகிறது. அமைச்சர் அவர்களுடைய அனுபவத்தின் காரணமாக அது நம் மகாணத்திற்கு ஒரு பெருமையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. இது விஷயத்தில் தென்னாட்டில் உள்ள தொழில் சங்கங்களையும் நாம் பாராட்ட வேண்டும். மந்திரி அவர்கள் ஒரு 'லயசனை' இருந்தது இதுவரையில் அவர்களுக்கு அனுகூலமாக இருந்தது. வருங்காலத்திலும் அந்த அனுகூலம் கிடைத்தால்தான் 'தேர்டு பிளான்' நல்ல முறையில் நிறைவேற்ற முடியும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு; என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI K. ANBAZHAGAN: சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே; தொழில் துறை மான்யத்தை ஒட்டி அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை உண்மையாகவே போதுமானது அல்ல என்ற நோக்கத்தோடு பிரேரேபிக்கப்பட்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தைத் தழுவிச் சில வார்த்தைகளை நான் கூற விரும்புகிறேன். ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை ஏறத்தாழ 3 கோடி ரூபாய். மாநில அரசாங்கத்தினுடைய வரவு செலவு ஏறத்தாழ 90 கோடி ரூபாய். எனவே இந்த 3 கோடி ரூபாய் முப்பதில் ஒரு மடங்காக இருக்கிறது. வளர்கின்ற சமுதாயத்தினுடைய தேவைக்கேற்ற பல்வேறு கடமைகளை ஒரு அரசாங்கம் நிறைவேற்றவேண்டுமானால், விதிக்கப்படும் வரியை நம்பி மட்டும் ஒரு அரசாங்கம் நடைபெற முடியாது என்பதை சமதர்மத்தை வரவேற்கிறோம் என்று சொல்லுகிற அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால், தொழில் துறையில் வருமானத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இதற்காக 3 கோடி அல்ல; ஐந்து ஆறு கோடி ரூபாய் மட்டும் ஒதுக்கியிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஏறத்தாழ அரசாங்கத் துறையில் மொத்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் பத்தில் ஒரு மடங்கு, எட்டில் ஒரு மடங்கு இதற்காக ஒதுக்கப்படுகிற நிலைமை ஏற்பட்டால்தான், 8 கோடி என்பது 15 கோடி ஆகி, 25 கோடியாக

வளர்ந்தால்தான், அதிலே கிடைக்கிற வருமானம் நிச்சயமாக அரசாங்கத்தின் மூலமாகப் பல துறைகளிலே பொது மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்குப் பயன்படும். அதனால்தான் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை குறைவு என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். மேலும் வேறு வகையாக சில கோடி கடனுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்கக்கூடும் என்றாலும் மேலும் பல கோடி இதற்குத் தேவை. இன்றையதினம் தொழில் துறையிலே மகத்தான வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று காங்கிரஸ் நண்பர்கள் அமைச்சர் அவர்களை மிகுதியும் பாராட்டினார்கள். அவர்கள் பாராட்டுகிறபொழுது அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே எனக்கு ஒரு கோபமும் இல்லை. இன்றையதினம் இருக்கும் தொழில் அமைச்சரை நானும் பாராட்டுகிறேன். ஏனென்றால் அதில் இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகளை நன்றாகத் தெரிந்தவர் அவர் என்பதால்; பாராட்டிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் கடைசி வரையில் பாராட்டுகிறார்களா என்று பார்த்தால்—திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் விருந்து பிரமாதம், கலியாணம் தனிச்சிறப்பு என்று சொல்லியவாறு விருந்தில் கலந்து கொண்டு 'என்னுடைய இலையிலே சோறு இல்லை, என்னுடைய இலையிலே பொரியல் இல்லை' என்று உணவு பரிமாறுபவனைக் கேட்பதுபோல்—எங்கள் மாவட்டம் மட்டும் பின்தங்கிவிட்டது, எங்கள் மாவட்டத்தில் மட்டும் தொழில் வளர்ச்சி இல்லை' என்று பலமுறை சொன்னார்கள். நான் கனம் உறுப்பினர்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 'பாராட்டுகின்ற நேரத்திலாவது கொஞ்சம் குறை சொல்லாமல் இருக்கக் கூடாதா என்று. அந்த அளவுக்காவது அமைச்சருடைய செவி குளிரட்டுமே என்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு நண்பர் கோவை உயர்ந்துவிட்டது என்று—வேதனையோடு அல்லது—மகிழ்ச்சியோடு குறிப்பிடுவதுபோலத் தெரிவித்தார். அவருக்கு நினைப்பு வடஆற்காடு மாவட்டத்தில். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்த மாவட்டம் உயர்ந்தாலும், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் வரவேற்கின்ற என் போன்றவர்கள், இராமநாதபுர மாவட்டத்தைப் போன்று இயற்கையிலேயே பல வகையிலே பிற்பட்ட நிலையிலுள்ள மாவட்டங்களுக்குத் தொழிலுக்குத் தொகை ஒதுக்கும்பொழுது அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டும் என்று கருதுவார்கள். மற்ற மாவட்டங்களுக்கு ஒதுக்குகிற தொகை ரூ. 75 லட்சம் என்றால் அதே ரூ. 7,580 லட்சம் அளவிற்குத்தான் பிற்பட்ட மாவட்டங்களுக்கும் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அது மிகவும் குறைவாகும். பிற்பட்ட மாவட்டங்களுக்குச் சற்று அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதிலே என் வடக்கு தெற்கு காணவில்லையா என்று கேட்கலாம். அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், அதுவே திசையைப் பொறுத்த வாதம் அல்ல, நிலைமையைப் பொறுத்த வாதம். நிலைமையைப் புரிந்து கொள்பவர்கள் எங்கே பிற்பட்ட நிலைமை இருந்தாலும், அதை முன்னேற்ற உறுதுணையாக எந்த அரசும் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதைத்தான் வற்புறுத்துவார்கள், இதையேதான் கனம் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் பேசுகிற

10th March 1961] [Sri K. Anbazhagan]

பொழுது, முதலிலே தெற்கு பின்தங்கி விடுகிறது என்று சொல்லி விட்டுப் பிறகு மேலும் வறபுறுத்தாத அளவுக்கு குறிப்பாகப் பேசி முடித்தார்கள்.

அடுத்து சர்தார் வேதரத்னம் அவர்கள் பேசும்போது பஞ்சாபில் குடிசைத் தொழில்கள் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த மாநிலத்தில் குடிசைத் தொழில் வளருவதை ஏனோ கேலி செய்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார். பஞ்சாபில் குடிசைத் தொழில்கள் வளர்ந்திருக்கிறது என்றால், அரசாங்கம் நேரடியாக மேற்கொண்டு நடத்துகிற காரியம் அதற்குக் காரணம் அல்ல. அங்கே உள்ள மக்கள் இதை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது போல குடிசைத் தொழில்கள் மக்கள் தாமாகவே முன்வந்து வளர்க்க வேண்டிய பகுதியிலே இருக்கவேண்டும். பெரிய தொழில்களும், தொழில் துறையிலே பல்வேறு வகையான நிபுணர்களைக் கலந்து ஆற்றப்பட வேண்டிய அடிப்படைத் தொழில்களும் தான் அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு பெருக்கப்பட வேண்டும். மேலும் பஞ்சாபில் இன்றையதினம் உள்ள தொழில் குடிசைத் தொழில் என்ற பெயரில் கனம் வேதரத்னம் அவர்கள் அழைத்தாலும், அங்கு வளர்ந்திருக்கிற தொழில்கள் தொழில் நுணுக்கத்தோடு கூடியவை. தொழில் நுணுக்கத்தோடு கூடிய தொழில்கள் வளர்கின்ற காரணத்தினாலே பஞ்சாபில் வேலை வாய்ப்பு பெருகியிருக்கிறது. வேலை வாய்ப்பு பெருகியிருப்பது மட்டுமல்ல, வருமானம் நம்மைப்போல இரண்டு மடங்கு அளவுக்கு தொழில் துறையிலே அங்கு கிடைக்கிறது. அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்கள் பஞ்சாபுக்கு மட்டும் அல்ல, அமெரிக்காவுக்கும் சென்று வந்தவர். இது தவறானால் சொல்லட்டும். இங்கே உள்ள குடிசைத் தொழில் போன்று குறைவான வருமானம் வரக்கூடிய குடிசைத் தொழில்கள்தான் அங்கே இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்களேயானால், நான் தலை வணங்கி ஏற்றுக்கொள்கிறேன். எனவே நமது மாநிலத்தில் வளர்க்கப்படும் குடிசைத் தொழில் கண்டு திருப்தி ஏற்பட முடியவில்லை.

அடுத்து இங்கு தொழில் துறையில் வளர்ச்சி என்று சொல்லுவதை 1958-59-ம் ஆண்டு குறித்து அரசாங்கம் தந்திருக்கிற நிர்வாக அறிக்கையில் தொழில் துறையிலே எவ்வளவு பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்தது என்று பார்த்தால் விளங்கும். அதில் 0.6 சதவிகிதம், அதாவது ஒரு விழுக்காடு கூட கிடைக்கவில்லை. வேலை வாய்ப்பு எவ்வளவு பேர்களுக்கு அதிகமாக இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஒரு ஆண்டு முழுவதற்கும் 100-க்கு ஒரு ஆளுக்குக்கூட அதிகம் கிடைக்கவில்லை. ½ ஆள் அளவுக்கே கிடைத்திருக்கிறது, 0.6 சதவிகிதம் அளவுக்கு தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கக்கூடிய நிலையில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், புதியதாகத் தொடங்கி இருக்கும் தொழில்களின் பட்டியலைப் படித்து, தொழில் வளர்ந்து விட்டது என்று கூறுவது எப்படி இருக்கிறது என்றால்—அமைச்சர் அவர்களுக்குப் புரியும் என்று சொல்லுகிறேன்—பெண்—பார்த்து விட்டு வந்த உடனேயே, திருமணம் நடைபெற்று, குடும்பம் அமைத்து குழந்தை பிறந்துவிட்டது என்பதைப் போன்றதாகவே

[Sri K. Anbazhagan] [10th March 1961

உள்ளது. அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்கள் பெண் பார்த்து விட்டு வந்திருக்கிறார். பெண் நன்றாக இருக்கிறது. உயரம் பொருத்தமாக இருக்கிறது, படிப்பும் பண்பும் இருக்கிறது, ஆனால் வீட்டிற்குப் பெண் வந்து சேரவில்லை. அதைப்போல இன்றைய தினம் தொழில்துறையில் ஆற்றக் கூடிய திட்டங்களை எடுத்துச் சொல்லி, எனவே இந்தத் திட்டங்கள் இருக்கிற காரணத்தினால், இப்பொழுதே வளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்று பேசுவது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளுவதற்குத்தான் பயன்படும் என்று கவலையோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் தொழில் வளர்ச்சி இல்லாத காரணத்தினால், தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கிற வருமானம், சராசரி வருமானம் ஒரு மாதத்திற்கு ரூ. 76. 'இண்டஸ்டிரியல் வொர்கர்ஸ்-க்கு' ஓரளவு தொழில் நுணுக்கத்தோடு பணியாற்றக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கும் சராசரி வருமானம் ரூ. 76, அதிகமானால் ரூ. 77 இருக்கலாம், சற்று உயர்ந்தால் ரூ. 78, புள்ளிவிவரக் குறிப்பு ரூ. 76-ஆக இருக்கிறது. ஏறத்தாழ ரூ. 100 அளவுகூட இல்லாதபொழுது தொழிலாளர்கள் நிம்மதியாக இருக்க முடியுமா? தொழிலாளர்களை உற்சாகப்படுத்தி தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படுத்த முடியுமா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

சிறுவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற சம்பளம் மாதத்திற்கு சராசரி ரூ. 17. இது எவ்வளவு வருந்தத்தக்க நிலைமை. தமிழ் நாட்டு மக்கள் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்று கண்ணாலே பார்த்தாலே தெரியும் என்று சொல்பவர்கள், இந்தப் புள்ளி விவரத்தையும் சற்று கண்ணாலே பார்க்க வேண்டும். இந்தப் புள்ளிவிவரத்தைப் பார்க்கும்போது, நாம் எவ்வளவோ பின்தங்கியிருக்கிறோம் என்பது தெளிவாகும்.

வேண்டுமானால் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இருந்ததைவிட இன்றையதினம் சிறிது முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். எப்படி முன்னேறாமல் இருக்க முடியும்? ஒரு வேளை அதிலே பின்னேற்றத்தைக் காட்டுவதற்குக்கூட காங்கிரஸ் முயற்சிக்கக்கூடும் என்று உறுப்பினர்கள் கருதுகிறார்களா? அதனாலேயே இதைப் பெரிய முன்னேற்றமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்பதா? இந்த முன்னேற்றம் தமிழ் நாட்டு மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே எந்த அளவு நிம்மதியை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். மக்கள் முன்னேற்றத்துக்கு தொழில்துறைதான் அடிப்படையாக இருக்கிறது என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எப்படிப்பட்ட தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும்? இனி விவசாயத்தை நம்பி மட்டும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் முன்னேற முடியாது. நகரத்தை நோக்கி வருகிற மக்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது நிதி அமைச்சர் அவர்கள், அவர்கள் நகரத்திற்கு வருவது அங்கே ஏற்பட்டிருக்கிற தொழில் வளர்ச்சியை காட்டுகிறது என்று சொன்னார்கள். நான் தொழில் அமைச்சர்

10th March 1961] [Sri K. Anbazhagan]

அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன். நகரத்திற்கு கிராம மக்கள் வருவதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா ? அவர்கள் சென்னை போன்ற நகரத்திற்கு வந்து வாழ்வதை நீங்கள் அனுமதிக்கிறீர்களா ? அவர்கள் இங்கே வந்தபின் குடிசைகள் பல கட்டிக் கொண்டு வாழ்வதை ஒத்துக் கொள்கிறீர்களா ? தொழிலிலே வளம் பெற்றவர்களா வருகிறார்கள் இங்கே ? நிபுணர்களா வருகிறார்கள் இங்கே ? வேலை வாய்ப்பு அற்ற ஏழை மக்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் வருவதை வரவேற்க முடியாத நிலைமையில் நகரத்தில் உள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் முழு அளவுக்கு அவர்களை வரவேற்க முடியுமா ? அதனால் தான் நகரத்தில் ஏற்படும் தொழில்களில் பல கிராமத்தில் ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன் நான். கிராமத்தில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டதா என்றால் இல்லை. சில பேரூர்களில் தொழில் பேட்டை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற கணக்கைக் காட்டினால் போதாது. மக்களிடையே கிராமப் பகுதியில் போதுமான தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை. அதை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னால், பல தொழில்களுக்கு அடிப்படையான தேவையாக இருக்கும் பொருள்களைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுவருவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு, வசதி இருக்க வேண்டும். சேலத்து இரும்பு இன்று கிடைக்காத நிலை இருக்கட்டும். முதலில் வடநாட்டிலருந்து வரவேண்டிய இரும்பைக் கொண்டு வருவதற்கு சரியான வழிவகை இருந்திருக்கிறதா ? வந்து சேர்ந்தது உண்டா ? இரும்புப் பட்டரை நடத்துபவர்களுக்கு இரும்பை உருக்குவதற்கு நிலக்கரி தேவைப்படுகிறது. அந்த நிலக்கரியாவது தேவையான அளவு கொடுத்தார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாகச் சொல்ல முடியுமா ? நிர்வாக அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறது. 1958-59-ம் ஆண்டில் ஏறத்தாழ நமக்கு கிடைக்க வேண்டிய இரும்பு தேவைப்பட்ட அளவு என்பதுகூட அல்ல ஒப்புக்கொண்ட அளவுகூட கிடைக்கவில்லை. அரசாங்கத் துறையிலே 19,000 டன் தேவைப்பட்டது, கிடைத்தது 4,000 டன். எஞ்சு தொழில் துறைகரு 4,400 டன் தேவைப்பட்டது, கிடைத்தது 3,600 டன். எஸ் எஸ். ஐ., சிறு அளவு தொழில் துறைக்குத் தேவைப்பட்டது 5,900 டன், கிடைத்தது 4,300 டன். விவசாயத் துறைக்கு தேவைப்பட்டது 16,000 டன், கிடைத்தது 3,000 டன் வேண்டுமானால் விவசாயமில்லாத பிற துறைக்கு 12,000 டன் தேவைப்பட்டது ; கிடைத்தது 8,000 டன். இவைகளை வைத்துக் கொண்டு தான் பல தொழில்கள் வளரவேண்டிய நிலையிலிருக்கிறபொழுது, இவ்வளவு குறைவாக 100-க்கு 35 அல்லது 40 பங்குதான் கிடைத்திருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டு எந்தத் தொழில் வளர்ச்சி பெறமுடியும் ? இதை என்ன வளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இரும்புப் பட்டரைத் தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்கு இந்த இரும்பு கிடைக்காதது மட்டுமல்ல, உருக்குவதற்கும் மற்ற தொழில் செய்வதற்கும் தேவையான நிலக்கரியும் கிடைக்காமல் திண்டாடுகிறார்கள். 1958-59 அறிக்கையின்படி

[Sri K. Anbazhagan] [10th March 1961

நிலக்கரி போதுமான அளவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அமைச்சர் அவர்களும் இந்தத் தொழில் துறையைச் சேர்ந்தவர்களும் மாநிலத்திற்கு அதிக நிலக்கரி ஒதுக்குமாறு மத்திய சர்க்காருக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள். மேலும் உயர்த்தப்பட்டது. உயர்த் தப்பட்டது என்று சொன்னாலும்:

"During the months of October 1958 to January 1959 there was no movement of soft coke due to the dislocation in the railway traffic and 50 per cent cut on the monthly quota of the consumers had to be imposed."

என்று அறிக்கை விளக்குகிறது. இதைப் பயன்படுத்தித் தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்கு 100-க்கு 50 விழுக்காடு தான் கிடைத்திருக் கிறது. இப்படிப் பல்வேறு செய்திகளை நான் இந்த நிர்வாக அறிக்கையிலிருந்து எடுத்துக் காட்ட முடியும். போதுமான இரும்பும் கிடைக்கவில்லை. போதுமான நிலக்கரியும் கிடைக்க வில்லை. நெய்வேலி நிலக்கரி வெளிப்படவில்லை, சேலத்து இரும்பு தோன்றவில்லை. இந்த நிலையிலேயா தமிழ் நாட்டிலே தொழில் வளர்ச்சியை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? சிமெண்ட் தொழில் இருக்கிறது, சர்க்கரைத் தொழில் இருக்கிறது என்று சொன்னால், இந்தத் தொழில்கூட இல்லாமல் இன்றைக்குத் தமிழ் நாடு எப்படி தன்னைத் தானே ஓரளவு காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும்? அந்தத் தொழில்களின் வளர்ச்சியை இன்றையதினம் இருக்கின்ற அரசியல் அமைப்பு பல வழிகளிலே பாதிக்கச் செய்கிறது என்று நான் உறுதியாகக் கருதுகிறேன். இந்தத் தொழில் துறைக் கொள் கையைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கிற அறிக்கையிலே கூறுகிறார்:

"The State Government's Policy conforms to the Policy of the Government of India."

மாநில அரசின் தொழில் கொள்கை—மத்திய அரசின் கொள்கையோடு ஒத்ததாகும் என்று கூறுகிறார். இதைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. அகில இந்தியா வுக்கும் தொழில் கொள்கை எதுவோ அதுவே தான் சென்னை மாகாணத்திற்கும் தொழில் கொள்கையாக இருக்குமேயானால், பின்தங்கி இருக்கும் நிலையை மாற்ற என்ன வசதி இருக்கிறது? பின்தங்கி இருக்கும் நிலைமைக்குக் காரணம் ஒரு காங்கிரஸ் உறுப் பினர் சொன்னார், தமிழ் நாட்டு முதலாளிகள் பணம் போட முன் வருவதில்லை, அவர்களிடத்தில் அதிக நிதியும் இல்லை என்று. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருக்குமேயானால், தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் இதிலே அதிகமாக அக்கறை எடுத்துக் கொள்வதற்குத் தேவையிருக்கிறது. அதற்கான வழி இன்றையதினம் உள்ள அரசாங்கத்தின் கொள்கையில் அமையவில்லை.

அதேபோல் மற்றொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொழில் துறையிலே தனிக் கொள்கை இல்லாதது மட்டுமல்ல. நெய்வேலி, சேலம் போன்ற இடங்களிலே ஏற்பட வேண்டிய அடிப்படைத் தொழில்கள்கூட நம்முடைய மாநில சர்க்காருக்குச் சிறப்பு உரிமையும், தனி அதிகாரமும் இல்லாத காரணத்தினால் ஓரளவு தேங்கிப் போயிருக்கிறது. ஸ்டீல் பிராஜெக்டைப் பொறுத்தவரையில்,

10th March 1961] [Sri K. Anbazhagan]

"The Experts of the German Democratic Republic submitted their report in May 1960. The report was considered by the Technical Committee appointed by the Government of India on August 8, 1960,"

என்ற குறிப்பு அமைச்சரால் தரப்பட்டிருக்கிறது. மே, 1960 என்பதற்கும், ஆகஸ்டு 1960 என்பதற்கும் இடையிலே இருக்கிற மூன்று மாத காலம் டெல்லி சர்க்காருக்கு அர்ப்பணித்திருப்பதால் வீணான காலம். ஒரு குழு ஏற்படுத்துவதற்கு மூன்று மாத காலமானால், பின்னர் ஏற்பட்ட பலவகை தாமதத்திற்கும் என்ன பதில் அளிக்கப் போகிறார்கள்? அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்களுக்கு இந்தப் பொறுப்பு இருக்குமேயானால், கிழக்கு ஜெர்மனி போய் விட்டு வந்த உடனேயோ அல்லது மேற்கு ஜெர்மனி போய்விட்டு வந்த உடனேயோ, மறுநாள் காலையிலேயே ஒரு குழுவை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று துடிதுடிப்பு இருந்திருக்க முடியும். டெல்லி சர்க்காருக்கு இந்த அதிகாரம் இருக்கிற காரணத்தினாலே, இந்த அவல நிலை ஏற்படுகிறது. தாமதம் காலக்கேடு ஏற்படுகிறது. தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் காலம்தான் மிகவும் முக்கியமானது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நாம் காலம் தாழ்த்து கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நாம் பின்தங்கிப் போகிறோம். அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள், அமெரிக்காவுக்குச் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள், ஒவ்வொரு மணித் துளியும் அங்கே எப்படிப் பயன் படுத்தப்படுகிறது என்பதைத் தெரிந்தவர்கள், நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு இப்படிப்பட்ட கால தாமதம் ஏற்படலாமா என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒரு வேண்டுகோள். அமைச்சருக்குத் தெரிந்ததைத்தான் சொல்லுகிறேன். சிமென்டைப் பொறுத்தவரையில் அகில இந்திய விலைக் கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. ஆனால் நிலக் கரியைப் பொறுத்தவரையில் அகில இந்திய விலைக்கட்டுப்பாடு கிடையாது. வட இந்தியாவிலிருந்து கரி இங்கே வரவேண்டுமானால், எத்தனை மைலுக்கு அப்பால் வருகிறதோ, அத்தனை மைலுக்கு ஏற்றபடி விலை ஏறுகிறது. ஆனால் ராஜபாளையம், கோவை சிமென்ட் வடநாட்டிற்குச் சென்றால்கூட, விலை ஏற முடியாது. குறிப்பிட்ட விலைக்கே வட இந்தியாவிலும் விற்கப்பட வேண்டும். வட நாட்டுப் பொருள் தெற்கே வருகிறபொழுது, வருகிற செலவையும் சேர்த்து நம்மிடம் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் தென்னாட்டுப் பொருள் வடக்கே போகும்பொழுது செலவு போக கிடைக்கும் விலையையும் தேய்ந்து கொண்டே போகிறது. இந்த நிலைமை நீடிப்பதை நமது தொழில் அமைச்சர் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார் என்ற நம்பிக்கையுடன், என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

SRI M. KALYANASUNDARAM: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே . . . . . .

DEPUTY SPEAKER: I hope the hon. Member, Sri M. Kalyanasundaram will take fifteen minutes and try to finish his speech by 1 o'clock.

[10th March 1961

SRI M. KALYANASUNDARAM : இந்த மான்யத்திற்கு இன்னும் அதிகமாகத் தொகை ஒதுக்கவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய குறைபாடு. அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள ஒரு குறிப்பில் இந்திய அரசாங்கத்தின் தொழில் கொள்கையை அனுசரித்து நமது ராஜ்யமும் தன்னுடைய தொழில் கொள்கையை வகுத்து வந்திருக்கிறது என்று பெருமைப்படக் கூறியிருக்கிருர்கள். என்னுடைய குறைபாடு அந்தமாதிரி நடக்கவில்லை என்பது. 1956-ம் வருஷத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தொழில் கொள்கையின் அடிப்படையில் இந்தியாவின் வளர்ச்சியை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, நம்முடைய ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சியை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, எந்த அளவுக்கு முன்னேறி யிருக்கிறோம், அந்த லட்சியத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அந்த லட்சியம் என்ன? நமது நாட்டிலே சோஷலிஸ அடிப்படையிலே ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்பது கொள்கை. ஆனல் அந்த சோஷலிஸம் எப்படியிருக்கும் என்பதை திட்டவட்டமாகச் சொல்லவில்லை. சோஷலிஸம் என்று சொன்னலேயே ஒரு கோட்பாடு நிச்சயம். தனிப்பட்ட முதலாளிகள் இஷ்டம்போல் வளர முடியாது. அரசாகத்தின் நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்பதுதான் சோஷலிஸத்தின் அடிப்படையான கருத்துக்களில் ஒன்ருக இருக்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கிறபொழுது, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, மூன்ருவது திட்டத்தில் திட்டமிட்டிருக்கிற தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அடிப்படையான கொள்கையிலே இன்னும் பின்தங்கி இருக்கிறோம். குறிப்பாக, இரும்பு உருக்கு தொழிற்சாலையிலே இரண்டாவது திட்டத்திலே போட்ட இலக்கை நிறைவேறவில்லை என்று பிளான் அவுட்லேயிலே சொல்லியிருக்கிருர்கள். பெர்ட்டிலைசர், உருக்கு, அம்மோனியம் போன்ற தொழில்களிலே நாம் போட்ட இலக்கை நிறைவேறவில்லை என்பது அவர்களுடைய குறைபாடு. அதற்கு என்ன காரணம்? ரூபாய் அளவிலே, போட்ட இலக்கைவிட அதிகமாக நிறைவேற்றி இருக்கலாம். இந்தியா பூராவுக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்காக 1,450 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பொதுத் துறையிலே 775 கோடி ரூபாய், தனியார் துறையிலே 675 கோடி ரூபாய். கிட்டத்தட்ட இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இது இந்தக் கால கட்டத்திலே. வெளி நாட்டுச் செலவாணியைப் பெறுவதில் தனியார் துறைக்கு இருக்கும் வசதிகூட அரசாங்கத்துக்கு கிடைக்காதது துர்ப்பாக்கியமாக இருக்கிறது. அதனல்தான் தனியார் துறைக்கு அதிக ஊக்கம் அளிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறேன். தனியார் துறைக்கு அதிக ஊக்கம் அளிப்பதும் சரி, இன்னும் அந்நியர் மூலதனத்தை இந்த நாட்டிற்குக் கொண்டுவருவதும் சரி, சர்க்கார் துறையிலே தொழில் வளருவதற்கு குந்தகத்தையும், ஆபத்தையும் விளைவிக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். சில தொழிலதிபர்கள் எப்படி இரண்டு கணக்குகள் வைக்கிருர்களோ, அதுபோல் வெளிநாட்டுச் செலாவணியைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு கணக்கை வைத்துக்

கொண்டு தனியார் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதியைப் பெற முடிகிறது. ஆனால் அரசாங்கத் துறையில் ஒரு தொழிலை அவசரமாகச் செய்யவேண்டுமென்றால், வெளி நாட்டுச் செலவாணி, அமெரிக்கா, பிரிட்டன், மேற்கு ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளிலிருந்து கிடைப்பதற்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். இதை அவர்கள் உணரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் மூன்றாவது திட்ட காலத்திலே பெரிய பெரிய தொழில்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது என்ன? 3 கோடி, 35 லட்சம் ரூபாய். 23 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட, பெரிய தொழில்கள் என்கிற தலைப்பில் வந்திருக்கக்கூடியது 3.35 கோடி. அந்தத் தொகையும் எதற்கெல்லாம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது? ஜியாலஜிகல் சர்வே யூனிட்டை வலுப்படுத்துவதற்காக ஒரு கணிசமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சேலம் உருக்குத் தொழிற்சாலையைப் பற்றி பரிசிலனை செய்வதற்காக, ஆரம்பச் செலவுக்காக 75 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது அல்லாமல் புதிதாக என்ன தொழில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது? ஒரு கோடி ரூபாய் அளவிலே ஸ்டீல் பாளங்களைக் கொண்டுவந்து, கம்பிகளாகவும், தகடுகளாகவும் ஆக்குவதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு திட்டம் இருக்கிறது. இது ஒன்றுதான் நிறைவேறினால் நிறைவேறலாம். மற்றவைகளைப்பற்றி சாத்தியக் கூறுகள் என்ன? என்னுடைய தகவலிருந்து அரசாங்கத் துறையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொகை மிகக் குறைவு. அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம், நம்முடைய ராஜ்யத்திலே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய தொகையை மட்டும் கணக்கிடாதீர்கள், மத்திய சர்க்கார் பொதுத் துறைக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கியிருக்கிறது என்பதையும் கணக்கிடவேண்டுமென்று. அப்படியானால் நம்முடைய ராஜ்யத்தில், மத்திய அரசாங்கத்தின் தொழில்கள் அதிகமாக நிறைவேற்றப்படவேண்டியது முக்கியம். மத்திய அரசாங்கம் நிறைவேற்றக்கூடிய தொழில்களிலே எது எது உருவாகி இருக்கிறது? என்னுடைய அபிப்பிராயத்திலே சேலம் உருக்குத் தொழிலைக் கணக்கிலே சேர்க்கக் கூடாது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நீங்கள் வாக்களித்தபடி, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே வந்தாலும்கூட நான் இதைச் சேர்க்கமாட்டேன். முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இதிலே விடப்பட்ட கணக்கில் இது வரவேண்டுமே தவிர, பத்து வருஷ காலமாக காட்டிக் கொண்டே வந்து மூன்றாவது திட்டத்திற்கு ஒதுக்கியிருக்கக்கூடிய நிதியில் இதைச் சேர்க்கக்கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் வேறு எது வருவதற்கு இருக்கிறது? கணிசமான அளவிலே அடிப்படையான தொழில் ஒன்றும் வருவதாக இல்லை. கிண்டியிலே வைக்கக்கூடிய ரண சிகிச்சைக் கருவிகள் தொழிற்சாலையைச் சொல்லலாம். இப்படிச் சில தொழிற்சாலைகளைக் கட்டலாமே தவிர, அடிப்படையான தொழிற்சாலை ஒன்றும் கிடையாது. அரசாங்கத் திட்டத்தின் கீழ் எந்தத் தொழிற்சாலை வர இருக்கிறது என்பதைத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லவேண்டும்.

[Sri M. Kalyanasundaram] [10th March 1961

கடந்த 10 வருஷ காலமாக, நெய்வேலியைப் பற்றியும் இன்டீக்ரல் கோச் பாக்டரியைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டு வருகிறோமே தவிர, இரண்டாவது திட்ட காலத்திலும், மூன்றாவது திட்ட காலத்திலும் எந்தக் கனரகத் தொழில் இங்கே அமையப் போகிறது என்பதற்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி அமையப் போகிறது என்று நிச்சயமாகக் கணக்குக் கொடுத்தால், 1956-ம் வருஷ தொழில் கொள்கைத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில், நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். தொழில் வளர்ச்சி இல்லையென்று சொல்லவில்லை; சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகள், செமன்ட் தொழிற்சாலைகள், அதுவும் தனியார் துறையில், வந்திருக்கின்றன. தனியார் துறையில் அதிகமாகவே வந்திருக்கிறது. அதைப் பாராட்டாமல் இல்லை. ஆனால் பொதுத் துறையில் வளரவேண்டிய அளவுக்கு அது வளரவில்லை. அந்தத் தீர்மானத்தை எந்த அளவுக்கு அமுல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். போனது போகட்டும். இனிமேலாவது உஷாராக இருங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். அந்த தீர்மானம் இன்னும் அமுலில் இருக்கிறது; மூன்றாவது திட்ட நகலில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அந்த தீர்மானம் இன்னும் வாபஸ் வாங்கப்படவில்லை. அப்படி வாபஸ் ஆகாத வரையில், அதை அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று நம்புகிறேன். நான் அந்த தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

மூன்றாவது திட்டகாலத்தில், கனரகத் தொழில், கனரக மின்சார சாதனங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கான தொழிற்சாலையை தமிழ்நாட்டில் திருச்சியில் நிறுவ உத்தேசித்திருப்பதற்காகப் பாராட்டுகிறேன்; அது தமிழ்நாட்டுக்கு கிடைக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டை நிச்சயமாகச் செய்யவேண்டும். இரண்டு தொழில்கள் ஏற்படுத்த ஏற்கனவே முடிவு செய்தாகிவிட்டது. மூன்றாவதற்கு அன்னியச் செலவாணிகூடத் தேவைப்படாது என்று நினைக்கிறேன். முன்னது இரண்டுக்கும் உதவி முதலாளி நாடுகளிலிருந்து வருகிறது; இந்த மூன்றாவது சோஷலிச நாடான செக்கோஸ்லோவேகியாவிலிருந்து என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதற்கு அன்னியச் செலவாணிக் கஷ்டமும் இல்லை. அந்தப் பிரச்னை எழாது. மற்ற வசதிகளும் நிறைய இருக்கின்றன; காவேரித் தண்ணீர் இருக்கிறது; திறமையான மக்களின் ஒத்துழைப்பு இருக்கும். தமிழ் நாட்டில் திருச்சி ஜில்லா பொருத்தமான இடம் தான். ஆகவே, மூன்றாவது திட்டத்தில் அதைத் தமிழகத்தில் நிறுவ அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

மேலும் தனியார் துறையில் தொழில் வளர்ச்சியை எந்த அளவுக்கு அனுமதிக்கலாம், கட்டுப்படுத்தலாம் என்று கவனிக்க வேண்டும். தனியார் நடத்தக் கூடிய பல தொழில்களுக்கு சர்க்கார் மூலதன உதவி செய்கிறார்கள். ஆலவாய் பர்ட்டிலைசர் பாக்டரியில் போட்ட மூலதனத்தின் பலன் என்ன? தொழிற்சாலை எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது? ஏன் தொடர்ச்சியாக லாபமே வராமல் இருக்கிறது? இதைக் கவனிக்க வேண்டும். தனியார் துறை வளர்வதை விடக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. இண்டஸ்ட்

10th March 1961] [Sri M. Kalyanasundaram]

ரியல் பாலிஸி ரெஸல்யூஷனில்கூட தனியார் துறையும் பொதுத் துறையும் ஒன்றுக்கொன்று அனுசரணையாக இருக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறதே தவிர, தனியார் துறை பொதுத் துறைக்கு உதவியாக இருக்கலாம், ஆனால் பொதுத் துறை தனியார் துறைக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்றில்லை. உண்மையிலேயே தனியார் துறை பொதுத் துறைக்கு உதவக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். தனியார் துறைதான் திறமையாக நடக்கும் என்று இன்றுகூட விவாதத்தில் யாரும் சொல்லவில்லை; செட்டிநாட்டு அரசர்கூட உள்ளபடியே சாமர்த்தியமாகப் பேசி, தொழிலாளிகள், முதலாளிகள், தனியார் துறை, பொதுத்துறை, வட நாடு, தென் நாடு ஆக எல்லோரையும் திருப்தி செய்யும் முறையிலே இப்படியும் இல்லாமல், அப்படியுமில்லாமல் பேசிவிட்டார்கள். தனியார் துறையைப் பெருமைப் படுத்தக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. உண்மையிலேயே, அவர்களுடைய விஷயங்கள் அவ்வளவாக வெளியே வராமல் இருக்கலாம். ஆனால், அரசாங்கம் துரதிர்ஷ்ட வசமாக இங்கே எல்லாவற்றையும் வைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. ஜனநாயகத்தில் அப்படிச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. எதிர்க் கட்சிகளும் இருக்கின்றன அவைகளை வெளிப் படுத்த. ஆகவே சர்க்கார் துறையில் உள்ள குறைபாடுகள் துரிதமாக வெளிப்படுகிறது. தனியார் துறையிலுள்ள கோளாறுகள் அவர்கள் கொள்கைப்படி வெளிவராமல் இருந்து விடுகின்றன.

SRI M. A. MUTHIA CHETTIAR : தனியார் துறையிலும் ஷேர் ஹோல்டர்கள் மீட்டிங்குகள் இருக்கின்றன; பார்ட்டிலைசர் பாக்டரி என்றால் அதற்கு பாலன்ஸ் ஷீட்டு இருக்கிறது. தனியார் துறையிலும் தவறுகளைக் காண சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது.

SRI M. KALYANASUNDARAM : அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு தனியார் துறையில் மிகுந்த அனுபவம் உண்டு. மெஜாரிடி ஷேர் ஹோல்டர்களிடமிருந்து ப்ராக்ஸி வாங்கிக் கொண்டு விட்டால், என்ன பேச முடியும்? அதன் பிறகு தப்ப முடியுமா? அவர்களுக்கு என்று கெஸ்ட் ஹௌஸ் கட்டி, அதில் வசதிகள் செய்து, பாலும் பழ ரசமும் சாப்பிட்டு விட்டு, நன்றாகத் தூங்கிவிட்டு, கைதூக்கி விட்டுப் போகிறார்கள். ஆகையால் அதில் ஒன்றும் கோளாறுகள் வெளிவந்துவிடப் போவதில்லை. ஆனால் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கொண்டு, ஜனங்களைச் சுரண்டலாம்.

இன்றைக்கு ஏன் காலேச்வரா மில் மூடப் பட்டிருக்கிறது? ஏன் பாலாறு மில் சரியாக நடக்கவில்லை? அவர்கள் சேர்ந்து கொண்டு ஜனங்களை வேண்டுமானால் சுரண்டலாம், அரசாங்கத்தை வேண்டுமானால் ஏமாற்றலாம். அவ்வளவுதான்.

SRI M. A. MUTHIA CHETTIAR : தனியார் துறையின் விவரம் தெரியாது என்று சொன்னதற்குச் சொன்னேன், தெரியும் வழிகள் இருக்கின்றன என்று. தனியார் துறையில் ஊழலே இல்லை என்று சொல்லவில்லை. பொதுத் துறைப்பற்றி சட்ட சபையில் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றதற்கு, அங்கேயும் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னேன்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : வெளியே தெரியும்; கோஷ்டிச் சண்டை வந்தால் ஹைகோர்ட் வரை சிரிக்கும். அப்படியில்லாவிட்டால் வெளியே வராது.

ஆகவே, தனியார் துறை வளர எதிர் காலத்தில், உலக சூழ்நிலை அதற்குச் சரியாக இல்லை. பஞ்சாலைகளில் லட்சக் கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலை வாய்ப்பு அடைகிறார்கள். சிறிதளவு சம்பள உயர்வு என்று வந்தால் உடனே அங்கு கோளாறு. அதற்கெல்லாம், ரேஷனலைசேஷன் கமிட்டிகள் போட்டு, அந்தந்த பிராந்தியத்திற்கு ஒரு கமிட்டியும் போட்டுப் பணியாற்ற வேண்டும். சிக்கனம் சீரமைப்புக்கு அவசியம் இருந்தால் 15-வது கூட்டு மாநாட்டு ஒப்பந்தப்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இதனால் அனுகூலம் ஒரு பகுதி முதலாளிகளுக்கும், ஒரு பகுதி தொழிலாளிகளுக்கும், பண்டங்களை உபயோகிக்கும் மக்களுக்கு ஒரு பகுதியுமாக வரவேண்டும். அந்த முறையிலே சிக்கனம் சீரமைப்பு இருந்தால் ஆலோசிக்கக்கூடிய விஷயம்தான் அது. அதற்குப் பதிலாக இன்றைக்குத் தொழிலாளிகளைக் குறைப்பது என்ற சிக்கனம் என்றால், பொது மக்களை சுரண்டுவது என்றால், முதலாளிகளுக்கு லாபத்தைத் தேடித் தருவது என்றால் அது சரியான ஏற்பாடு ஆகாது. அது தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பலன் கொடுக்காது. அப்பேர்ப்பட்ட கொள்கை யிருக்குமானால், எதிர் காலத்தில் நம் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி இருக்க முடியாது.

கைத்தறிக்கு மூன்றாவது திட்டத்தில் 8 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இந்தத் தொழில் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்தத் தொழிலினால், கிட்டத்தட்ட 20 லட்சம் ஜனங்கள் பிழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ராஜ்யத்தின் துணித் தேவையும் இவர்களை நம்பிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. மூன்றாவது, நான்காவது திட்டம் வந்தாலும், கைத்தறியைப் பாதிக்காமல் துணி உற்பத்தி செய்ய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். இதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்; நிதி ஒதுக்கிவிட்டால் மட்டும் போதாது. அதனால்தான் கைத்தறித் துணிகள் தேங்கி இருக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு கூலி உயர்வு அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. விலைவாசிகள் உயர்வதால் அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய கூலி கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது. அவர்களால் மில் துணிகளோடு போட்டி போட முடியவில்லை. மில் துணிகளை எந்த அளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியுமோ, டெக்ஸ்டைல் பாலிசியை எந்த அளவுக்கு தளர்த்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு தளர்த்தி கைத்தறி துணிகளுக்கு ஏற்றுமதி வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ரொம்ப நாளைக்கு நாம் கைத்தறி தொழிலையும் குடிசைத் தொழில்களையும் நம்பிக் கொண்டிருக்க முடியாது. நாற்பது வருஷ காலமாக அந்தத் தொழில் நடந்து வருகிறது. உலகம் முன்னேற்றமடைந்து கொண்டிருக்கும்போது குடிசைத் தொழில்களை நாம் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் பிரயோசனம் இல்லை. சந்திர மண்டலத்தை எட்டிப்

1 p.m.

10th March 1961] [Sri M. Kalyanasundaram]

பிடிக்கக்கூடிய காலத்தில் குடிசைத் தொழிலை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னால் உலகத்திலுள்ளவர்கள் நம்மை மதிக்க மாட்டார்கள். இப்பொழுது உலகம் விஞ்ஞான துறையில் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைந்துகொண்டு வருகிறது. அந்த அளவில் நம் நாடும் முன்னேற்றமடைய வேண்டும். அதனால் இந்தக் குடிசைத் தொழிலை அதிக நாட்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் அதை திடீரென்று கைவிட்டு விடவும் முடியாது. இனிமேல் குடிசைத் தொழில்கள் எல்லாம் அபூர்வமாகி விடும். அப்பொழுது குடிசைத் தொழில் மூலம் உற்பத்தியாகும் பண்டங்களை அபூர்வ பொருள்களாகத்தான் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதற்குத்தான் மதிப்பு கொடுப்பார்களேயொழிய அதை வாங்குவதற்கு முன் வரமாட்டார்கள். அந்தத் தொழில் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்னதாக வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத்தான் வந்தது. குடிசைத் தொழில் மூலமாக வரக்கூடிய வருவாயை வைத்துக் கொண்டு வாழவே முடியாது. அவர்களுடைய வருமானம் ரொம்பவும் குறைவாகவேதான் இருக்கும். அப்பொழுது அதை எடுத்து விட வேண்டும் என்று சொன்னால் அதற்கு யாரும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள். அது வரைக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

கதர் போர்டு சம்பந்தமாக அது எப்படி இருந்தாலும் அதில் போட்டிருக்கக்கூடிய பணம் எந்த அளவு பயன்படப்போகிறது என்பதைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்த பிறகுதான் அதைப்பற்றி பேச முடியும். அது எப்படி இயங்கப் போகிறது என்பதையும் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும். அதற்கு முன்னால் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல முடியாது. அந்த முறையில் கைத்தறிக்கும் குடிசைத் தொழில்களுக்கும் ஆதரவு கொடுத்துப் பாதுகாக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பொதுவாக இந்த விவாதத்தில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டவர்களெல்லாரும் சிறந்த நல்ல ஆலோசனைகளைச் சொன்னதற்காக நான் முதலாவதாக அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்த விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வது ஓரளவு இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்தில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பூர்த்தி அடைந்திருக்கிறது என்றும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்குச் சற்று அதிகமாகவே இந்த ராஜ்யத்தில் தொழில் துறையில் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது, அது போதாது இன்னும் அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் எல்லோரும் கூறியிருக்கிறார்கள். அது சம்பந்தமாக எந்தவிதத்திலும் கருத்து வேறுபாடு யாருக்கும் இருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டிற்கு செய்யக்கூடிய தொழில் அபிவிருத்திகளையெல்லாம் செய்துவிட்டோம் என்று சொன்னால் அதன் பிறகு எனக்குப் பெரும் வேலை இந்தக் கணக்கில் வராது. கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் இண்டஸ்ட்ரியல் கார்போரேஷன் பணம் கொடுத் வேண்டும், இன்னும் அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்

வதில் யாரும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள், அதை வரவேற்பார்கள். இன்னும் முன்னேறச் செய்ய வேண்டும் என்று நல்ல அபிப்பிராயங் களைச் ஆலோசனைகளைச் சொன்னால் அதை சர்க்கார் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வேண்டுமானால் ஒன்றிரண்டு புள்ளி விவரங்களை மாத்திரம் நான் கொடுக்க விரும்புகிறேன். ஸ்மால் ஸ்கேல்ஸ் இண்டஸ்ட்ரீஸ் சம்பந்தமாக இரண்டாவது திட்ட காலத்தில் ஒதுக்கிய தொகை 250 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலம் இப்பொழுது மார்ச் 31-வுடன் முடியப் போகிறது. அதற்குள் 408 லட்சத்தி சொச்சம் செலவழித்திருக்கிறோம். சற்றேறக்குறைய 75 சதவிகிதம் அதிகமாக செலவாகி இருக்கிறது என்று சொல்ல லாம். அடுத்தாற்போல் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டுக்கு 82½ லட்சம் ஒதுக்கினார்கள். ஆனால் 154 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதைப்போலவே ஒவ்வொரு துறையிலும் நாம் எடுத்துக் கொண்ட எல்லா காரியங்களையும் முடித்திருக்கிறோம். ஒதுக்கப்பட்ட பணத்திற்குச் சற்று அதிகமாகவே செலவு செய் திருக்கிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மூன் றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு என்று ஒதுக்கிய தொகை போதாது என்ற பிரச்னையை நாம் முதலில் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். மூன்று கோடி ரூபாய் அடுத்த ஆண்டிற்கு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. தொழில் ஆரம்பிப்பதற்கு நிர்வாகச் செலவு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டு மானால் அதிக காபிடல் எக்ஸ்பெண்டிசர் போட வேண்டும். தொழில் இலாகா நிர்வாகத்திற்கு சுமார் மூன்று கோடி ரூபாயா கிறது. அது குறைவாக இருக்கிறது என்று சொன்னால் நிர்வாகச் செலவு குறைவாக இருப்பதை எல்லோரும் வரவேற்க வேண்டும். நிர்வாகச் செலவு குறைவாக இருக்கிறது என்பதை ஒரு குறை என்று கூறக் கூடாது. அதைக் குறைவாகத்தான் செய்கிறோம். அதனால்தான் நல்ல முறையில் எடுத்துக் கொண்ட காரியங்களை நிறைவேற்றி வருகிறோம் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். மூன்று கோடி ரூபாயை வைத்துக் கொண்டு எல்லா அபிவிருத்தித் தொழிலையும் நடத்தலாம் என்ற நிலைமையில் இல்லை என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. அதற்கு என்று இரண்டாவது டிமாண்டு இருக்கிறது. முதலில் நிர்வாகச் செலவு, அடுத்த படியாக காபிடல் எக்ஸ்பெண் டிசர். அதற்கு 5½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு தொழில்களை நடத்துவது என்பது இல்லை. தொழில்களை நடத்துவதற்கு வெவ்வேறு ஸ்தாபனங்கள் உண்டு. தனியார் துறையில் தொழிலை ஆரம்பிப்பதாக இருந்தால் இண்டஸ்ட்ரியல் இன்வஸ்ட்மெண்ட் கார்போரேஷன் இருக்கிறது. அதற்கு சுமார் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைக்கோடி ரூபாய் கொடுக்கிறது. அதெல்லாம் இந்தக் கணக்கில் வராது. கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரங் களைப் பார்த்தால் இண்டஸ்ட்ரியல் கார்போரேஷன் பணம் கொடுத் திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் பங்குகளை எடுத்துக்

10th March 1961] [Sri R. Venkataraman]

கொண்டு அதிலிருந்து செலவு செய்கிறார்கள். அந்தப் பணம் சர்க்காருடைய பட்ஜெட்டில் வராது. அலுமினியம் தொழிற் சாலைக்கு 1½ கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள், சேஷசாயி பேப்பர் அண்ட் போர்டுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக் கிறார்கள். கோதாரி ஷுகர்ஸ் அண்ட் கெமிகல்சுக்கு 15 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு எல்லாம் கொடுக்கப்பட் டிருக்கிற புஸ்தகத்தில் பத்தாவது பக்கத்தில் விவரங்கள் இருக் கின்றன. அவையெல்லாம் நம்முடைய பட்ஜெட்டுக்கு புறம்பாக வெளியில் இருக்கக்கூடிய செலவுகள். இன்னும் அதிகப்படியான தொழில் ஆரம்பிக்க முன் வந்தால் இண்டஸ்ட்ரியல் கார்ப்போ ரேஷன் அதற்கு உதவி செய்ய இருக்கிறது. எந்தத் தொழி லுக்கும் ஊக்கம் அளிக்கக்கூடிய வசதி இருக்கிறது என்பதை நான் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த மூன்றாவது திட்டத்தில் தனியார் துறை யில் எவ்வளவு தொழில்களை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம், பொது துறையில் எவ்வளவு தொழில்களை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம், இண் டஸ்ட்ரியல் பாலிசி ரிசொலுஷனை நிறைவேற்றி இருக்கிறோமா என்ற சர்ச்சைகள் எல்லாம் எழுப்பப்பட்டன. என்னைப் பொறுத்த வரையில் துறையைப்பற்றி கவலை இல்லை. என் நிர்வாகத்தில் எந்தத் துறையிலாவது தொழில் வளர வேண்டும் என்பதுதான். தொழில்கள் வந்த பிறகுதான் அதன் துறையைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யலாம் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன்தான் இருக்கிறேன். அதை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுகொள்ளலாம், ஏற்றுக்கொள் ளாமல் போனாலும் போகலாம். அதைப்பற்றி சொன்னால் கனம் சின்னதுரைக்கு கோபம் வரலாம். நாங்கள் செய் வதை கொள்கை அளவில்தான் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு நமக்குத் தேவையாக இருப்பது தொழில். அது எந்தத் துறையிலாவது வரவேண்டும். அது தனி யார் துறையா அல்லது பொது துறையா என்பது பேச்சில்லை. இன்றைக்கு ஏராளமான தொழில் வளர வேண்டும் என்பதுதான் கொள்கை. அப்படித் தொழில் வளர்ந்த பிறகுதான் அதை எந்த அளவில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் யோசிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு மற்ற நாடுகள் எந்த அளவில் முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறதோ அந்த அளவில் நாமும் முன் னேற்றமடைய வேண்டும் என்பதுதான். 19-வது நூற்றாண்டு காலத்தில் எந்த அளவில் இருந்தோமோ அந்த அளவிலேயே இப்பொழுதும் இருக்க முடியாது. மற்ற நாடுகள் அந்த அளவில் முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிறதோ அந்த அளவில் நாம் முன்னேற்ற மடைய எவ்வளவு வேகமாகப் போக வேண்டுமோ அவ்வளவு வேக மாகப் போவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். முன்னால் போனவர்களை எட்டிப் பிடிக்கக்கூடிய அளவில் நாம் வேகமாகப் போவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது எந்தத் துறையானாலும் சரி. தனியார் துறையில் தொழில்களை ஆரம்பிக்கா விட்டால்தான் பொது துறையில் ஆரம்பிக்கப்படும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நமக்குத் தொழில்தான் அவசியம். அந்த முறையில் பார்க்கும்போது

இண்டஸ்ட்ரியல் பாலிசி தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி சர்ச்சை இருக்காது. அதற்கு பெரிய விவாதம் அவசியம் இல்லே. மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலும் இந்தச் சர்க்கார் நீடித்து இருககுமானுல் இதே கொள்கையைத் தான் கடைப்பிடிக்கும் என்று தெரிவிததுக்கொள்கிறேன். இதே கொள்கை அடிப்படையில் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை வைதது மக்களிடத்தில் வோட்டுப் பெறவும் தயாராக இருக்கிறேன். ஒரு வேளே மூன்ருவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் இப்போது ஏற் பட்டிருக்கிற வளர்ச்சியைப்போல இரண்டு மூன்று மடங்கு அதிகம் ஏற்பட்டால் இந்தத் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். அப்போது இதைப்பற்றி ஆலோசிக்க முடியும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக கொள்கை பூர்வமாக தொழில்களே பரவலாக ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னுர்கள். அதை ஒப்புக்கொள் கிறேன். பொதுவாக நாம் எங்கெங்கே அதிகத் தொழில்கள் இல்லேயோ, பினதங்கிய பிரதேசமோ அங்கெல்லாம் ஏற்படுத்துங் கள் என்றுதான் சொல்கிருேம். எந்தப் பிரதேசமாக இருந்தாலும் ஆரம்பித்து நடத்தலாம் என்ற அடிப்படையில் உள்ள நூற்பு ஆலே களே எடுத்துக் கொண்டால் வற்புறுத்த முடியும். பத்து நூற்பு ஆலேகளுக்கு சென்ற 1½ ஆண்டில் லேசென்சு வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் லேசென்சு கோரியபோது திருத்தணியில் வைக்க வேண்டும், காஞ்சிபுரத்தில் வைக்கவேண்டும், திருவாடானேயில் வைக்கவேண்டும், ராமநாதபுரத்தில் வைக்கவேண்டும் என்று வற் புறுத்தினேம். அவர்கள் முடியாது என்றிருந்தால் லேசென்சு வழங்கப்பட்டிருக்காது. பொதுவாக ராஜ்ய சர்க்கார் லேசென்சு கொடுக்க சிபார்சு செய்கிறது. ஆனுல் ரசாயனத் தொழிற்சாலே, இன்னும் இதுபோன்ற தொழிற்சாலேகளே இன்ன இடத்தில்தான் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதன் காரணமாக அந்தத் தொழிலேயே இழக்க நாம் தயாராக இல்லே. டிசென்ட்ரலேஸ் பண்ணுவது என்பது ஓரளவுக்குத்தான் முடியும். அதை இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் முடிந்த அளவு செய்து வருகிறது.

கனம் சுப்பையா கூடச் சொன்னுர், "சிமெண்டு உற்பத்தி செய் கிருேம் செய்கிருேம் என்கிறீர்களே, நாட்டில் நிறைய பற்ருக் குறைதானே இருக்கிறது" என்ருர்கள். இன்றைக்கு நம் ராஜ்யத் தில் 4 லட்சம் டன் சிமெண்டு உற்பத்தி செய்கிருேம். இரண்டு வருஷத்திற்குள் தாளேயூத்து பாக்டரியின் உற்பத்தி 2 மடங்கு அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகில இந்தியாவிலும் தனியாக இவ்வளவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்து வேலே செய்யக்கூடியது இது ஒன்றுதான். இங்கே 200 டன் உற்பத்தி செய்துவந்ததற்குப் பதிலாக இப்போது 400 டன் உற்பத்தியாகிறது. டால்மியாபுர பாக்டரியிலும் இப்படித்தான், ராஜபாளேயத்திலும் இப்படித்தான் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இப்படி இன்றைக்கு 14 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்கிருேம், இதுபோதவில்லே என்ருல் மக்கள் இன்னும் அதிகமாக வாங்குவதற்குத் தயாராய் இருக்கிருர் கள் என்றுதான் பொருள். மேலும் மேலும் உற்பத்தியானுலும் வாங்கக்கூடிய சக்தி அவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே நாட்டில் பற்ருக்குறை இருக்கிறது. ஆனுல் ஒன்று. இந்தப் பற்ருக்

10th March 1961] [Sri R. Venkataraman]

குறையைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியது இல்லை. பற்றாக்குறை இருப்பதனால்தான் மேலும் மேலும் தொழில்கள் வளர்வதற்கு இடமேற்படுகிறது. உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பண்டமோ விற்பனையாகாமல் தேங்குமானால் தொழில் துறையில் மந்தம் ஏற்படும். புதிதாக யாரும் தொழில் ஏற்படுத்த அஞ்சுவார்கள். தொழில் சரிவு ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக கனம் சின்னதுரை பேசுகின்றபோது ஜப்பானிலே உருக்கு இல்லாத இடங்களில் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தவில்லையா என்று சொன்னார்கள். ரூர்கேலாவில் செய்யவில்லையா, துர்க்காபூரில் செய்யவில்லையா? பிலாயில் செய்யவில்லையா? முடியாது என்பது இல்லை. எல்லாம் கனிப் பொருளின் தன்மையைப் பொறுத்திருக்கிறது.

மேற்கு ஜெர்மனியையும், கிழக்கு ஜெர்மனியையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். அவர்களுக்கு உயர்ந்த ரக இரும்புக் கனி கிடைக்கிறது. ஆனால் கிழக்கு ஜெர்மனியிலே 21 சதவிகிதம்தான் கிடைக்கிறது. நமக்காவது 36 சதவிகிதம் கிடைக்கிறது. அதேபோல அங்கே உயர்ந்த ரக நிலக்கரி கிடைக்கிறது. ஆனால் இங்கே லிக்னைட்தான் கிடைக்கிறது. அதுவும் நம் அளவுக்குத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே அங்கங்கே கிடைக்கக்கூடிய இயற்கை வளத்தின் தன்மையைப் பொறுத்துத்தான் தொழில்வளம் அமைகிறது. இன்றைக்கு நமக்கு இருக்கிற கனி வளத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்கிற காலதாமதம் ஆகிறது. இன்னொன்று. இங்கே கிடைக்கக்கூடிய பழுப்பு நிலக்கரியை டெஸ்டுக்கு அனுப்ப ஜூலை மாதத்தில் கிடைத்துவிடும் என்று சொன்னேன். நாம் ஜூலை மாதத்தில் அனுப்பினால்கூட அவர்களிடம் இருந்து ரிசல்ட் கிடைப்பதற்குள் 62-ம் வருஷம் வந்துவிடும்போல் இருக்கிறது. அத்தனை காலதாமதம் ஆகும் என்பதாகத் தெரிகிறது. அவர்களிடம் இருந்த கடிதங்களைப் பார்த்தபோது. அதற்காகத்தான் உடனே கிழக்கு ஜெர்மானிய பிரதிநிதியை கூப்பிட்டு—எங்களுக்கு சீக்கிரம் இந்த ரிசல்ட் கிடைத்தாக வேண்டும் என்று பேசினோம்.

திடீரென்று ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சொன்னவுடன் ஆரம்பிப்பது என்பது முடியாத காரியம். அப்படி ஆரம்பித்து நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் நம் மக்கள்தான் பாதிக்கப் படுவார்கள். ஆகவே எல்லாவித ஆராய்ச்சிகளையும், பரிசீலனைகளையும் ஆரம்பித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. நானும் இதைப்பற்றி வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றபோது ஒரு தொழிற்சாலையை எத்தனை காலத்தில் ஆரம்பிக்கலாம் என்று கேட்டேன். முன்னால் நடந்து கொண்டிருக்கிற தொழில்களாக இருந்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் வைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் புதுத்தொழிற்சாலை என்றால்—ஆராய்ச்சி, பரிசீலனை என்று நாம் படுகிற கஷ்டத்திற்கும் அதிகமாகவே கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதில் சர்க்காரை குறைசொல்லிப் பயன் இல்லை.

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1961

அதேபோலத்தான் எண்ணேயும். முதலில் மாக்னடிக் சர்வே பண்ணினுர்கள். அதில் எண்ணே இருக்கலாம் என்று சொன்னுர்கள். அப்புறம் பூமியில் குழி தோண்டி மருந்து வைத்து வெடிக்கச் செய்து அலே எந்த இடத்தில் மோதுகிறது என்று பார்த்து—எண்ணே இருக்கலாம் என்ருர்கள். இதுவும் ஊகம்தான். இப்படி எண்ணே எங்கே இருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்பதற்காக அமெரிகக நாட்டில் செலவழிக்கப்பட்ட பணம் கணக்கு வழக்கில்லே. இதனுல் இன்சால்வெண்டானவர்கள் எத்தனேயோ பேர். "ஆயில்" என்ற புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்தால் தெரியும். உலகத்தில் பலர் இப்படி ஆராய்ச்சி செய்து செய்து, இன்று ஆராய்ச்சி முறைகளே வளர்ந்திருக்கிற காரணத்தினுல்தான் நாம் கொஞ்சம் வேகமாக இத்துறையில் முன்னேற முடிகிறது. அவசரமாக ஒன்றும் செய்து விட முடியாது.

உதாரணமாக பழுப்பு நிலக்கரியை ஆகஸ்டு மாதத்தில் அனுப்ப வேண்டும் என்று அவர்கள் சொன்னுல்—நாம் டிசெம்பர் மாதத்தில் அனுப்புகிருேம் என்ருல் இதற்கு சர்க்கார் பொறுப்பு. இது சர்க்காருடைய குறையாகயிருந்தால் கண்டிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனுல் நாம் ஜுலே மாதத்திலேயே அனுப்பி அவர்கள் ரிசல்டைச் சொல்வதற்குக் காலதாமதமானுல் அதற்கு எந்தவகையிலும் சர்க்கார் பொறுப்பாளி அல்ல.

Sri A. GOVINDASAMI : ஸீஸ்மிக் டெஸ்ட் நடத்தப் போவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதே, எங்கே நடக்கிறது? அதற்குரிய கருவிகள் எல்லாம் வந்தாகிவிட்டனவா?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : எல்லாம் நடந்து முடிந்தாகிவிட்டது. நாங்கள் அறிக்கை தயார் செய்தபோது அதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அறிக்கை வெளிவருவதற்குள்ளேயே அந்தக் காரியம் நடந்திருக்கிறது என்ருல் எவ்வளவு துரிதமாக செயல்பட்டு வருகிருேம் என்பதை அங்கத்தினர்கள் உணர்ந்து சொல்லலாம். அதேபோலத்தான் டெக்னோ எகனமிக் சர்வே நடத்தினேம். ரிப்போர்ட் வெளிவருவதற்குள்ளேயே இதற்கான காரியங்கள் நடந்து கம்பெனிகள் உருவாகிவிட்டன. ரிப்போர்ட்டுகள் வருவதற்குள்ளேயே காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. திரு. சின்னதுரை அவர்கள் பல்லடத்தில் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் வைக்கவேண்டும் என்று கட் மோஷன் கொடுத்திருக்கிருர்கள். ஆனுல் அதைப்பற்றி அவர் பேசவில்லே. நான் படித்து வைத்திருக்கிறேன். கூட்டுறவு மூலமாக ஏற்படுத்துவதற்கு அவர் முயற்சி செய்யலாம். சர்க்கார் உதவி செய்யும். அதுவும் அவர்கள் கொடுக்க வேண்டியது 20 சதவிகிதம்தான். 80 சதவிகிதம் ராஜ்ய சர்க்கார் உதவி கிடைக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நம் ராஜ்யத்தில் புதிதாக பல தொழில்கள் வேண்டுமென்று சொன்னுர்கள். ஸ்ரீ வேதரத்னம் அவர்கள் தெளிவாகச் சொன்னுர்கள், மெலாஸஸை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய தொழில் வேண்டுமென்று. சோடா செய்யவேண்டும், டம்ப்ஸ் வேண்டும். இவைகளுக்கு வேண்டிய வசதி செய்ய இந்த புத்தகத்

10th March 1961] [Sri R. Venkataraman]

திலேயே அவைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்றது. அடுத்தபடியாக, அண்ணுமலே அவர்கள் சொன்ஞர்கள், "ஸ்டேட் எய்டு இண்டஸ்ட் ரீஸ்" குறைவாகயிருக்கிறதென்று. 28 லட்சம் ரூபாய்க்கு 22 லட்சம் வரை டிஸ்பர்ஸாகியிருக்கிறது. இன்னும் மார்ச் 31-ம் தேதி வரை யிருக்கிறது, டைம். இந்த ரிப்போர்ட் தயாரிக்கும்போது எந்தளவு டிஸ்பர்ஸ் செய்யப்பட்டதோ அது மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது. சாங்ஷன் செய்திருப்பது, 28 லட்சம். இந்த ரிப்போர்ட் தயார் செய்யும்போது அதுவரை டிஸ்பர்ஸ் செய்யப்பட்டிருப்பது 22 லட்சம். 1957-58-ல் கொடுக்கப்பட்ட தொகை 24,88,962 ரூபாய். 1958-59-ல் 4,057 கேஸ்களுக்கு 24,56,687 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது. ஆக, ஏற்றத்தாழ்வு 30,000 இருக்கிறதென்ருல் அது ஒரு பெரிய ஏற்றத்தாழ்வல்ல, அதற்காக சர்க்காரை தூக்கு போட வேண்டுமென்று சொன்ஞல், எந்த சர்க்காராஞலும், யார் நடத்தி ஞலும் அது மிகவும் கஷ்டம். இதற்கு முன்னல் "ஸ்டேட் எய்டு இண்டஸ்ட்ரீஸ்" மட்டும்தான் இருந்தது. அங்குதான் எல்லோரும் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனல் இன்று அங்கு யாரும் அதிக மாகப் போவதில்லே. எல்லோரும் இன்வஸ்ட்மென்ட் கார்ப்பரேஷ னிடம்தான் போகிருர்கள். இங்கு ஜாமீன் கட்டவேண்டும். ஜாமீன் சொத்தில் 75 சதவிகிதம்தான் கொடுக்கப்படும். ஆனல் அங்கோ அதிகப்படியான பணம் கிடைக்கும் என்று இப்பொழுது அங்கு தான் சென்று வாங்குகிருர்கள் அதிகம் பேர்களும். பின்னர், பொதுத் துறையில் என்ன வைத்திருக்கிறீர்கள், என்ன பிரயோஜ னம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றெல்லாம் திரு. கல்யாணசுந்தரம் அவர் கள் கேட்டார்கள். நெய்வேலியில், நாலேந்து திட்டங்கள் சேர்ந் திருக்கிறது. நிலக்கரியை உபயோகப்படுத்தி 2.5 லட்சம் கிலோ வாட் மின்சாரம் உற்பத்தில் செய்வதை, 4 லட்சம் செய்வதற்கு தொழிற்சாலே அமைக்கயிருக்கிறது, உரத்தொழிற்சாலேகள் அமைக்கயிருக்கிறது. க்ளே வாஷிங் இப்படி ஒரே தொழிற்சாலேயில் பல சேர்ந்திருக்கின்றன. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் சர்ஜிக்கல் யுனிட்ஸ், ரா பிலிம் பாக்டரி, டெலிப்பிரின் டர் இவை வைக்க கம்பெனிகள் ரெஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டு வேலே கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கோச் பாக்டரி விஸ்தர்க்கப் பட இருக்கிறது. பர்னிஷங் பாக்டரி செய்கிருர்கள். எல்லாமே நமக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசைதான். எல்லாம் எங்களுக்குத்தான் வேண்டும், எல்லாத் தொழிற் சாலேகளும் எங்களுக்குத்தான் வேண்டும், வேறு யாருக்கும் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கும் கொடுக்கக் கூடாது என்று தேசீய அபிவிருத்தி கௌன்ஸிலிலோ அல்லது ப்ளானிங் கமிஷனிலிலோ சொல்ல எங்களால் முடியாது. வேறு யாராவது அதிகாரத்திற்கு வந்து சொன்னல் சொல்லட்டும். எல்லாத் தொழில்களும் எங்கள் ராஜ்யத்தில்தான் அமைக்க வேண்டும், வேறு ராஜ்யங்களில் வைக்கக்கூடாது என்று சொல்ல எங்களால் இயலாது. நான் ஒன்று இங்கு திட்டவட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கள் ராஜ்யம் பின்தங்கிய ராஜ் யம். அதற்காக எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று நாங்கள் பேசியதே கிடையாது. எங்கள் ராஜ்யத்தில்

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1961

இன்னின்ன வசதிகள் இருக்கின்றன, திறமையிருக்கிறது, தொழில் அனுபவம் இருக்கிறது, நல்ல வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அதனால் இந்தத் தொழில்களை எங்கள் ராஜ்யத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறோமே தவிர, எங்கள் ராஜ்யம் பின் தங்கிக் கிடக்கிறதென்று சொன்னால் அவர்கள் உடனே பேப்பரை எடுத்து மடித்து விடுவார்கள். இங்கு "ஹெவி எலெக்ட்ரிக்கல்ஸ் ப்ராஜெக்ட்" வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, 10 சதுர மைல் நிலம் வேண்டுமென்று சொன்னால் நாங்கள் சென்னை ராஜ்யத்தில் கொடுக்கிறோம், அதற்கு தொழில் நுட்பம் வாய்ந்தவர்கள் வேண்டுமா, நாங்கள் தருகிறோம், எங்கள் ராஜ்யத்தில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், தருகிறோம் என்று சொல்லி கோல்டன் ராக் வொர்க்ஷாப்பிற்கு அழைத்துச் சென்று காண்பித்தோம், 8,000 பேர்கள் அங்கு திறமையாக வேலை செய்கிறார்கள். அதைக் கண்டு பாராட்டினார்கள் செக்கோஸ்லேவேக்கியாவிலிருந்து வந்தவர்கள். கோச் பாக்டரியை காண்பித்தோம். உலகத்திலேயே உள்ள ஒரு உன்னத தொழிற்சாலையை நாம் நம் ராஜ்யத்தில் நடத்துகிறோம். ஆக, நமக்குள்ள வசதிகள், நமக்குள்ள திறமை, நம் அனுபவம் இவைகளையெல்லாம் காட்டி கேட்கிறோமேயல்லாது பின் தங்கிக் கிடக்கிறது எங்கள் ராஜ்யம், ஆகவே இத்தொழில்களை இங்கு அமையுங்கள் என்று கூறவில்லை. அடுத்தபடியாக திரு. கோவிந்தசுவாமி அவர்கள் சொன்னார்கள், நெய்வேலி நம் ராஜ்ய தொழிற்சாலையாக இருக்கக்கூடாதா? என்று. அப்படியானால், அப்படிச் செய்தால் பிலாய் தொழிற்சாலை அந்த மாகாண அரசாங்கத்தினுடையதாகி விடும், சிந்திரி தொழிற்சாலை பீஹார் ராஜ்யத்திற்கு போய்விடும். இப்படியாக அந்தந்த ராஜ்யத்திலுள்ள தொழிற்சாலைகள் அந்தந்த ராஜ்யங்களுக்கு போய் விட்டால் நிலைமை என்னவது? அத்தியாவசியப் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் கூடுமான வரையில் மத்திய அரசாங்கம்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் விருப்பம். அப்பொழுதுதான் உருக்கு, இரும்பு இவைகளை நாம் நமக்குப் போதுமான அளவில் கொண்டு வரமுடியும். அப்பொழுதுதான் நமக்கு நிலக்கரி கொண்டு வர முடியும். அந்தந்த ராஜ்யங்கள் அந்தந்தத் தொழிலை வைத்துக் கொண்டு விட்டால் நமக்கு நிலக்கரி எப்படி கிடைக்கும். அப்பொழுது அவர்கள் இஷ்டம்போல்தான் நடக்கும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடும். ஆகவே, அது ஒருக்காலும் நடக்காது. பின், சிமெண்டுக்கு "புல்ப்ரைஸ்" வைத்திருக்கிறார்களே. ஏன் "கோல்" க்கு இல்லை என்று கேட்டார்கள். அவர்கள், ஸ்டீலுக்கு வைக்கவில்லையா என்று கேட்பார்கள். ஆக, இதெல்லாம் உபயோகமில்லாத வாதம். தொழில் வளத்திற்கு நம் ராஜ்யத்தில் என்னென்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று பார்க்கவேண்டும். இரண்டு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதை வற்புறுத்திப் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். திரு. அன்பழகன் அவர்கள்கூட அதைத்தான் சொன்னார்கள். ஒன்று, நமக்கு இரும்பு கிடைக்கவில்லை; இரண்டாவது, நிலக்கரி கிடைக்கவில்லை. இரும்பு கிடைக்காததற்குப்

1–30 p.m.

10th March 1961] [Sri R. Venkataraman] –

பல காரணங்களை அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். திடீரென்று வெள்ளம் வந்தது, கல்கத்தா-சென்னை போக்கு வரத்து நின்றுவிட்டது, அதனால் நமக்கு நிலக்கரி வரவில்லை என்று பல கஷ்டங்கள் இருக்கினறன. கப்பல் மூலமாவது நிலக்கரி கொண்டு வந்தாகவேண்டும் நம் ராஜ்யத்திற்கு. நம் ராஜ்யத்தின் தொழில் வளம் பெருக இரும்பும், நிலக்கரியும் நிச்சயமாக எந்த வகையிலாவது கிடைக்கும்படியான நிலைக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதைத்தான் மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இரும்புத் தொழிற்சாலை முன்பின் ஏற்பட்டாலும், ஒரு ஸ்டீல் ரோலிங் மில் நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டு, மூன்று ஆண்டுகளாக வாதிட்டு, பில்லட் உபயோகித்துக் கொள்கிறோம் என்று சொல்லி, அது வந்திருக்கிறது. பின், அதற்காக "டம்ப்" வைக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தூத்துக்குடியில், ஒரு கப்பல் சார்ட்டர் செய்து நிலக்கரியைக் கொண்டு வந்து, தூத்துக்குடியிலிருந்து உப்பைக் கொண்டு போக ஒரு கப்பல் வைத்துக் கொள்ளலாம். இப்படி பல யோசனைகள் இருக்கின்றன. பொதுவாக நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் இன்னும் அதிகரிக்கவேண்டும். நான் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தில் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமென்று விரும்புகிற நண்பர்கள் எல்லோரும் சென்னை ராஜ்யத்தில் கம்பெனிகள் ஆரம்பித்தால் அதில் "போக்கனுகை" ஆளுக்கு 100 ரூபாயாவது பங்கு போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அல்லது வாய் அளவில் தொழில் வளர வேண்டும், தொழில் வளரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் தொழில் வளர்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. நாம் ஒரு "இன்வஸ்ட்மென்ட் க்ளைமட்"-டை உண்டாக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பலர் பல தொழில்களைத் துவக்க முன்வருவார்கள். இன்று நம் ராஜ்யத்திலுள்ள பல்வேறு லைசென்ஸ்களைப் பார்க்கும் போது நாம் வெகு வேகத்தில் தொழில் துறையில் வளர்ச்சி யடைந்து முன்னேற்றமடைவோம் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆனால் கம்பனி ஆரம்பிக்க நினைப்பவர்களுக்கு போதுமான காப்பிட்டல் திரட்ட முடியுமா, அதற்கு வழியிருக்குமா இருக்காதா என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகவே சில கம்பனிகளை ஆரம்பிக்க வேண்டியவர்கள் 3, 6 மாதங்கள் தள்ளிப் போட்டு பின்னர் ஷேர் இஷ்யூ செய்யலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இன்றைக்கு இருக்கிற தொழில் முன்னேற்றத்தை வைத்து நம்முடைய ராஜ்ய மக்கள் தொழில் வளம் பெறுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் கொஞ்சம் அதிகமான பங்கு எடுத்துக்கொள்வார்களானால், இன்னும் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த விவாதத்திலே பங்கெடுத்துக்கொண்ட கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்ன எல்லா அரிய யோசனைகளையும்—அவைகளைப்பற்றியெல்லாம் இப்போது பதில் சொல்ல இயலாவிட்டால்கூட--சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அதை நிச்சயமாக எடுக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, இந்த மான்யத்தை சபை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : Is the hon. Member, Sri P S. Chinnadurai, pressing his Cut Motion?

SRI P. S. CHINNADURAI : I am pressing my Cut Motion, Sir.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the allotment of Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII—Industries and Cinchona be reduced by Rs. 100.'

The Cut Motion was put and lost.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,97,45,400 under Demand XXII—Industries and Cinchona.'

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER : Is the hon. Member, Sri S. M. Annamalai, pressing his Cut Motion?

SRI S. M. ANNAMALAI : எனது மோஷனை ஒத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்—அதாவது நிறைய கைத்தொழில்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்பதை அமைச்சரே ஒத்துக்கொண்டு விட்டார்.

DEPUTY SPEAKER : Is the hon. Member withdrawing or pressing his Cut Motion?

SRI S. M. ANNAMALAI : Sir, I am pressing my Cut Motion

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the allotment of Rs 5,59,44,800 under Demand XLI—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100.'

The Cut Motion was put and lost.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

'That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 5,59,44,800 under Demand XLI—Capital Outlay on Industrial Development.'

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

VI—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory Rules and Orders.—Nil.

B.—Reports Notifications and others papers.

85. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3847, *Home, dated* 26*th November* 1960, *amending the Management of Special Homes and Work Houses in the State of Madras (except the City of Madras, Rules*, 1960, *under section* 13 *of the Madras Prevention of Begging Act*, 1945 (*Madras Act XIII of* 1945).